

မြန်မာ့အသံကလေး

မမသဒ္ဓါမောင်

သဲနုငယ်

BURMESE
CLASSIC
www

မမသဒ္ဓါမောင်

BURMESE
CLASSIC
.com

သဲနုငယ်

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း (၁)

“ကုန်ကျစရိတ်တွေ အံ့တော့ကိုများနေပြီ”

စာရင်းတွေတွက်နေရင်း ညည်းလိုက်သည့်မေမေ့ရဲ့အသံ
ကြောင့် မီးပူတိုက်နေရာမှ သူမမော့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မေမေက
သက်ပြင်းချလျက် Calculatar ကိုပိတ်ကာ ဒီလပေါင်းထားသည့်
စာရင်းစာအုပ်ကို တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ဟင်း... ဒီထက်ပိုပြီး ချိုးခြံချွေတာလို့လည်းမဖြစ်တော့ပါ
ဘူး။ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

မီးပူတိုက်တာကိုလက်စသတ်၍ ခလုတ်ထပ်ကာ ပလပ်ကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖြတ်လိုက်ပါသည်။ Extention Coil ကို ပြန်ရစ်သိမ်းကာ မီးပူကို
ဖျာပေါ်မှာ တင်ထောင်ထားလိုက်၏။ ဖေဖေပုဆိုးပုံကသပ်သပ်၊
ရှုပ်အင်္ကျီကတစ်ပုံ၊ မေမေလုံချည်ကသပ်သပ်၊ အင်္ကျီတွေက တစ်ပုံ၊
မမကြီးအဝတ်အစားတွေလုံချည်တွေကတစ်ပုံ၊ အထွေး၏စကတ်
လုံချည်တွေနှင့်အင်္ကျီတွေကတစ်ပုံ စနစ်တကျစီထားပါသည်။ သူမ
၏ အနည်းငယ်မျှသောအဝတ်အစားများ တစ်ထည်မှမပါဝင်ပါ
ချေ။

“ဒေါ်ကြီးသန်း၊ ရွာပြန်တာကို ပြန်မခေါ်ပါနဲ့တော့မေမေ”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲသမီးရဲ့၊ အိမ်အလုပ်တွေ သူပဲလုပ်ပေးနေ
တဲ့ကာ။ မေမေက ဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့အားတာမဟုတ်ဘူး။ သမီးဖေဖေ
က လကန်ရင် လက်ထဲငွေထုပ်ပုံပေးပြီး ဘာမှပြန်လှည့်ကြည့်တာမှ
မဟုတ်ဘဲ။ အိမ်ရဲ့ငွေယိုပေါက်တွေကို သမီးနဲ့မေမေပဲသိတာလေ”

“အိမ်အလုပ်တွေ ငယ်လုပ်နိုင်ပါတယ်မေမေရယ်။ ဒေါ်ကြီး
သန်းမရှိတဲ့နှစ်ပတ်အတွင်း အိမ်ကို ငယ်ထိန်းထားနိုင်တာပဲ။ ဘာမှ
မဖြစ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်မရှိတော့ သူ့စားစရိတ်နဲ့ လုပ်ခတွေ
ထပ်ကုန်ဖို့အကြောင်းမရှိတော့ဘူးလေ... အနည်းဆုံးသုံးလေး
သောင်းတော့ အပိုထွက်လာမှာပါ”

မေမေအကြည့်တွေ သူမထံသို့ရောက်လာလေ၏။ သူမ၊ ခင်း
ထားသည့်စောင်ကို သေချာခေါက်လိုက်ပါသည်။ ဖေဖေပုဆိုးထပ်
ပေါ် ရှုပ်အင်္ကျီတွေထပ်လိုက်စဉ် မေမေထံမှ စကားသံထွက်လာပြန်
၏။

“သမီးက စာကျက်ဖို့အချိန်လိုသေးတယ်လေ... ပြီးတော့
အနီးကပ်သုံးလကျူရှင်ယူရင် အိမ်မှာဘယ်သူချက်ပြုတ်မှာလဲ။ မေ
မေက ဆိုင်ကိုပိတ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဆိုင်ဝင်ငွေက အိမ်စရိတ်ကိုတော်
တော်ထိန်းထားနိုင်တာ”

“ငယ်၊ ဆက်မဖြေတော့ပါဘူးမေမေ။ ဖြေရင်လည်း အောင်
မှာမှမဟုတ်တာ... ငယ့်အတွက် အချိန်ရောငွေပါ အကုန်မခံပါနဲ့
တော့”

သူမ၊ ဖေဖေအထပ်ကို ဗီရိုထဲထည့်ကာ၊ မေမေအထပ်ကို
ဗီရိုအောက်၊ နှစ်ထပ်မှာ စီထည့်လိုက်ပါ၏။ မမကြီးနှင့်အထွေးတို့
အခန်းထဲမှဗီရိုထဲ အားလုံးသိမ်းဆည်းပြီးတော့ မီးပူကို ဗီရိုပေါ်တင်
၍သိမ်းကာ ဖျာကိုလိပ်လိုက်ပါသည်။ ခေါင်းရင်းထောင့်ရှိ အပ်ချုပ်
စက်လေးဘေးမှာ အသာထောင်ထားလိုက်ပါ၏။

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဆယ်တန်းလေးမှမအောင်ရင် သမီး

ကောင်းမလဲသမီးရယ်။ တစ်နှစ်မအောင်၊ နောက်နှစ်အောင်မှာ ပေါ့။ သမီးက ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်... အကြောင်းကြောင်းတွေ ကြောင့် ဒီဆယ်တန်းမှာ တစ်နေတာ မေမေသိသားပဲ။ ဇွဲရှိမှ ပန်း တိုင်ဆိုတာကိုရောက်တယ်ဆိုတာ သမီးနားလည်တယ်မဟုတ်လား”

သူမသက်ပြင်းရှိုက်၍ တံမြက်စည်းကိုယူလိုက်ပါ၏။ ဧည့် ခန်းထောင့်မှစ၍လှည်းတော့ မေမေက စာရင်းစာအုပ်ကိုပိတ်ကာ အံ့ဆွဲထဲထည့်၍သော့ခတ်လိုက်လေသည်။

“မေမေပြောတာကိုကြားရဲ့လား၊ ငယ်”

“ငယ်၊မဖြေချင်တော့လို့ပါမေမေ”

“သမီးရယ်၊ စာတွေအားလုံးကို သမီးရထားပြီးသားတွေပါ။ အားလေးနည်းနည်းစိုက်လိုက်ရင် ဘာလို့မအောင်ရမှာလဲ။ အောင် တော့မှ Day ဝဲတက်တက်၊ Distance ဝဲယူယူ၊ မေမေထားပေးနိုင် ပါတယ်”

“ငယ်၊ စာကျက်လို့မရတော့ဘူးမေမေ။ စာတွေ ခံစာလေးနဲ့ အမြန်ရပေမယ့် တအောင့်နေရင် ဘာတစ်ခုမှပြန်မမှတ်မိတော့ဘူး။ အားလုံးကို အစပြန်ဖော်လို့မရတော့တာပါ”

မေမေသက်ပြင်းရှိုက်သံက အကျယ်ကြီးထွက်လာလေ၏။

‘ဘယ်နှနှစ်ဖြေဖြေ၊ ဒီတစ်သက်အောင်မှာမှမဟုတ်ဘဲ’ ဟူ သည့်အထွေးစကားတို့ကိုပြန်ကြားနေမိသည်။

မမကြီးကရော ‘အလကား... ငွေကုန်အချိန်ကုန်တယ်။ စာမလိုချင်လည်း မေမေသမီးကို ယောက်ျားသာပေးစားလိုက်’ လို့ ပစ်ပစ်ခါခါပြောခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

‘တစ်နှစ်တစ်နှစ် ကုန်လိုက်တဲ့ကျူရှင်ဖိုးစာအုပ်ဖိုးတွေ၊ ဘာ မှအဖြစ်ရှိတာလည်းမဟုတ်။ အချိန်တန် ကျူရှင်သွားပြီး ပြန်လာ တယ်။ ခေါင်းထဲစာမရှိဘဲနဲ့ ဆက်ဖြေမနေနဲ့’ လို့ မနှစ်က Result ထွက်စဉ် ဖေဖေပြောခဲ့တာကို သူမမေ့။

ပညာပါရမီ နည်းပါးခဲ့လို့လား။ ဟင့်အင်း... အတန်းစဉ် စာမေးပွဲတွေဖြေစဉ် နှစ်တိုင်း သူမ၊ ဆုတက်ယူခဲ့တာ အားလုံးအသိ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... ဒီဆယ်တန်းရောက်မှ ပြောင်းလဲခဲ့ရတဲ့သူမရဲ့ ကံကြမ္မာကိုက အတော့်ကိုထူးဆန်းခဲ့ရတာလေ။

“သမီးသေချာစဉ်းစားပါဦးလား ငယ်”

“ငယ်၊သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ပြောတာပါမေမေ။ ငယ်ကိစ္စ တွေကိုခေါင်းရှုပ်ခဲပြီး မေမေထည့်စဉ်းစားမနေပါနဲ့”

“အေးလေ... ဒါဆိုလည်း တစ်မျိုးတော့ နားညည်းသတဲ့”

သာသွားတာပေါ့။ နို့မို့ သမီးပိုက်ဆံတောင်းတိုင်း ဟိုသားအဖသုံး
ယောက်ရဲ့ဆူညံပူညံအသံတွေကို စိတ်ရှုပ်ရလွန်းလို့ပါ။ ကဲကဲ...
ဟင်းတွေနွေးထားလိုက်ဦး။ ဇောတိကသားအဖတွေပြန်လာရင်
ချေးများတာ ကြားရဦးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

သူမ့လက်ကိုသေချာဆေးကြော၍ ဟင်းချိုအိုးကို မီးဖိုပေါ်
တင်ကာ ခလုတ်ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ပေါင်းအိုးအဖုံးမှချွေးခါကာ အဖုံး
ကို ခပ်ဟဟလေးဖွင့်ထားလိုက်ပါသည်။ ထမင်းစားပွဲကို သေချာ
သုတ်ကာ ဟင်းပွဲတွေကိုအရင်ဆုံးပြင်လိုက်ပါ၏။ ပုစွန်ထုပ်ကြိုက်
သည့်မမကြီးနှင့် အမဲ့နှပ်ကြိုက်သည့်အထွေးတို့အတွက် ဟင်းတွေကို
သပ်သပ်စီမယ်ကာ ကြောင်အိမ်ထဲထည့်သိမ်းလိုက်ပါသည်။

ဆေးကျောင်းတက်နေသည့် မမကြီး၊ YIT တက်နေသည့်
အထွေးတို့က ပြန်လာချိန်မမှန်ကြပါချေ။ သူတို့အကြိုက်ဟင်းတွေ
ချက်မကျွေးရင် ဆူဆူဆောင့်ဆောင့်လုပ်တတ်တာမို့ ဈေးဝယ်တိုင်း
သူမသတိထားရတာ အမြဲပါပဲ။ ဖေဖေက သွေးတိုးရှိတာမို့ ဟင်း
ချက်တိုင်း အငန်ကိုတတ်နိုင်သမျှလျှော့တော့၊ ဆီမပါဆားမပါဆိုပြီး
မမကြီးနှင့်အထွေးတို့ မကြာခဏရန်လုပ်တာတွေကို ခံရပေါင်းက

လည်းမနည်း။ မေမေက အစားမရွေးတာမို့ တော်ပါသေးသည်။
အိမ်ကလူတွေအကြိုက်တွေကိုသာ ဦးစားပေးနေရတာမို့ သူမကိုယ်
သူမ ဘာကြိုက်သလဲဆိုသည့်ခံစားချက်တွေကိုတောင် မရှိတော့တာ
ကြာပြီပဲ။

ခြေရင်းရှိ ဂိုထောင်ထဲသို့ ကားသွင်းသည့်အသံကြားလိုက်ရ
သဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမတို့အိမ်က
တစ်ထပ်တိုက်ပုရှည်ရှည်လေးပင်။ ဧည့်ခန်းနှင့် ဘုရားခန်းက တွဲ
လျက်သား။ ထိုဘုရားခန်းမှာပင် စာအုပ်ငိုရုံရှိပြီး စာကြည့်ခန်းလို
ပင်လုပ်ထားပါသည်။ ပြီးလျှင် ဖေဖေတို့အခန်း၊ ဒီတစ်ဖက်အခန်း
က ဧည့်သောင်လာလျှင် တည်းဖို့သီးသန့်လုပ်ထားပါ၏။ ပြီးလျှင်
စတိုခန်း၊ ခြေရင်းဘက်မှာ မမကြီးတစ်ခန်း၊ အထွေးတစ်ခန်း၊ ပြီး
လျှင် သူမနေသည့်အခန်းကျဉ်းကလေး၊ နောက်... မီးဖိုဆောင်၊
ရေချိုးခန်းနှင့်အိမ်သာကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းသာ ဆောက်ထားပါ၏။
မီးဖိုခန်းကိုခပ်ကျယ်ကျယ်ထားကာ ထမင်းစားခန်းအဖြစ်ပါ သုံးပါ
သည်။

အရင်တုန်းက သူမနှင့်အထွေးက တစ်ခန်းအတူအိပ်သော်
လည်း သူမ့ဆယ်တန်းကျစဉ်ကတည်းက အထွေး၏ခပ်နှိမ်နှိပ်

အကြည့်တွေအပြောတွေနှင့်လွတ်အောင် ဒေါ်ကြီးသန်းနှင့်အတူ သွားအိပ်ခဲ့ရင်းက ယခုတော့ ထိုအခန်းကျဉ်းလေးကိုအပိုင်စားယူ ခဲ့တာပင်။

“ငယ်ပိတ်ပေးမယ်လေ ဖေဖေ”

“အေး... မြရော”

“ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလူးနေတယ်ဖေဖေ”

သူမ၊ ဂိုထောင်တံခါးကိုဆွဲပိတ်ကာ သော့တစ်ခါတည်းခတ် လိုက်ပါ၏။ ခဏနေ ရေချိုးပြီးလျှင် ဖေဖေနဲ့မေမေထမင်းစားမှာမို့ ပေါင်းအိုးထဲမှထမင်းကို ထမင်းအုပ်ထဲသို့ ခူးထည့်လိုက်ပါ၏။ ဟင်း ချိုကို ပန်းကန်လုံးကြီးထဲထည့်ကာ အောက်မှပန်းကန်ပြားခံ၍ စား ပွဲပေါ်ချစဉ် ဖေဖေတို့ရောက်လာလေသည်။

“ဒီနေ့ဘာချက်လဲ”

“ကြက်သားပြုတ်ပြီး နှင်ကြော်ထားပါတယ်ဖေဖေ။ ဒါက ပဲသီးနဲ့ဘဲဥမွှေကြော်ပါ။ ဒီမှာ ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်၊ အမဲနပ်နဲ့ ပဲနီလေး ကြာဇ်ဟင်းချိုပါ။ ဖေဖေအကြိုက် ပဲပြားသုပ်ပေးထားပါတယ်”

“စုနဲ့ယုကြိုက်တဲ့ဟင်းကို ဖယ်ထားလိုက်ပါ၊ ငယ်။ ဖေဖေကျန် တာနဲ့စားရင်ဖြစ်ပါတယ်”

မေမေထံမှမျက်စောင်းတစ်ခုက ဖေဖေထံရောက်သွားပါ၏။ အကဲပိုရန်ကောဟုအဓိပ္ပာယ်ပါသည့်အကြည့်ကို ဖေဖေက မသိကျိုး ကျွံ့ပြုလိုက်လေသည်။

“ငယ်၊ ဖယ်ထားပြီးသားပါဖေဖေ။ ဒါ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေဖို့ ဦး ဖယ်ထားတာပါ”

“အေးအေး... ပြီးတာပဲ”

“ရှင်မလည်းနော်။ ဒီသမီးနှစ်ယောက်ကိုပဲ အမြဲဦးစားပေး ဖို့ပဲသိ။ အလတ်မ၊ ဘာနဲ့စားသလဲလို့များ တစ်ခါတလေလေးမေး ကြည့်ပါဦးလား”

“ဟ! သူက အိုးသူကြီးပဲ။ သူချက်သမျှဟင်းကို သူ အစုံမြည်း ရစားရမှာပဲ၊ တကူးတကမေးစရာမလိုပါဘူး။ အကြီးနဲ့ အငယ်ကို ဦးစားပေးတယ်ဆိုပြီး စကားမများချင်နဲ့ မြမေ။ ဒီသမီးနှစ်ယောက် က ဖအေဂုဏ်ကိုမြှင့်တင်ပေးနေတဲ့ကလေးတွေကွ။ တူကိုမတူဘူး”

မေမေမျက်ဝန်းတွေ သူမထံဖျတ်ခနဲရောက်လာပါ၏။ အား နည်းချက်ရှိသည့်ကလေးကို နှိမ်ရက်လေခြင်းဟု မေမေပြောချင်နေ ပုံပင်။

“သမီးလည်း တစ်ခါတည်းဝင်ပြီးစားလိုက်ပါလား ငယ်”

၂၀ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟင့်အင်းမေမေ၊ ငယ်မဆာသေးလို့ပါ”

“ကဲ! ငါပြောလား။ သူက ချက်ပြုတ်ရင်းစားထားလို့ မဆာတာပေါ့။ မင်းဟာလေ... ပိုကိုပိုတယ်”

မေမေက စကားနည်းရန်စဲသဘောဖြင့် ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါချေ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မိုးလင်းကမိုးချုပ် တစ်နေ့ကုန်အောင် မနားတမ်းချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ရင်း ပင်ပန်းလို့စားမဝင်တာကို ဖေဖေမှမသိဘဲ။ အိမ်အလုပ်ဆိုတာ မိုးလင်းကတည်းက စလုပ်လည်း ကုန်တယ်လို့မှမရှိတာလေ။ မေမေက အိမ်ရှင်မမို့ သူမပင်ပန်းတာကိုသိနေသော်လည်း လူရှေ့ထုတ်မပြောပါချေ။ ပြောမိသည်နှင့် ပြဿနာတက် စကားများကြရတာမဟုတ်ပါလား။

“နင့်အစ်မနဲ့ယုကို သေချာပြင်ကျွေးလိုက်ပါငယ်။ ဟိုက မောမောနဲ့ပြန်လာကြတာ၊ အိမ်ရောက်မှ မြည်တွန်တောက်တီးတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့။ နင်က အိမ်မှာအခန့်သားနေနေရတာ။ ဟိုနှစ်ယောက်က စာတွေနဲ့ပန်းလုံးနေရတာ အလိုက်တသိလုပ်ပေးလိုက်။ ညကျ နွားနို့နဲ့အိုဇာတင်းပို့ဖို့ မမေ့နဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

“ပြောလိုက်ရင်တော့ ဟုတ်ကဲ့ပဲ... ပြီးမှဆူညံပူညံသံတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မကြားပါရစေနဲ့”

“မနက်ဖြန် ဆိုင်ကစာရင်းစာအုပ်တွေ ယူလာမှာ၊ မေမေနဲ့ ပိုင်းစစ်ပေးဦးနော်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

“အားကိုးပြန်ပြီ။ အာဖြစ်ဖြင့်မရှိဘဲနဲ့”

“ဒါ၊ မြအလုပ်ပါ ကိုကျော်ခေါင်ရဲ့၊ ရှင်မရှည်ပါနဲ့။ မြအလုပ်ကို မြနဲ့သမီးလတ်ပဲ နားလည်တာ။ ရှင်သမီးပညာတတ်နှစ်ယောက်က အချိန်တန်၊ လကုန်တာနဲ့ လက်ဝါးဖြန့်ဖို့ ပူဆာဖို့ပဲတတ်တာ။ ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရသလဲဆိုတာကို ဘာမှသိကြတာမဟုတ်ဘူး”

မေမေ့စကားကြောင့် ဖေဖေက ရှုတည်တည်ကြီးဖြစ်သွားပြီး ထမင်းစားပြီးပြီမို့ထထွက်သွားလေ၏။ ဖေဖေက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီပိုင်ပေးထားသည့်ကားလေးဖြင့် ရုံးအသွားအပြန်လုပ်တာဖြစ်သည်။ လခစားမို့ အချိန်တန် လကုန်မှာ၊ လခကို အပ်ပြီးရင် ပြီးသွားတာပါပဲ။

မေမေက ဈေးထဲမှာဆန်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာမို့ အိမ်စရိတ်ကို အတော်ကမိပါ၏။ လက်လီလက္ကားရောင်းတာမို့ ‘အေးမေတ္တာ’ ဆန်ဆိုင်နာမည်ရှိသည့်မေမေ့ဆိုင်က လူသိများလှပါသည်။ မေမေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နားချင်သည့်ရက်မျိုးမှာ သူမဆိုင်သွားထိုင်ရသော်လည်း ဆယ်ကျွေတစ်ကျွေမျှသာ။

မမကြီးနှင့်အထွေးတို့ကျောင်းစရိတ်ကို တကယ်တမ်းရှာပေးတာလည်း မေမေပါပဲ။ စုဆောင်းထားသည့်ရွှေထည်ပစ္စည်းလေးတွေကိုထုခွဲရောင်းချကာ ဆန်ဆိုင်တည်လိုက်တာမို့ အဆင်ပြေသွားတာပင်။ နို့မို့ မေမေပစ္စည်းတွေ (အမွေရထားသည့်ရတနာများ) တတိတနှင့်ကုန်သွားမှာ အသေအချာပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ငွေမလည်တဲ့လ (အကြွေးတွေကြန့်ကြာတဲ့အခါ) မှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပစ္စည်းပေါင်နှံရတာလည်းရှိပါရဲ့။ ဒါကိုလည်း မေမေနှင့်သူမသာ တိုင်ပင်၍လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ချည်း။ ဖေဖေဝင်ငွေဟာ လစဉ်သိန်းကျော်ရတာ မှန်ပေမယ့်၊ တစ်လတစ်လဝယ်ရတဲ့ မမကြီးစာအုပ်ဖိုး၊ အထွေးအသုံးစရိတ်တွေကို ဘယ်လာထောက်ပံ့နိုင်မှာလဲ။ မေမေ လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိလို့သာ ဒီလောက်ထိတောင့်ခံနိုင်တာလေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ငွေရှာရသည့်မေမေနှင့် ကိစ္စတွေအစအဆုံးအကုန်သိထားသည့်သူမတို့သာ အစစအရာရာချွေတာတဲ့သူတွေဖြစ်ကုန်ကြတာ။ ပညာတတ်ညီအစ်မနှစ်ဦးက သုံးဖို့ဖြုန်းဖို့လောက်သာ သိကြပါသည်။ ဒီကြားထဲ မေမေနှင့်ကတောက်ကဆ

ဖြစ်တိုင်း ကျောင်းထွက်အလုပ်လုပ်မည် ထဖြစ်ပြန်တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ၊ ရန်ပွဲဖြင့်သာ နောက်ဆုံးအဆုံးသတ်သွားသည်ချည်းပင်။

မိသားစုငါးဦးကြားမှာ အဆူအငေါက်ခံဘဝဖြင့် မေတ္တာမဲ့နေသည့် လစ်လပ်နေသူက သူမတစ်ဦးသာရှိခဲ့တာပါလေ။

ဪ... အလတ်ပေမယ့် မအားလပ်နိုင်ပေမယ့် ကြင်နာခြင်းတွေ လစ်ဟာနေသည့်ဘုံမှာ သူမရှင်သန်ရပ်တည်နေခဲ့ရတာကြာခဲ့ပြီပဲ။ ဒါဟာ 'သဲနုဇာယ်' ဆိုတဲ့သာမန်မိန်းကလေးရဲ့ မိုးရှင်းတဲ့ဘဝလေးပါလေ။

အခန်း (၂)

“မငယ်... မငယ်”

“ဟင်! ဘာလဲအတွေး”

“Drawing Board ပေါ်က ယု,ခဲတံတွေလား”

“မသိဘူးလေ”

“ပြောလိုက်ရင် မသိဘူးချည်းပဲ။ အခန်းထဲဝင်တာ မကြိုက်ဘူးပြောလည်းမရဘူး... ယု,ပစ္စည်းတွေ နေရာကကျကိုမရှိဘူး။ တောက်! ဒီနေ့စာမေးပွဲရှိပါတယ်ဆိုမှ”

“တခြားခဲတံ ယုသွားပါလားအတွေးရယ်။ မငယ်က အတွေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အဝတ်တွေလျှော်ပေး၊ မီးပူတိုက်ပေး၊ အိပ်ခန်းရှင်းပေးတာမျိုးပဲ လုပ်တာပါ။ တခြားဘာမှမကိုင်ပါဘူး။”

“အခန်းထဲဝင်ပြီး နင်လျှောက်လုပ်လို့ပျောက်တာပေါ့။ အဲဒီ ခဲတံက ဈေးသိပ်ကြီးတာ။ ဒါတွေ နင်မသိပါဘူး။ ပြောလိုက်ရင် ဘူးခံငြင်းဖို့ပဲတတ်တယ်။ တော်ပြီ. . . ခဏနေ၊ ကျော်တို့လာတော့ မှာ”

ယုယထွေးက ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်၍ breakfast စားရန် ဝင်သွားတော့သည်။ အခန်းတံခါးကို ဒီအတိုင်းပဲဖွင့်ထားခဲ့တာမို့ ရှုပ်ပွနေသည့်မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ သူမသက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။ ခုတင်ပေါ်မှာ အပုံလိုက်ရှိနေသည့် စောင်နှင့်စကတ်လုံချည်တွေကို သူမမှမရှင်းပေးလျှင် ဘယ်သူလာရှင်းပေးလို့လဲ။ ဝင်ရှင်းတော့ လည်းမကြိုက်၊ ရှုပ်ပွတော့လည်း အော်ခေါ်ကြဖြင့် သူတို့အလိုကို သူမလိုက်မမီနိုင်တော့ပေ။

အခန်းထဲဝင်ကာ ခေါင်းအုံးနှင့်ဖက်လုံးကို နေသားတကျ ပြန်ထားလိုက်၏။ စောင်ကိုသေချာခေါက်၍ ခြေရင်းမှာတင်ထား လိုက်ပါသည်။ လုံချည်တွေကို အသစ်နှင့်အဟောင်း၊ ဝတ်ပြီး၊ မပြီး ခွဲကာ လျှော်တောင်းထဲထည့်တာထည့်၊ ဗီစိုထဲပြန်သိမ်းသင့်တာ

သိမ်းတော့ အထပ်လိုက်ဖယ်၍မယူဘဲ အလယ်မှဆွဲထုတ်ထားသည့် အင်္ကျီထပ်က အပြိုပြိုအလဲလဲ။ ကဲ. . . ဒီလောက်စည်းကမ်းမဲ့နေ တာကို ဖေဖေကအလိုလိုက်မှတော့ ရောင့်တက်တာ နည်းတောင် နည်းနေပါသေးတယ်။

“မိငယ်”

“ရှင်! မမကြီး”

“လာဦး”

တစ်ဖက်ခန်းကို ခပ်သုတ်သုတ်ရောက်လာတော့ စုမြတ်နိုး က ခုတင်ပေါ်မှာ duty coat တင်၍ ခါးထောက်ရပ်နေလေသည်။

“ဘာလဲဟင် မမကြီး”

“ဒီမှာလေ၊ နင်မမြင်ဘူးလား။ ငါဝတ်သွားမယ့် duty coat မှာ မဲနယ်စွန်းနေတာ အကွက်လိုက်ကြီး”

“ငယ်ပြန်လျှော်ပေးမယ်လေ။ တခြားအင်္ကျီဝတ်ပါလား”

“ဒီအသားလေးက အေးတာဟဲ့၊ ပြီးတော့ ပုံလည်းကျတယ်။ အလုပ်လုပ်ရင် သေသေသပ်သပ်လုပ်မှပေါ့။ ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ အပြောကိုမလွတ်သေးဘူး”

“အဲဒါမျိုးလေး ဆင်တူနှစ်ထည်ရှိတာလေ မမကြီးရဲ့”

“ရှာဝေး... ငါ့မှာအချိန်မရှိဘူး”

သူမ၊ မမကြီးမိမိကိုဖွင့်၍ အပေါ်ထပ်မှ cot တွေချိတ်ထားသည့်အထဲမှ ရှာရွေးပြန်တော့ အလွယ်လေးပါပဲ။ ဒါလေးတောင်မှ ထမဖြုတ်နိုင်ပါလား။ မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ဖို့ကို အချိန်အတော်ပေးတာတော့ တတ်နိုင်သားပဲ။

“ရပြီ၊ မမကြီး”

“ဟဲ့! ငါ့ကိုမီးပူထိုးပေးဦးမှပေါ့။ လူလူသူသူဝတ်ရတဲ့ဆေးကျောင်းသူဟဲ့... နင့်လို အိမ်တွင်းပုန်းကုလားမမဟုတ်ဘူး။ ပြီးစလွယ်လုပ်မပေးနဲ့”

သူမ၊ ဧည့်ခန်းမှမီးပူခုံကိုချ၍ ခပ်သွက်သွက်လေးထိုးပြီး သွားပြန်ပေးတော့ မျက်နှာက ညိုချင်တုန်း။ ဘယ်လောက်ပဲအကောင်းလုပ်ပေးလုပ်ပေး ဘယ်တုန်းကမျှား မျက်နှာသာအပေးခံရဖူးလို့လဲ။ မမကြီးက စည်းကမ်းရှိတာတော့ မှန်ပါ၏။ ဒါပေမဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ သူမလက်နဲ့လိုက်လုပ်ပေးရတာကတော့ မလွတ်ပါဘူး။

စာများတယ်။ အချိန်မရဘူးဆိုပြီး အိမ်မှာရေဇွေးအိုးတစ်လုံးတောင် တည်ဖူးကြတာမဟုတ်။ သူမက အလတ်ပေမယ့် (၆)တန်းအရွယ်ကတည်းက မေမေ့ကိုကူလုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ လေးလုံးဆန့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထမင်းအိုးကို စဉ့်စဉ့်က သူမပေါင်ပေါ် ထမင်းရည်ပူလောင်ခဲ့သည့်နေ့ကို ဒီနေ့အထိမမေ့သေး။ အဲဒီတုန်းက ဘောက်ထော်မှာနေခဲ့တာ။ ထမင်းချက်တော့ မီးသွေးဖိုနဲ့ချက်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီခြံကို ဘွားဘွားဆုံးမှ ဖေဖေအမွေရပြီး ပြောင်းလာခဲ့တာမို့ ခုတော့ အစစအရာရာအဆင်ပြေသွားပါပြီလေ။

“တိ! တိ!”

“ယုယရေ”

တိုက်ရှေ့မှ အော်သံကျယ်ကြီးကြောင့် သူမ၊ မမကြီးအခန်းထဲမှထွက်လိုက်ပါ၏။ ဧည့်ခန်းတံခါးကိုပိတ်ထားတာမို့ ဖွင့်ပေးရဦးမယ်လေ။ မမြင်ချင်သည့်မျက်နှာကိုတွေ့ရဦးမည်မို့ သက်ပြင်းကိုချမိပြန်၏။ အထွေးနှုတ်က မကြာခဏခွတ်တတ်တဲ့ ‘ကျော်’ဆိုတာ သူမနှင့်ငယ်သူငယ်ချင်း ကျော်မင်းဟန်ပါ။

အထွေးနှင့်သူမက တစ်နှစ် (အတိအကျပြောရရင်ရှစ်လ) သာကွာတာမို့ အတန်းက အထက်အောက်သာဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ အတန်းတိုင်းမှာ အဆင့်(၁)ကိုလုရင်း ရန်စခဲ့သည့်ကျော်မင်းဟန်က သူမနှင့်နှစ်စဉ်အတန်းတူပြီး အနေနှင့်အယှက်အမျိုးမျိုးပေးခဲ့သူပါပဲ။

ဆယ်တန်းနှစ် December လောက်မှာ ဖေဖေ ရုတ်တရက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၀ ❀ ပပသဒ္ဒါမောင်

အဲ့အတက်ပေါက်ပြီး ဆေးရုံတက်တော့ မေမေနှင့်သူမသာ ပင်ပန်း ခဲ့တာပဲ။ ကျောင်းတွေဆက်တိုက်ပျက်ပြီး အဲဒီနှစ်စာမေးပွဲကိုမဖြေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ကျော်မင်းဟန်ကတော့ လိုချင်သလောက်အမှတ်မရ လို့ဆိုပြီး Bio ကိုသွားမဖြေဖြစ်ခဲ့တဲ့လူလေ။ အတန်းထဲမှာ မကြား တကြားတီးတိုးတွဲခဲ့တဲ့နှစ်ယောက်မို့ စာမေးပွဲကျတာကို သူမမဖြေ ဖြစ်လို့ သူ့အကျခံလိုက်တယ်လို့ သတင်းတွေထွက်လာတုန်းက သူ ဆွေ့ဆွေ့ခနဲဒေါပွဲခဲ့သည်ဟု သူငယ်ချင်းတွေဆီကပြန်ကြားခဲ့ရတာ လေ။

နောက်တစ်နှစ်မှာ အထွေးနဲ့အတန်းအတူတက်ခဲ့ပြီး D လေး လုံးစီနဲ့အောင်ခဲ့ကြလို့ Y.I.T တက်ခွင့်ရခဲ့တာပေါ့။ စိတ်ဓာတ်ကျ တာလား၊ စိတ်မပါတာလား၊ မေ့လွယ်တာလား။ ဘာမှမရေရာခြင်း တွေနဲ့ သူမဦးနှောက်ကထူထိုင်းပြီး ဒီဆယ်တန်းဆိုတဲ့တောင်ကြီးကို မကျော်လွှားနိုင်တော့တာ အခုထိပါပဲ။ မေမေ ဘယ်လိုပဲတွန်းအား ပေးပေမယ့် ဖိအားပေးကြတဲ့လူတွေက ပိုများခဲ့တာမို့ စာကျက်တိုင်း ထိုင်ခိုချင်စိတ်က သူမ၏စာကျက်ချိန်တို့၏အတားအဆီးတစ်ခုဖြစ် ခဲ့ရသည်လေ။

“ဘယ်လိုလဲ... နင် ဒီနှစ်ဖြေဦးမှာလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမေးတာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ သံဘာဂျာတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ သူ့နောက်မှ အထွေးသူငယ်ချင်း စံထိပ်ထား နှင့်သက်သက်တို့ လိုက်ဝင်လာကြလေသည်။

“ဘာလဲဟ၊ မာနကြီးတာလား။ မေးနေတာကိုမဖြေဘူး”

သူက သူမဘေးနားမှာရပ်၍ ကပ်မေးနေသဖြင့် ခေါင်းကို သာ ခါပြလိုက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ပါးမှကပ်ပါလာသည့် သူ့အသံက ရင်ထဲမှာ ခါးသည်းသွားရတာအမှန်ပါပဲ။

“ငါပြောသားပဲ... ဖြေမနေပါနဲ့၊ ယောက်ျားယူလို့”

ဟိုကလေးမလေးနှစ်ယောက်၏ ခပ်တိုးတိုးလှောင်ရယ်သံ တို့ကိုပါကြားလိုက်ရပါ၏။ ဒီအိမ်မှာ သူမက ရယ်စရာသံထွက်လေး တစ်ကောင်ဖြစ်နေပြီပဲ။ အထူးသဖြင့် မမကြီးက သူမထက်သုံးနှစ် ကြီးတာမို့ မမကြီးတို့ဆေးကျောင်းက အုပ်စုတွေပါလာရင် အခန်းထဲ မှာဝင်ပုန်း၍ ရှောင်ခဲ့ရတာလေ။ အထွေးကတော့ သူ့သူငယ်ချင်း တွေရှေ့မှာ သူမကို ဘယ်လိုခြေထိုး၊ ဒေါက်ဖြုတ်ရမလဲဆိုတာကို အမြဲတွေးထားတတ်သူ။ မမကြီးကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ သူမကိုခေါ်ပြောမိတ်ဆက်ဘဲ ချောင်းထိုးထားသည့်လူ။ ဒါပဲကွာ ခြားတာပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟဲ့! မတ်တတ်ကြီးရပ်နေရလား။ နင်တို့ ဟိုဟာတွေပါမလာဘူးလား”

“အေး... အိမ်မှာထားခဲ့လို့ဟေ့”

ရယ်သံတွေ အုန်းခနဲ။ အထွေးနှင့် သူ့ကိုယှဉ်တွဲစနောက်သံကလည်းအကျယ်ကြီး။ အထွေးကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ရယ်မောလို့ပါလေ။ ဪ... ရည်မှန်းချက်တူတဲ့လူတွေဆိုတော့လည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွဲစတာတောင် စိတ်မချကြတော့ဘူးပေါ့နော်။ သူမနဲ့တုန်းကတော့ သူက ဆတ်ဆတ်ခါနာသတဲ့။ ဟုတ်မှာပါလေ။ ညီအစ်မသုံးဦးထဲမှာ သူမက အသားအညိုဆုံးနဲ့ ရွက်ကြမ်းရေကျိုရုပ်ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့တာကိုး။

“မိငယ်”

“ရှင်... မမကြီး”

“ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ဒီမှာစာလာကျက်ကြမှာနော်။ ငါကြိုပြောထားပါရဲ့၊ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ နင်ထွက်မလာနဲ့။ ငါခေါ်မှ လာပါ။ ပြီးတော့... သူတို့အားလုံး ငါ့မှာ ယုယဆိုတဲ့ညီမတစ်ယောက်ရှိတာပဲ သိကြတယ်။ ကြားလား...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာပြဿနာမှဖြစ်တာ ငါမလိုချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ကိုဘုန်းရှေ့မှာ ငါမျက်နှာမပျက်ပါရစေနဲ့”

“ဟင်! ဘယ်က ကိုဘုန်းလဲ”

“ကျွတ်! နင်သိစရာလား။ ကိုဘုန်းဆိုတာ ရွှေတောင်ကြားလမ်းမှာနေတဲ့ဘုန်းလက်ျာပေါ့။ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ သိပ်လည်းချမ်းသာကြတာ။ သူ့အိမ်မှာ မနှစ်က ငါတို့အုပ်စု စာသွားကျက်တုန်းက ဘာမှလိုလေသေးမရှိစားသောက်ခဲ့ရတာ။ အခု ငါ့အလှည့်မှာလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲဖြစ်စေချင်တယ်... ဒါပဲ”

အဲဒါမှဒုက္ခ... မေမေက အသုံးစရိတ်တွေလျှော့ပါတယ်ဆိုမှ ဒီလကုန်ပေါက်က ဖြစ်လာပြန်ပြီ။ အင်းလေ... သူ့အလှည့်တုန်းကကျွေးမွေးခဲ့တာဆိုတော့ ကိုယ့်အလှည့်မှာလည်း ပြန်ကျွေးရမှာပေါ့။ မေမေနဲ့တော့ တိုင်ပင်ရဦးမှာပါပဲ။ ချက်ပြုတ်ပြီးစီးသွားတော့ မေမေအတွက် ထမင်းချိုင့်ပြင်ပြီး တစ်ပတ်စာအဝတ်တွေကို သူ့ဇနီးနှင့်သူ ဆပ်ပြာရည်စိမ်ထားလိုက်ပါ၏။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတော့တာမို့ အိမ်ကိုသော့ခတ်ကာ ဈေးထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“ဟယ်! အတော်ပဲငယ်။ ဒီမှာ မသင်းဆီမှာ အပ်ထည်တွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

များနေလို့ ဝိုင်းကူချုပ်ပေးပါဦး”

ဈေးဝင်ပေါက်အပ်ချုပ်ဆိုင်မှ မသင်းသင်းမော်က လှမ်းအော်လိုက်၍ ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ရပါ၏။ မေမေက ပညာမတတ်သော်လည်း မိန်းကလေးတို့တတ်အပ်သည့်လက်မှုပညာမှန်သမျှ သင်ခိုင်းထားတာမို့ မသင်းထံမှ အပ်ထည်တို့ကို သူမ၊ မကြာမကြာချုပ်ပေးခဲ့ဖူးပါသည်။

“လွယ်လို့လားအစ်မရဲ့”

“လွယ်တော့မလွယ်ဘူး ငယ်ရေ။ ဟို Model ညီအစ်မနှစ်ယောက် အပ်သွားကြတာ။ ပုံစံကိုတော့ ခေတ်မီမိဆန်းဆန်းလေး ထွင်ချုပ်ပေးတဲ့။ ဒီလကုန်ယူဖို့ပြောထားလို့ မသင်းလည်း ခေါင်းခဲနေတာ။ ဒီအချိန်ဆို အပ်ထည်တွေက ပုံကျနေတာ ငယ်လည်းသိသားနဲ့”

“ဒါဆို နှစ်ပတ်ပဲအချိန်ရတာပေါ့။ ဘယ်နှထည်တောင်လဲ”

“ဆယ်ထည်”

“ဟာ! မဖြစ်ဘူးထင်ထယ်။ ငယ်လည်း အချိန်ရတာမဟုတ်ဘူးအစ်မရဲ့”

“အားလုံးမပြီးလည်း လေးထည်လောက် အရင်ချုပ်ပေးလိုက်

ပါလား ငယ်ရယ်။ ပုံစံလေးကြိုက်မှ နောက်အထည်တွေ ဆက်ချုပ်မယ်လို့ မသင်းပြောထားလိုက်မှာပေါ့။ ငယ်က ထွင်တတ်ပါတယ်”

“ငယ်ကြောက်တယ်အစ်မရဲ့။ ပိတ်စတွေက အကောင်းစားချည်းတွေ”

“ဪ၊ ရဲရဲသာချုပ်ပါ ငယ်ရယ်။ စိတ်ချ၊ သူတို့ဂျီဂျောင့်ကျရင် ပိတ်စဖိုး မသင်းပြန်လျှော့ပေးလိုက်မယ်။ ကူညီပါဦး၊ ညီမရယ်”

ကဲ... မပြောချင်တော့ပါဘူးလေ။ နဂိုကတည်းက အားနာတတ်၊ ကူညီတတ်သည့်သူမို့ ပိတ်စထုပ်က သူမလက်ထဲသို့ရောက်လာချေပြီ။

“မသင်း၊ ဒီချုပ်ခွေအားလုံး ငယ်ကိုပေးမှာနော်။ ဟိုတစ်ခါ ဆိုင်မှာတင်လိုက်တဲ့ Design လေးကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကြိုက်လို့ ချုပ်ပေးလိုက်ရတယ်လေ။ ငယ်က Design ထွင်တတ်တယ်၊ ရဲရဲသာချုပ်”

“ငယ်... coat အကျိုးကောင်းကောင်းချုပ်တတ်ချင်တယ်။ မမကြီး coat တွေက သိပ်ဈေးကြီးတာပဲ။ အထွေးရဲ့စကတ်လုံချည်တွေတောင် ငယ်ချုပ်ပေးလို့ မသင်းရဲ့။ နို့မို့... ချုပ်ခွေက သိတဲ့

အတိုင်းပဲ”

“ဒါဆို မသင်းဆရာမတွေဆိုမှာ မေးပေးမယ်လေ။ အခုဆို သင်တန်းကြေးက တော်တော်ကြီးလောက်ပြီထင်တယ်။ ဂျပန်တိုင်း နည်းနဲ့သင်တာ အရမ်းစနစ်ကျတာ ငယ်ရဲ့။ တစ်မျိုးကို အတတ်သုံး သောင်းထင်တယ်”

“ငယ်က style Pants တွေလည်း ချုပ်တတ်ချင်တာ... ဒီ လောက်ဈေးကြီးရင်တော့ မေမေထားပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ သိတယ် မဟုတ်လား”

“ငယ်သင်ချင်ရင် မသင်းသေချာမေးထားပေးပါ့မယ်။ ဈေး လည်း နည်းနည်းလျှော့ခိုင်းမှာပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲအစ်မရယ်၊ ငယ်သွားဦးမယ်။ အိမ်မှာလုပ်စရာ တွေ တစ်ပုံကြီးပဲအစ်မရဲ့”

“အေးအေး... ငယ်”

• မေမေ့ဆန်ဆိုင်ကိုမရောက်ခင် ‘အမေ့သား’ ဆန်ဆိုင်ထဲမှ ကိုတင်ထွန်းအောင်က လှမ်းစလိုက်လေ၏။

“ဟေ့! မိငယ်... ငါ့ဖို့ရော၊ ပါလားဟေ့”

“မပါပါဘူး... ငယ်အမေ့ထည့်လာတာပါဆိုနေမှ လိုက်

တောင်းစားနေပြန်ပြီ”

မေမေနှင့်ကြီးကြီးမှုံပါ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။ ပြီးတော့ လည်း ထမင်းအတူစားကြတာကိုသိထားတာပါပဲ။ ဒီလူကြီးက သူမ ကိုမစရရင် မနေနိုင်သည့်လူကိုး။

“အမေရေ၊ အမေဟာလေးက ကျွန်တော့်ကို မသထားဘူးတဲ့”

“သားရယ်... သမီးလေးမကြိုက်မှန်းသိရဲ့သားနဲ့ မစပါနဲ့”

“ခင်လို့စတာပဲ မငွေမှုံရယ်... သမီးကလည်း ကိုယ့်အစ်ကို စတာကို စိတ်ဆိုးစရာလား။ မနက်ကတည်းက ထည့်ပေးလိုက်ရင် ရရဲ့သားနဲ့။ ငါ့သမီးပဲ အပင်ပန်းခံတယ်”

“ပူပူနွေးနွေးလေး စားစေချင်လို့ပါမေမေရယ်”

“သာဓုပါတော်၊ သာဓု... သာဓု။ မမြဲမေသမီးတွေထဲမှာ မိငယ်က အတော်ဆုံးနဲ့အလိမ္မာဆုံးပဲ။ မိဘကိုသိတတ်တဲ့ကလေး မျိုးက ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ရှားကရှားနဲ့ရှင်”

“မောင်ထွန်းလည်း လိမ္မာတာပါပဲ မငွေမှုံရယ်”

လူကြီးနှစ်ဦးက သဘောကျစွာရယ်လိုက်စဉ် သူမ အိမ်ကိုပြန် လာခဲ့၏။ လျှော်စရာတွေလျှော်ဖွပ်လှမ်းထားပြီး ယူလာသည့်ပိတ်စ လေးတွေကိုတိုင်းရန် ဖြန့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

လှလိုက်တာနော်...။ အသားလေးတွေက အိနေတာပါပဲ
လား။ သူမတစ်သက် ဒီလိုပိတ်စမျိုးကို တစ်ခါမှမဝတ်ခဲ့ဖူးပါချေ။
မေမေဝယ်လာပေးသည့် ကောင်းကောင်းကန်းကန်းအစလေးတွေ
ကိုချုပ်လိုက်တာနဲ့ မမကြီးနှင့်အထွေးက ကြိုက်ရင် ယူဝတ်သွား
ကြတာက မနည်းတော့ဘူးလေ။ သူမက ဒီဘဝမှာ အဖြည့်ခံသက်
သက် လူဖြစ်လာတာပဲထင်ပါရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

“သမီးပဲ ပင်ပန်းဦးမှာပဲ... ပိုက်ဆံကုန်တာက အကြောင်း
မဟုတ်ပါဘူး။ ကုန်သင့်ကုန်ထိုက်သလောက်တော့ ကုန်ရမှာပဲ။ မေ
မေက သမီးပင်ပန်းမှာကိုပဲစိုးတာပါ”

ပုစင်းခေါင်းထိုးနေရင်းမှ မေမေ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။
မေမေက သူမကိုခပ်ငေးငေးလေးကြည့်နေလေသည်။

“ငယ်က မီးဖိုချောင်အလုပ်ဝါသနာပါ၊ ပါတယ်မေမေရယ်။
သိပ်ပြီးမပင်ပန်းလှပါဘူး။ ပြီးတော့... ဟိုလေငယ် coat နဲ့ style
Pants ချုပ်နည်းသင်တန်းတက်ချင်လို့ စုံစမ်းထားတယ်မေမေရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သင်းက အတတ်ခြောက်သောင်းလို့ပြောတယ်”

“ခြောက်သောင်းတောင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ငယ်၊ မေမေဆီက မတောင်းပါဘူး။ မသင်း
ပ်သည်တွေ ကူချုပ်ပေးပြီးစုပေးမှာပါ။ မသင်းစိုက်ထားပေးမယ်
ပြောပါတယ်မေမေ။ သင်တန်းက တစ်ရက်ကို တစ်နာရီပါပဲ”

“သမီးရယ်... မေမေသမီးကိုကြည့်လိုက်တိုင်း ဘယ်တော့
မှ အလုပ်နဲ့လက်ပြတ်တယ်လို့မရှိဘူး။ ဒီကြားထဲ ညကျရင် ဖအေ
ကနေ ညီမအထိ နှိပ်နယ်ပေး၊ ဇက်ကြောဆွဲပေးရတာတွေ လုပ်ရ
သေးတယ်”

“ငယ်ကုသိုလ်ရတာပေါ့မေမေရဲ့”

မေမေမျက်နှာမှာ အပြုံးတို့ခိုတွဲလာလေ၏။ သူမထိုင်နေ
သည့်ခုံတန်းမှာလာထိုင်ကာ ကျားပါးစပ်ဖြင့် ခေါက်တင်ထားသည့်
ဆံစလေးကို လာဆွဲလိုက်လေသည်။

“မေမေသမီးက နောက်ဘဝမှမဟုတ်ဘူး။ ဒီဘဝမှာကတည်း
က ကောင်းစားဦးမှာ”

“အခုလည်း ငယ်က သူဌေးသမီးပါပဲမေမေရဲ့။ မေမေပဲပြော
ထားတယ်လေ။ လူချမ်းသာဖို့ထက် စိတ်ချမ်းသာဖို့ကအဓိကဆို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ”

သူမ၊ ပန်းကြယ်သီးခေါက်၍ အပ်ချည်ဖြင့်တုပ်နှောင်လိုက်ပါ
၏။ မေမေက သူမကိုငေးကြည့်နေဆဲ။

“ငယ်”

“ရှင်! မေမေ”

“သမီးအသက် (၂၀)နှစ်နော်။ အင်း... ငယ်တော့ငယ်ပါ
သေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမေမေရဲ့”

“သမီးကို မငွေမှုဲကတောင်းတယ်၊ ငယ်ရဲ့”

“ရှင်! ”

သူမမျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရလေ၏။ ဖြန်းခနဲ ပူနွေး
သွားသည့်မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို လက်ဖဝါးဖြင့်သပ်ချလိုက်မိသည်။
ဒုက္ခပါပဲ။ ကြီးကြီးမှုဲက ငယ်ကိုတောင်းတယ်ဆိုပါလား။

“မောင်ထွန်းလည်း သမီးလိုပဲ ဆယ်တန်းမအောင်တဲ့လူဆို
တော့ တန်းတူတာတော့အမှန်ပါပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ မေမေသမီးကို
သူများလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရမှာတော့ မေမေနုမြှောက်တာပေါ့။
သမီးက ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေးဆိုတော့ မောင်ထွန်းသဘော

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျတာ မဆန်းပါဘူး”

“မေမေ... ငယ်ကို တကယ်ပဲပေးလိုက်တော့မှာလားဟင်။
ငယ်... ငယ်... အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး။ မေမေနဲ့မခွဲပါရစေနဲ့”

“လောလောဆယ် မဟုတ်သေးပါဘူးသမီးရယ်။ ကြာဦးမှာ
ပါ”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလူကြီးက ငယ်ကိုသိပ်စတာပဲ။ အစက
တည်းက ကြည့်မရပါဘူးဆိုနေမှ”

မေမေက သူမစကားကို သဘောကျစွာရယ်လေတော့၏။
ညဉ့်နက်နေပြီမို့ အိပ်ခန်းထဲကိုယ်စီဝင်ကုန်တော့မှ သူမဘုရားခန်း
ထဲကိုဝင်လာခဲ့သည်။ ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်ပြီးမှ ဘုရားရှိခိုးပါ၏။
ဆုတောင်းမေတ္တာပို့အမျှဝေကာ ကြေးစည်ထူပြီးမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့
စဉ် ဧည့်ခန်းမှဖုန်းက ထမြည်လေသည်။

“တူတူ... တူတူ”

‘ဟင်... ည(၁၀)နာရီကြီး ဘယ်ကဖုန်းဝင်လာတာပါလိမ့်’
သူမ ဖုန်းကိုအသာမယူလိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို! အမိနဲ့ရှိပါရင်”

အသံဩဩလေးကြားလိုက်ရ၍ သူ့အံ့ဩသွားရ၏။ စုညီမ
ယုယလား။ ယုယအသံက ချိုပါတယ်။ ဒါဖြင့် ဘယ်သူများပါလိမ့်။

“စုမြတ်နိုးအိမ်က ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ မမကြီးကိုခေါ်ပေးမယ်နော်။ ဘယ်သူလို့
ပြောပေးရမလဲရှင်”

“ခဏလေး... အခုပြောနေတာ ယုယမဟုတ်ဘူးမှတ်လား။
ဘယ်သူလဲ”

“ရှင်!”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားသည်မို့ သူနားစွင့်နေမိ၏။ ဖုန်း
တော့ မချထားသေးပါဘူး။ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ အသံလေးကိုက
ဩရှုရှုလေးနဲ့ စွဲဆောင်မှုရှိနေတာကိုး။

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေပါဦး”

“ဟို... ဟို”

“မိငယ်! ဘယ်ကဖုန်းလဲ”

“အမယ်လေး! မမကြီးဖုန်းထင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကိုမခေါ်ဘဲ ပြောစရာလား။ ဘယ်သူလဲ”

“ဟင့်အင်း... ငယ်မသိဘူး”

သူမ၊ မမကြီးလက်ထဲသို့ ဖုန်းပေးလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကို သေချာခတ်တာ သေချာစစ်ဆေးလိုက်ပါ၏။ ဒုက္ခပါပဲ... မမကြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့မရောရပါဘူးဆိုနေမှ ဟိုဘက်ကလူက နာမည် မေးနေရတယ်လို့။

“ကိုဘုန်းလား၊ စုပါ... ပြော”

“မယူပါဘူး၊ စုက Skull ယူလာတာလေ။ Hand Bone က တေဇုဆီ ပါသွားတာဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီကောင်က Leg Bone ကြီးပဲ ရတာကိုး”

“ဟင်းဟင်း... ဒါမျိုးက နောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး ကိုဘုန်း ရဲ့။ စုမှာ ဒီအကျင့်မှမရှိတာကိုသိရဲ့သားနဲ့”

“ရပါတယ်၊ ပြောထားပြီးသားပဲဟာ... စုတို့အိမ်ကကျဉ်း တော့ ကိုဘုန်းကိုအားနာလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခြံထဲကသစ်ပင်အောက်မှာ ကွပ်ပျစ်ရိုက်ထား တာရှိပါတယ်၊ အကျယ်ကြီးပဲ။ အဲဒီမှာစုပြီးကျက်လည်းဖြစ်တာပဲ”

“ကျွေးမှာပေါ့၊ ကိုဘုန်းဘာစားချင်လို့လဲပြော။ အားမနာနဲ့”

“စုက သဒ္ဒါပါတယ်နော်၊ ဟင်းဟင်းဟင်း... ဒါပဲနော် Bye”

မမကြီးက ဖုန်းကိုမချသေးဘဲ မျက်နှာကပြုံးချိုနေလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒါဆို သူပြောတဲ့ဘုန်းလင်ကွာဆိုတာပေါ့။ ကြည့်ရတာ ဒီလူကို မမကြီး စိတ်ဝင်စားနေပုံပဲ... ဘုရား! စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုမှ ဟိုလူကြီး ကို သူမသတ်ရသွားပါ၏။ ဟွန်း... ငယ်ကိုများ လာကြိုက်စရာ လား။ ဈေးထဲက အထည်ဆိုင်မှာရော၊ စတိုးဆိုင်တွေမှာပါ ဒီ လောက် ကောင်မလေးလှလှလေးတွေရှိတာ သွားကြိုက်တာမဟုတ် ဘူး။ လူကိုမြင်တာနဲ့ ပြုံးစိစိကြည့်ပြီး စဖို့ပဲပြင်နေတာ။ မျက်နှာ ကြော မတည့်ပါဘူးဆိုမှ လူကိုလာတောင်းရတယ်လို့၊ မယူဘူးရှင့်။ လုံးဝမစဉ်းစားဘူး။ ငယ်က အပျိုကြီးလုပ်မှာ ကိုတင်ထွန်းအောင်ရဲ့။

“တူတူ... တူတူ”

“ပလုတ်တုတ်”

ဪ... ခက်တာပဲ။ ညဉ့်နက်ပါပြီဆိုမှ ဖုန်းကထပ်လာနေ ပြန်ပါပြီ။ လက်ထဲမှ ပန်းကြယ်သီးတွေကို Plastic ဇကာလေးထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ဖုန်းရှိရာဆီ ထလာလိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို... အမိန့်ရှိပါရှင်”

“ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ဦးနော်”

“ရှင်!”

“ကိုယ်မေးစရာရှိလို့ ပြန်ဆက်လိုက်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟို... ဟိုလေ... မမကြီးကိုသွားခေါ်ပေးပါမယ်ရှင်”

“ကိုယ်က စုမြတ်နိုးနဲ့ပြောစရာမှ မရှိတော့ဘဲ။ မင်းနဲ့ပြောချင်လို့ပါ ချာတိတ်ရဲ့”

“ရှင်”

“ဟင်းဟင်း... မင်းက ဒီရှင်တစ်လုံးပဲပြောတတ်လားဟင်”

ဗုဒ္ဓေါ! ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာပါလိမ့်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်နေပြီမို့ အားလုံးအိပ်ပျော်ကြပြီထင်ပါရဲ့။

“မင်း၊ ကိုယ့်ကိုမပြောပြပေမယ့် မင်းနာမည်ကို ကိုယ်သိသွားပါပြီ, ငယ်”

“ရှင်”

“လာပြန်ပြီ... ဒီရှင်ကြီး”

သူ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်မိပါ၏။ စာတွေကျက်ရလွန်းလို့ ဦးနှောက်တွေခြောက်နေမိတာ ဒီကောင်မလေးနဲ့စကားပြောလိုက်တာနဲ့ ခေါင်းထဲကြည်လင်သွားတာအမှန်ပါပဲလား။ မင်းဘယ်သူလဲ, ငယ်။

“စုမြတ်နိုးနဲ့ ဘာတော်လဲ, ငယ်”

ဘုရားရေး... မမကြီးက သူ့မှာယုယဆိုတဲ့ညီမတစ်ယောက်

ပဲရှိတယ်လို့ပြောထားတာလေ။ သူမဘယ်လိုပြန်ဖြေရပါ့မလဲ။

“မင်းမပြောချင်ရင်လည်းမပြောပါနဲ့, ရပါတယ်။ အခုဘာလုပ်နေလဲဟင်”

“ပန်းကြယ်သီးထိုးနေတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အင်္ကျီချုပ်ဖို့ပေါ့”

“စုဖို့လား၊ ယုယဖို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့်... ငယ်ဖို့ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... အပ်ထည်ချုပ်ဖို့ပါ”

“Outside ရှာတာပေါ့လေ။ စုမေမေက မင်းကိုလခများများ မပေးလို့လား”

“ရှင်!”

ဘုရားရေး... သူက ငယ်ကို ဒီအိမ်က အိမ်ဖော်လို့ထင်သွားပါရောလား။ ထားလိုက်ပါလေ... အခုလည်း သူမက ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်ဖော်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေတာပါပဲ။

“အိမ်မှာ ဘယ်နှယောက်ရှိတာလဲ... ပင်ပန်းလား”

ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာတွေလျှာရှည်နေပြန်လည်းမသိ။ ပြောချင်တာ ပြော၊ ထင်ချင်ရာထင်ဖြင့် ဒီလူကတော့ ငယ့်ကိုခေါင်းစားခိုင်းနေ ပါပြီ။

“ငါးယောက်ပါ”

“ဦးနဲ့အန်တိုကို မင်းဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဖေဖေနဲ့မေမေပါ”

“ဒါဖြင့် ငယ်က မွေးစားသမီးပေါ့၊ ဟုတ်လား။ sorry နော်။ ကိုယ်က အိမ်ကအလုပ်သမလေးလို့ထင်လိုက်မိတာပါ”

ပါးပြင်ထက် ပူခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် သူမစမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေဖြစ်နေပါရောလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ သူဒီလိုထင် သွားတာ ဝမ်းနည်းစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ သဲနုငယ်ဆိုတာ လူ တောမတိုး၊ လူရာမဝင်တဲ့ အညကြမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလေ။

“ငယ်... မင်းငိုနေလားဟင်။ ကိုယ် ရှိုက်သံလိုလိုကြားလိုက် ရသလားလို့”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ့်နာမည် ဘုန်းလကျာပါ။ ငယ့်မမကြီးရဲ့သူငယ်ချင်း ပေါ့။ ကိုယ်တို့အုပ်စု ရှေ့တစ်ပတ်ထဲ စာလာကျက်ကြမှာ။ ငယ်တော့

ပင်ပန်းတော့မှာပဲ။ ကိုယ်တို့ကိုချက်ပြုတ်ကျွေးရမှာဆိုတော့ အားနာ တယ်”

“မမကြီးပြောထားပါတယ်ရှင့်။ ရပါတယ်၊ ငယ်လုပ်နေကျ အလုပ်တွေပါ”

“ကိုယ့်ကိုဘာချက်ကျွေးမှာလဲ... ငယ်”

“ရှင်! ဟိုလေ... ဘာစားချင်လဲပြောပါ”

“ငယ်တကယ်ချက်ကျွေးမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်က ထမင်းသုပ်သိပ်ကြိုက်တယ်။ မင်း၊ သုပ်ကျွေးနိုင် မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ကျေးဇူးပဲ... ငယ်၊ ကိုယ့်ခေါင်းတွေ ရှုပ်ထွေးနေတာ၊ ငယ် နဲ့စကားပြောလိုက်ရလို့ ကြည်သွားပါပြီ။ ကိုယ် စာဆက်ပြီးကျက် လိုက်ဦးမယ်။ ငယ်နဲ့ကိုယ် သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီနော်။ ကိုယ်ဖုန်း ဆက်တိုင်း ငယ်ပြောမှာလား”

“မမကြီး... မမကြီး၊ ဆူလိမ့်မယ်ရှင့်”

“သူမသိအောင် ဆက်မှာပေါ့ငယ်ရ။ ည(၁၁)နာရီဆို ငယ်

ရှိနေတာပဲမဟုတ်လား”

“မဆက်နဲ့နော်။ ငယ်၊ မမကြီးကိုကြောက်တယ်။ ဖေဖေပါ သိသွားရင် ငယ်အရိုက်ခံရမှာ၊ မဆက်ပါနဲ့နော်”

“ငယ်ရယ်”

သူ့ အတော့်ကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါ၏။ စုမြတ်နိုး၏ ခပ်မာမာလေသံကို သူကြားလိုက်ရတာပါပဲ။ ဒီအိမ်မှာ ဤကလေး မလေးက အနှိမ်ခံသက်သက်ဘဝပေမဲလား။

“ငယ်၊ ဖုန်းချပြီနော်”

“ခဏလေးပါ... ငယ်။ ငယ်နာမည်အရှည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“ဘာလုပ်ဖို့မေးတာလဲ”

“သိထားချင်လို့ပေါ့။ ငယ်နဲ့ကိုယ် သူငယ်ချင်းဖြစ်နေပြီပဲ။ အစ်ကိုကမေးရင် ညီမလေးကဖြေရတယ် ချာတိတ်မရဲ့”

သူမရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ အစ်ကိုတဲ့... ညီမလေးလို့ခေါ်လိုက်တာပါလား။ မမကြီးဆီက ညီမလေးလို့ခေါ်သံကို ဒီနေ့အထိ သူမကြားခဲ့ဖူးခြင်းမရှိပါချေ။ ကြည့်စမ်း! အတော့်ကိုစိတ်ရှည်သည့်အသံရှင်ပါလား။

“မပြောလို့မရဘူးလားဟင်”

“ငယ်က ကိုယ့်ကိုမခင်ဘူးပေါ့လေ”

မဟုတ်ပါဘူး။ မခင်ရဲတာပါရှင်။ မမကြီးက ရှင့်ကိုစိတ်ဝင်စားနေတာပါ ကိုဘုန်းလက်ျာရယ်။ အင်းလေ... မမကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကိုအစ်ကိုတော်ရမှာပါပဲ... ဟုတ်တာပေါ့။

“ငယ်”

“ငယ်နာမည်က သဲနုငယ်ပါ”

သဲနုငယ်တဲ့လား။ ဖုန်းချလိုက်ပြီမို့ အသံသြဩလေးကို သူမကြားရတော့ပါချေ။ ဒါပေမဲ့... နားထဲမှာတော့ ထပ်တလဲလဲ ကြားယောင်နေဆဲ... သဲနုငယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်များ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့အမည်လေးပါလဲ။

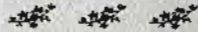
သူတစ်သက်မှာ သူ့ကိုမြင်ရုံနှင့် လိုက်လျောချင်သည့်ပုံစံနှင့် ရောကြသည့်မိန်းကလေးတွေနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ မရဲဝံ့ရဲလေးပြောတတ်သည့် သြရုရှအသံရှင်လေးကို စွဲလမ်းနှစ်သက်သွားတာ ဒါပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။

သိပ်မကြာခင်မှာ ကိုယ်၊မင်းနဲ့လာတွေ့မယ်... ငယ်။ မွေးစားသမီးလေးရဲ့အားငယ်တဲ့မျက်နှာလေးကို ဖိုလ်မြင်ဖူးချင်တယ်။

၅၂ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ကိုယ့်ရင်ကိုအေးမြစေတဲ့အသံရှင်ကလေးနဲ့ အပြင်မှာစကားတွေ
တစ်ဝကြီးပြောချင်တယ်။

ပြောခွင့်ရပါရစေနော်... ငယ်ဆိုတဲ့ သဲနုငယ်ရယ်။

အခန်း (၄)

“ကျန်တဲ့အင်္ကျီတွေလည်း ငယ်ပဲဆက်ပြီးချုပ်ပေးပါလို့ပြော
သွားတယ်။ ရော့... ဒီမှာ၊ ချုပ်ခွင့်တွေလည်း ကြိုပေးသွားသလို
အများကြီးပေးသွားတာငယ်ရဲ့။ ငါ့ညီမလေးတော့ နာမည်ရနေပါ
ပြီတော်”

လက်ထဲသို့ထည့်လာသည့်ငွေတွေကိုရေတွက်ပြီး မသင်း၏
လက်ထဲပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ သင်တန်းက စတင်နေပြီမဟုတ်
ပါလား။ တစ်ရက်ခြား တစ်ပတ်သုံးရက်တည်းမို့ အချိန်သိပ်မကုန်
လှပါချေ။ မေမေ့ထံ ထမင်းချိုင့်ပို့ပြီးမှသွားရမှာမို့ သူမခပ်သုတ်

သုတ်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟော! လာပါပြီတော်... ငါ့ချွေးမလေး”

ကြီးကြီးမှို လှမ်းစလိုက်တာမို့ သူမနှုတ်ခမ်းလေး စူသွားရပါ
၏။ စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်၊ ဟိုလူကြီးကလည်း ပြုံးစိမ်းနေကြည့်နေ
ပြန်ပါပြီ။

“ငယ်သွားတော့မယ်မေမေ”

“ကားခပါရဲ့လားသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိငယ်... ငါလိုက်ပို့ရဦးမလား”

“မလိုပါဘူး”

သူမ ဘုပြောလိုက်ပေမယ့် သူကစိတ်ဆိုးပုံမရပါချေ။ ကား
ဂိတ်မှာရပ်စောင့်ပြီး သိပ်မကြာခင်ဆိုက်လာသည့် bus ဖြင့် မြို့ထဲသို့
လာခဲ့ပါ၏။ အလယ်ထပ်တိုက်ခန်းမှာ ဖွင့်ထားသည့်သင်တန်းမို့
လှေကားထစ်တွေကို ခပ်သွက်သွက်တက်ခဲ့ပါသည်။ သင်တန်းပြီး
သွားတော့ (၁၂)နာရီထိုးနေလေပြီ။ အယောက် (၂၀)ကျော်ရှိတာမို့
လူကုန်သလောက်ဖြစ်မှ သူမဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

“တော့တာ... ဦးဦးဘုန်း။ နောက်လာရင်လည်း သားဖို့ မုန့်

ဝယ်လာပေးဦးနော်”

“ဝယ်လာမှာပေါ့ သားဌေးရ။ ကဲ! ဦးဦး သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြီးမေကိုပြောထားဖို့ မမေ့နဲ့နော် လက်ျာ။ တော်ကြာ မမ
တို့မဖိတ်ဘူးဆိုပြီး ဒေါပွနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမမရဲ့၊ သွားပြီ”

“အေး”

လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးအထပ် တံခါးဝမှာ ရပ်ပြောနေကြတာ
မို့ သူမခြေလှမ်းတွေ အလိုလိုရပ်သွားရပါ၏။ ဦးဦးဘုန်းတဲ့...
လက်ျာဆိုပါလား။ ဒါဆို မမကြီးရဲ့လူထင်ပါရဲ့။ ဒီလိုနာမည်မျိုးက
ဆင်တူရှိနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။

တံခါးပိတ်သွားတော့မှ သူ လှေကားထစ်ကိုစဆင်းလိုက်ပါ၏။
ပထမဦးဆုံးရလိုက်သည်က ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းလေး၊
စိတ်ထဲထင်ခနဲဖြစ်သွားတာမို့ အနောက်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိ
လိုက်ပါ၏။ သူ့ကိုအငေးသားကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံကို
ငေးခနဲစိုက်ကြည့်မိသွားသည်။ အရမ်းကို တရင်းတနီးရှိနေသလို
ပါပဲလား။

ညိုညက်ညက်မိန်းကလေး၏ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းအဆင်အသွေးက ထင်းမနေပါချေ။ ပခုံးသာသာဆိပ်လေးတွေကို ခပ်မြင့်မြင့်လေး စည်းထားတာမို့ မျက်နှာလေးကို ခပ်ရှင်းရှင်းလေးမြင်နေရလေ၏။ အထူးသဖြင့် ခပ်ဟဟလေးပွင့်နေသည့်နှုတ်ခမ်းပါးလေးက သူမ၏ အံ့ဩနေဟန်လေးကို ပိုသိသာနေစေသည်။ ဘယ်တုန်းကများ မြင်ခဲ့သိခဲ့ဖူးပါလိမ့်။

မျက်လွှာတို့ ဖျတ်ခနဲချသွားပါ၏။ သူက ဘေးကပ်ရပ်ပေးနေသဖြင့် သူ့ဘေးမှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာခဲ့ရသည်။ အရပ်ကြီးက အမြင့်ကြီးပါလားနော်။ လှေကားကိုကွေ့ဆင်းလိုက်စဉ် နောက်တစ်သုတ်သင်တန်းသူလေးများ တက်လာကြတာမို့ သူမဘေးကိုကပ်၍ ရပ်ပေးလိုက်မိစဉ် သူမနောက်မှ လူတစ်ယောက်ကပ်လာသလိုထင်လိုက်ရလေ၏။ ဘုရားရေ... သူဆင်းလာပြီထင်ပါရဲ့။

“မသဲနယ်တဲ့... ဆရာမ၊ လှမ်းခေါ်နေတယ်”

“ဟင်! ”

ရှေ့ဆုံးမှတက်သွားသည့်ကောင်မလေး လှည့်အော်လိုက်တာမို့ သူမမျက်နှာလေး နွေးခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ သွားပါပြီ။ သူတော့ ကြားသွားပြီထင်ပါရဲ့။ ထိုအုပ်စုနောက်မှ သူမခပ်သုတ်သုတ်ပြန်

တက်လာတော့ သူ့မျက်နှာမှ အံ့ဩရိပ်ကိုမြင်လိုက်ရလေသည်။

“ငယ်”

“...”

“စုမြတ်နိုးရဲ့ညီမလေးလား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ”

သူမဘာလို့ညာလိုက်မိပါလိမ့်။ မမှားပါဘူးနော်။ မမကြီးက ငယ်ကိုညီမမှမတော်ချင်တာပဲ။ သူနဲ့လည်းသိစရာအကြောင်းမှ မရှိတာလေ။ သူမ၊ ဆရာမမှာသည့်စကားတွေကိုသေချာနားထောင်၍ စာရင်းမှတ်လိုက်ပါ၏။ မသင်း၏ဆရာမအရင်းကြီးမို့ သူမကို မသင်း၏ညီမဝမ်းကွဲဟုပင်ထင်ကာ ချစ်ရင်းစွဲရှိနေလေသည်။

စုမြတ်နိုးရဲ့ညီမလေး မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒီချာတိတ်မလေးနဲ့ နာမည်တူနေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့... မြင်မြင်ချင်း သူ့ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားစေတဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဘာကြောင့်တရင်းတနီးရှိနေရတာပါလိမ့်။ ဖုန်းထဲကလိုပဲ ဩရှရှအသံလေးပါဆင်နေရတာလား။ ကျွတ်! မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီ ‘ငယ်’ဆိုတဲ့ နာမ်စားလေးက သူ့ကိုပဟေဠိတွေအများကြီးဖြစ်သွားစေတာပါလား။

Hand Phone မှ သံစုံမြည်လာတာမို့ လှေကားအောက်ဆုံး ထစ်ရောက်မှ သူဖွင့်လိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်မှ တေဇာအသံကိုကြား လိုက်ရလေသည်။

“လကျာ... ခဏဆိုပြီးထွက်သွားတာ ပေါ်မလာတော့ပါ လား။ ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ။ ဒီမှာ class စတော့မယ်”

“လာမှာပေါ့ကွ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုဘုန်း ပြန်လာတော့လေ။ ဒီဘာသာက အရမ်းခက်တာ သိရဲ့သားနဲ့”

စုမြတ်နိုးအသံပါထွက်လာတာမို့ ဖုန်းကိုပိတ်ကာ သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိ၏။ အဲဒါတွေမကြိုက်တာပေါ့။ သူက သူ့ကိုလွမ်းမိုးချင် သည့်မိန်းမတွေကို အတော်မြင်ပြင်းကပ်လှသည်လေ။ အထူးသဖြင့် စုမြတ်နိုးရဲ့အတုင်းကြီးပတ်သက်ချင်မှုကို ပိုမနှစ်သက်လှပါချေ။

မေမေကတော့ အားလုံးကို သားသမီးတွေလိုရင်းနှီးပေမယ့် ဒီနေ့အထိ မေမေသဘောကျတဲ့မိန်းကလေးမျိုး သူတို့အုပ်စုထဲမှာ မပါသေးပေ။ မင်းရဲ့စိတ်ထားလေးက သိပ်မလှဘူး... စုမြတ်နိုး ရေး။ ကိုယ့်အပေါ်မှာသာ တမင်တကာ မင်း ချိုသာပြနေမှန်း ကိုယ် သိနေပါတယ်။

ကားကိုစက်နှိုး၍မောင်းထွက်တော့ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ် ဆင့် တိုက်လှေကားထစ်မှဆင်းလာသည့်ကောင်မလေးကို မြင်လိုက် ရလေ၏။ ခေါင်းငိုက်စိုက်လေးဖြင့် ကားဂိတ်ဆီသို့ဦးတည်လျက် လျှောက်သွားတာကို ခဏမျှငေးကြည့်နေမိသည်။ မင်းဘဏ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ... သဲနယ်။

“သွားကြတာပေါ့... နေပါဦး၊ သားမျက်နှာ သိပ်မလန်း သလိုပဲ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲသား”

“စာသင်ရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ပါမေမေ”

“ဟောတော်... တစ်ခါမှမညည်းညူတဲ့လူဆိုက အသံတွေ ကြားနေရတာပါလား”

သူ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့၏။ ငယ်... မင်းအသံဩဩလေးက ကိုယ့်နားထဲစွဲနေပြီ။ ကိုယ်ဘာ လုပ်ရမလဲ။ ညကျရင် ဖုန်းဆက်ချင်ပေမယ့် ငယ်တိုင်ပါ့မလား။ ငယ်မွေးစားအဖေက ငယ်ကိုရိုက်တယ်တဲ့လားကွယ်။ သူတစ်ပါး

သူစိမ်းတွေအိပ်မှာ ငယ်ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်ရှာမလဲလို့ ကိုယ်
တွေ့တတ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ရေချိုးခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ သူ့ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်နေ
သည့်မေမေ့ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ မေမေ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာက
သူ့ဒိုင်ယာရီ။

“ဟာ! မေမေ”

“မေမေမဖတ်ရသေးပါဘူးသားရဲ့။ လန့်မသွားပါနဲ့ဦး။ ဘယ်
နှယ်... ဘာမဟုတ်တာတွေရေးထားလို့ ဒီလောက်လန့်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဘောပင်ညှပ်ထားတဲ့စာရွက်ကိုတော့ ဖတ်လိုက်မိ
တယ်သားရဲ့။ ဘောပင်အဖုံးပိတ်ပြီးဖယ်လိုက်ရင်း တွေ့သွားတာပါ။
သားစာအုပ်ကိုဖတ်လို့ မေမေ့ကိုအပြစ်မတင်လောက်ပါဘူးနော်”

သွားပါပြီ။ အဲဒီစာမျက်နှာမှာ ငယ်ဆိုတဲ့စာလုံးတွေ ချရေး
ထားမိတာ နှစ်မျက်နှာအပြည့်ပါပဲ။ ညတုန်းက ဖုန်းပြောပြီး ဒီလိုချ
ရေးခဲ့မိတာ။ ပြီးမှ စာဆက်ကျက်လို့ရခဲ့တာလေ။ ကိုယ်လုံးကို ရေ
အမြန်သုတ်၍ အဝတ်ဝတ်နေစဉ် မေမေ့ထံမှ အသံတီးတိုးထွက်လာ
ပါ၏။

“ဒီနာမည်မျိုး မရင်းနှီးသေးတာတော့အမှန်ပဲ၊ ဆေးကျောင်း
က မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ဟုတ်လား သား”

“ညီမလေးလိုခင်မိသွားတဲ့ ချာတိတ်မလေးပါမေမေ”

“သေချာလို့လား... သား၊ စုစုတို့ပို့ပို့တို့နဲ့ ဒီလောက်ရင်းနှီး
တာတောင် သူတို့နာမည်ကို တစ်ခါမှ ဒီလို သားချမှရေးဖူးဘူးလေ။
ဂါ. သာမန်ထက်တော့ မကပါဘူး”

မိရိတ်ခါးကိုပိတ်၍ သူငြိမ်နေမိ၏။ ဖြူသလားမဲသလား
တောင်မသိသေးတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေနှင့်သူ စကား
တွေပြောနေရပါရောလား။ ဘယ်လိုလဲ... ငယ်။ မေမေ့ကို ကိုယ်
ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှာလဲ။

“မေမေမေးတဲ့မေးခွန်းက Anatomy Question လောက်
ခက်ခဲလို့ ဒီလောက်ထိစဉ်းစားနေရတာလားသား”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးပါဘူးမေမေ”

“ဘယ်လို”

“ဖုန်းထဲကနေ သူ့အသံလေးကို တစ်ခါပဲကြားဖူးသေးတာပါ။
ဖြူသလားညိုသလား... ဘာတစ်ခုမှသေချာမသိသေးပါဘူး”

“အံ့ဩစရာပါလား။ အသံကြားရုံနဲ့ သားအာရုံကိုဖမ်းစား

ထားနိုင်တာ သိပ်ထူးဆန်းနေပြီ”

သူ့ မသက်မသာပြုံးလိုက်မိ၏။ ကိုယ့်ဆီမှာ မရေရာတာတွေ
ပဲ ပြည့်နှက်နေပါတယ်လေ။ သေချာခြင်းတစ်ခုကို လက်ဆုပ်လက်
ကိုင်ပြခွင့်လေး မင်း၊ ကိုယ့်ကိုပေးလှည့်ပါလား။

“မေမေသားက စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့သူမှမဟုတ်ဘဲ... ဒီ
နာမည်ကိုဘယ်လိုသိထားတာလဲဆိုတာ မေမေသိခွင့်ရှိမလား”

“တကယ်လို့ပေါ့မေမေ၊ ကျွန်တော်ရွေးချယ်မိတဲ့မိန်းကလေး
ဟာ သူတစ်ပါးအိမ်က မွေးစားသမီး၊ ပညာမဲ့လေးဖြစ်နေရင် မေမေ
လက်ခံနိုင်ပါ့မလား”

“ဘုရား... ဘုရား... သားဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

မေမေရင်ဘတ်ဖိ၍ မေးလိုက်တာကြောင့် သူနှုတ်ဆွဲသွားရ
လေ၏။ စောပါသေးတယ်... ငယ်။ ဘာလို့များ ကိုယ်စိတ်စောနေ
မိတာပါလိမ့်။

“မေမေသား ဒီလောက်ထိရှူးလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိဘူး။
ဘယ်နှယ်... ကိုယ်နဲ့အဆင့်အတန်းတူထဲက မရွေးချယ်ဘဲ ဘယ်
ကံဟာကို သွားမှန်းရတာလဲ”

“သဘောပြောကြည့်တာပါမေမေရယ်”

“သဘောလည်းမရဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မေမေချွေးမလောင်း
ဟာ ဥစ္စာမရှိရင်နေ၊ ပညာတော့ တတ်ကိုတတ်ရမယ်သား။ ဒါပဲ”

မေမေက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ သူ့အခန်းထဲမှထွက်
သွားလေ၏။ ငယ်... ကိုယ့်အဖြစ်က ရေကန်ထဲက လရိပ်ကိုငေး
ကြည့်ပြီး လမင်းကိုလိုချင်တယ်လို့ ပူဆာနေတဲ့ကလေးနဲ့တူနေပါ
ရောလား။ ကိုယ်တော့ ရူးပြီထင်ပါရဲ့ကွယ်။

“တော်ပါပြီသမီးရယ်။ မေမေသမီးလေး ပင်ပန်းလှပါပြီ”

ဇက်ကြောဆွဲပေးတာကို ရပ်ခိုင်းနေပြီမို့ သူမရပ်လိုက်ပါ၏။
ဖေဖေကတော့ ခုတင်ထက်မှာ တရူးရှူးဖြင့်အိပ်မောကျနေလေပြီ။
အိမ်မှာ နောက်ဆုံးအိပ်တာဆိုလို့ သူမနှင့် မေမေသာရှိတာလေ။
မနက်ဆိုလည်း အစောဆုံးနိုးကြတာလည်း သူမနှင့်မေမေပါပဲ။

“တံခါးတွေ သေချာလိုက်စစ်ဦးနော်သမီး။ အင်း... သမီး
သင်တန်းလည်းမြန်မြန်ပြီးမှပါပဲ။ အိမ်ကိုအစောင့်မရှိဘဲ ပိတ်သွားရ
တာ စိတ်မအေးပါဘူး”

“ငယ်သွားရင် ဟိုဘက်ခြံက ဘကြီးဖျိုးကို မှာထားခဲ့ပါတယ်
မေမေရဲ့”

“အေး၊ သမီးတစ်ယောက်တည်းကျန်နေခဲ့တာကိုပါ မေမေ

၆၄ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

စိတ်မချတာသမီးရဲ့”

“ငယ်မကြောက်တတ်ပါဘူးမေမေရယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့”

သူမ့ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ လက်အုပ်ချီကန်တော့လိုက်တော့
မေမေက ဆုတွေတစ်သိကြီးပေးပါလေ၏။ အိမ်ရှေ့တံခါးနှင့် ပြ
တင်းပေါက်တွေလိုက်ပိတ်တော့ ဖုန်းကထမြည်လေသည်။

ဟော . . . (၁၀)နာရီခွဲပဲရှိသေးတယ်။ သူ့ဆက်တာများ
လား။

“ဘာလေးကြည့်နေတာလဲသမီးရယ်. . . တော်ကြာ အရေး
တကြီးဖုန်းဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

မေမေကနောက်မှရောက်လာပြီး ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပါ
၏။ သူမ့ တက်တင်းထိုးနေသည့် လက်ကိုင်ပဝါထည့်ထားသော
ကောကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို. . . သဲနုငယ်တို့အိမ်ကပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငယ်၊ ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ။ အန်တီက ငယ်မေမေပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အန်တီ။ ကျွန်တော်က စုမြတ်နိုးရဲ့
သူငယ်ချင်းဘုန်းလက်ျာပါ။ ငယ်နဲ့စကားပြောချင်လို့ ခွင့်ပြုပါ
အန်တီ”

မေမေ့မျက်ဝန်းများ သူမထံရောက်လာပါ၏။ သူမ့ ဒကာ
လေးကိုကိုင်၍ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်စဉ် မေမေက လှမ်းတားလိုက်လေ
သည်။

“သမီး. . . ငယ်၊ ဒီမှာဖုန်းလာပြောဦး”

“ငယ်မပြောတော့ဘူးမေမေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဟိုကပြောတာတော့ နားထောင်ဦးမှပေါ့။
မေမေက မောင်ထွန်းဆက်တယ်ထင်လိုက်တာ”

သူ့ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မောင်ထွန်းတဲ့. . . ဘယ်က
မောင်ထွန်းလဲ။ ချာတိတ်ရယ်. . . မင်းကောင်လေးများ ဖြစ်နေ
မလား။

“ဟဲလို! အမိနဲ့ရှိပါရဲ့”

“မောင်ထွန်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲငယ်”

မေမေက ဘေးမှာပင်ရပ်နေတာမို့ သူမ့ ဇောချွေးတွေပျံလာ
မိ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီလူ လေရှည်နေတာနဲ့ မေမေ သူမ့ကိုစိတ်တိုပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၆၆ ❀ မပသဒ္ဒါဟောင်

တော့မည်။

“ငယ်... ကိုယ်မေးနေတယ်လေ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့”

“အဲဒါ ငယ်ကိစ္စပါ”

“ငယ်ကိစ္စက ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်အင်း... မဟုတ်ဘူး။ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“နေပါဦး... ငယ်ရဲ့။ ဒီနေ့လေ၊ ကိုယ်မြို့ထဲက မမတို့တိုက်ခန်းကိုရောက်တယ်ငယ်ရဲ့။ အဲဒီမှာ သင်တန်းကဆင်းလာတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့သွားတိုးတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့နာမည်ကလည်း သဲနယ်တဲ့... ငယ်... ဟဲလို”

သူမ ဖုန်းကိုခပ်မြန်မြန်ချလိုက်ပါ၏။ မေမေ၏မယ့်နိုင်စရာအကြည့်တွေကို ရဲရဲပင်မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ ခေါင်းကိုငုံထားလိုက်မိသည်။ ဘုရားရေ... မေမေတော့ ဒီလူ့ကြောင့် ငယ်ကိုအထင်လွဲပြီထင်ပါရဲ့။

“စုသူငယ်ချင်းနဲ့ သမီးနဲ့က ဘာကြောင့်နဲ့မှရင်းနှီးစရာမရှိဘူးနော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မမကြီးကိုဖုန်းခေါ်ပေးရင်းနဲ့ စကားပြောဖူးရုံပါမေမေ”

“သူ့ပြောပုံက သမီးနဲ့တကားရင်းနှီးသလိုချည်းပါလား”

“ငယ်၊ သူ့ကိုမသိပါဘူးမေမေ”

“နောက်ကို ဒီအချိန်စဉ်ခန်းမှာ ရှိမနေပါစေနဲ့သမီး။ စုနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တာ မေမေမကြားချင်ဘူး။ အမြင့်ကိုဖုန်းရင် အကျနာတတ်တာကို သမီးမမေ့နဲ့... သမီးခေါင်းထဲမှာထည့်ထားရမှာက မောင်ထွန်းတစ်ယောက်တည်းပဲ။ ကဲ! သွားအိပ်တော့”

သူမ မေမေ့ကို ဟုံဩဇာဖြင့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ရိုးရိုးသားသားခင်မင်ခွင့်လေးတောင်မရှိဘူးပေါ့။ ငယ်က ကိုတင်ထွန်းအောင်နဲ့ပဲ တန်တာလားမေမေ။ ဒီကိစ္စတွေ ငယ်မစဉ်းစားချင်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဟုတ်သေးဘဲနဲ့ မေမေတားလိုက်တဲ့စကားက ငယ်ရင်ကိုနာကျင်စေပါတယ်။ အမြင့်ကိုမဖုန်းနဲ့တုလားမေမေ။ ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ မမကြီးလိုပဲ ငယ်ကိုဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်တာဆို။ ခုတော့... ငယ်က ပညာမဲ့လေးဖြစ်နေလို့ နှိပ်ချချင်ပါရောလား။

❀

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခြံထဲမှာပေါင်းပင်တွေနှုတ်ရင်း ရေပိုက်ဖြင့် ပန်းပင်တွေရေ
လောင်းနေပါ၏။ သူမလက်ဖြင့်ပျိုးထားသည့်ပန်းပင်လေးတွေ ပွင့်
နေတာကို ကြည်ကြည်နူးနူးလေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီနေ့ သင်တန်း
ပိတ်တာမို့ နေ့ခင်းဘက်အားလပ်နေပါ၏။ အပ်ထည်တွေမရှိတော့
တာမို့ ခြံအလုပ်ကိုဆင်းလုပ်နေတာပင်။

“ဟိ!... ဟိ!”

ခြံဝမှကားဟွန်းသံကြောင့် ရေပိုက်ကိုအပြေးပိတ်၍ ခြံတံခါး
ရှိရာဆီ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလာ
သည်က မမချောချောလေးနှစ်ယောက်...။

“သဲနုငယ်ဆိုတာ ညီမလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်။ မမတို့က မသင်းကနေ
တစ်ဆင့် အင်္ကျီအပ်တဲ့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပါ။ ညီမချုပ်ပေးတဲ့
Design လေးတွေဝတ်ရတာ သိပ်အဆင်ပြေတာပဲ။ ဒါကြောင့် လာ
ထပ်အပ်တာလေ။ အထည် (၂၀)စာ ပါလာတယ်။ လှလှလေးချုပ်
ပေးပါဦးနော်။ ညီမတောင်းသလောက်ပေးပါ့မယ်ကွယ်”

“အိမ်ထဲ... အိမ်ထဲဝင်ကြပါဦးလားဟင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မဝင်တော့ဘူးညီမရဲ့။ သွားစရာရှိလို့ပါ”

“ငယ်က သင်တန်းထပ်တက်နေလို့ အချိန်သိပ်မရှိဘူးရှင်။
တော်ကြာ သိပ်ကြာနေမှာစိုးလို့ပါ”

“ရပါတယ်ညီမရဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားပြီး ချုပ်ပါ။ နောက်
လမှပြီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ပြီးရင် ငယ် ဘယ်ကိုလာဖို့ပေးရမလဲဟင်”

“ဖုန်းဆက်လည်း ရတယ်လေ။ တကူးတကလာဖို့ရရင် အား
နာစရာကြီး။ မမတို့ပဲ လာယူပါမယ်။ ရှေး... ဒီမှာ visiting card
ကျေးဇူးပဲနော်... ညီမ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သူမ၊ ပိတ်စထပ်လေးတွေကိုရေတွက်စဉ် အစ(၂၀)ပြည့်ပါ
၏။ ခြံဝမှလှည့်ဝင်ခဲ့စဉ် နောက်မှတီးတိုးခေါ်လိုက်သံကိုကြားလိုက်
ရလေသည်။

“ချွတ်... ချွတ်”

“ဟင်!”

ဘုရားရေ သူ... သူပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိုရောက်
လာတာပါလိမ့်။ ပြဿနာပဲ... တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားမယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမတော့ အဆူခံရတော့မှာပါလား။

“ငယ်က ညာတတ်တယ်နော်”

“ရှင်!”

သူ့မျက်ဝန်းလက်လက်တွေကိုပြန်မကြည့်ရဲဘဲ သူမမျက်လွှာ
ကိုချထားလိုက်မိ၏။ ခဏနေ မေမေ့ကို ထမင်းချိုင့်သွားပို့ရတော့
မှာ၊ နောက်ကျတော့မှာပဲ။

“ညက ဖုန်းဆက်တာ ငယ်အဆူခံရသေးလား”

“...”

“ကိုယ့်ကိုစကားလေးတောင် မပြောချင်ဘူးလားငယ်၊ ဟင်”

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး။ ဟို... ဟို... ကျောင်းမတက်
ဘူးလားဟင်”

“ထမင်းစားဆင်းတုန်း ကိုယ်လစ်လာတာပေါ့ငယ်ရဲ့။ ကိုယ့်
ကြောင့် ငယ်အဆူခံရလား သိချင်လို့လာမေးတာပါ”

“မေမေကပြောတယ်... ဟိုလေ၊ မမကြီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ
နဲ့ ငယ်ကိုမခင်ရဘူးတဲ့”

မျက်ရည်တွေဝေတက်လာတာမို့ မျက်တောင်ကိုတဖျတ်ဖျတ်
ခတ်လိုက်ပါ၏။ သူက သူမကိုခုထိဝေးကြည့်နေဆဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ကိုယ်က နှုနဲလို့လား၊ ငယ်”

“အို! မဟုတ်ပါဘူး”

“မောင်ထွန်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဈေးထဲက ဆန်ဆိုင်ကလူကြီးပေါ့”

“ငယ်နဲ့ရင်းနှီးလား”

“ဟင်အင်း... ငယ်ကိုလိုက်စတတ်တဲ့လူကိုမတည့်ပါဘူး”

“ငယ်မေမေနဲ့တော့ ရင်းနှီးကြတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“မေမေက... မေမေက”

“ဆက်ပြောလေ ငယ်”

သူမမျက်ရည်လေးဝေလျက် သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။
သံတိုင်တံခါးပြင်မှာရပ်၍ သူကစကားပြောနေတာမို့ တံခါးဖွင့်ပေး
လိုက်ရမလား။ တော်ကြာ... မေမေသိသွားလို့ ဆူနေပါဦးမယ်
လေ။

“ကြီးကြီးပုံနဲ့ မေမေက ဈေးထဲမှာ ဆိုင်ကပ်ရက်ဖွင့်ထားတာ
လေ။ ခင်လာတာလည်း ဆယ်နှစ်လောက်တော့ ရှိနေပါပြီ။ မေမေ
က ငယ်ကို... ငယ်ကို အဲဒီလူကြီးနဲ့သဘောတူထားတယ်။ ကြီးကြီး
ပုံကလည်း ငယ်ကိုသိပ်ချစ်တာ”

“ဘယ်လို”

“ငယ်ကိုမခင်ချင်ပါနဲ့နော်။ ငယ်က ဘာပညာမှလည်းမတတ်ပါဘူး။ ငယ်ကြောင့် မမကြီးစိတ်ဆိုးမှာကိုလည်းကြောက်ပါတယ်။ ပြီးတော့... မေမေက ငယ်ဖုန်းဆက်တာကိုမကြိုက်လို့ပါ”

“ငယ်ရယ်... အဲဒီလူကို ငယ်စိတ်ဝင်စားလို့လက်ခံလိုက်တာလား။ ငယ်အသက်ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာကို”

သူ့ မချင့်မရဲပြောလိုက်တာကို သူမက တအံ့တဩဖြင့်ကြည့်နေရှာပါ၏။ ကြည့်ပါဦး... ဘယ်လောက်လှတဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေပါလဲ။ နှာတံချွန်ချွန်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးတွေ၊ ပြီးတော့... ဘာလက်ဝတ်ရတနာမှဆင်မထားသည့် လည်တိုင်သွယ်သွယ်၊ ဆံပင်လေးတွေကိုခေါက်တင်ထားတာမို့ ကပိုကရိုလေးဖြစ်နေတာကိုက တစ်မျိုးလေးစွဲဆောင်မှုရှိစေတာပါ။ တစ်ခိုတစ်ခိုကြည့်လေ လှလေဆိုတာ ငယ်လိုမိန်းကလေးကိုပြောတာထင်ပါရဲ့။

“မေမေကလည်း ပြောပါတယ်။ ငယ်ကိုငယ်ပါသေးတယ်တဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့။ အတင်းမစီစဉ်တာပဲ”

“ဟင့်အင်း... ညကပဲထပ်ပြောတယ်ရှင့်။ ငယ်ခေါင်းထဲမှာ ကိုတင်ထွန်းအောင်ကိုပဲ ထည့်ထားရမယ်တဲ့”

ကဲ! ချန်းပွဲသာ ငိုချလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။ သူ့ကြောင့်ပဲ ငယ်ကိုဖိအားတွေပိုပြီးစေတာထင်ပါရဲ့။ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှတောင်သေချာမပတ်သက်ရသေးဘူး။ ကိုယ်တို့နှစ်ဦးကြားမှာ သမုဒ္ဒရာကြီးတော့ မခြားပါရစေနဲ့လား... ငယ်ရယ်။

“ကိုယ်၊ ငယ်နဲ့စကားတွေ အများကြီးပြောချင်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဟင့်အင်း... ငယ်မှာပြောစရာစကားလည်းမရှိဘူး။ ပြောဖို့လည်းအချိန်မရှိဘူး”

“ကိုယ်က ငယ်နဲ့ခင်မင်ခွင့်ရဖို့ အတော့်ကိုအဆင့်နိမ့်နေတာပေါ့နော်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောက်နဲ့ချာနေမှန်း ခုမှပဲသိတော့တယ်”

သူမအံ့ဩမှတ်တတ်စွာဖြင့် သူ့ကိုပြန်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ စကားတွေတတ်လိုက်တာနော်။ သူပြောနေတာဖြင့် ပြောင်းပြန်ကြီးဖြစ်နေတာကိုများ။

“မေမေက ဘယ်သူလာလာ၊ တံခါးမဖွင့်ပေးရဘူးလို့မှာထားလို့ပါ”

“ကိုယ်က ခြံထဲမဝင်ရလို့ပြောနေတာမှမဟုတ်ဘဲ ငယ်ရဲ့”

“ငယ်ကြောက်တယ်”

“ဘာကိုလဲ... ကိုယ့်ကိုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မမကြီးက... အင်း”

“ကိုယ်နဲ့စုမြတ်နိုးနဲ့က သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ ငယ်ရဲ့။ ဘာဖြစ်လဲ”

“မသိဘူး... မသိဘူး။ အိမ်မှာ ငယ်တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ပြန်တော့နော်။ ငယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်ကို လူလည်း မလာပါနဲ့၊ ဖုန်းလည်းမဆက်ပါနဲ့ရှင်”

“ကိုယ်က ငယ်တားရင် ပိုပြီးရှေ့တိုးချင်လာတာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲငယ်ရဲ့”

“ပြန်တော့ဆိုနေမှပဲ”

“ဟင်းဟင်း... ကိုယ်တို့ဆုံကြဦးမှာပါငယ်ရယ်။ အဲဒီအခါ ငယ်၊ ကိုယ့်ကိုမသိချင်ယောင်ဆောင်မယ်မကြုံနဲ့... မရဘူးနော်။ ကဲ! ကိုယ်သွားပြီ”

သူက လက်ပြလိုက်ပြီး၊ ကားကို back ဆုတ်ကာ မောင်းထွက်သွားလေ၏။ သူမ အိမ်ထဲသို့အမြန်ပြေးဝင်ကာ ပိတ်စထုပ်ကိုအရင်သိမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ မေမေဖို့ ထမင်းချိုင့်ထည့်ကာ ဈေးကိုထွက်လာခဲ့ပါ၏။

“အမေ့ချွေးမလေး၊ လာပြီဗျို့”

“အဲဒီလူကြီးနော်... စပြန်ပြီ”

“စတာမှမဟုတ်ဘဲ မိငယ်ရဲ့။ တကယ်အတည်ပြောနေတာပါ။ အန်တီမေက ကိုယ့်ကိုမီးစိမ်းပြထားတာ မမေ့လိုက်ပါနဲ့ဗျ”

“မယူနိုင်ပါဘူး။ ရှင့်ဟာရှင် တခြားမိန်းမသွားကြိုက်ပါလားလို့”

“တခြားမိန်းမတွေက ငယ်မှမဟုတ်ဘဲလေကွာ”

“တော်ပြီ၊ နောက်ဘယ်တော့မှ စကားမပြောတော့ဘူး... ဟင်! မေမေရော”

“ကိုယ့်အမေရော၊ အန်တီမေပါ ဘုရားပွဲလှည့်လာတာ သွားဖူးတယ်လေ။ ဈေးလယ်က ဇရပ်ပါပဲ ငယ်ရဲ့... ပြန်လာမှာပေါ့၊ ထိုင်စောင့်ဦး”

“မစောင့်ချင်ပါဘူး။ အိမ်မှာလုပ်စရာတွေရှိသေးတဲ့ဟာကို”

“အဲဒီလိုမိန်းမပီသလို့ကို အမေက ချွေးမတော်ချင်နေတာဗျ”

“ရှင်နော်”

စိတ်တိုတိုဖြင့် ဆန်ချိန်သည့်ပြည်တောင်းဖြင့် ကောက်ပေါက်လိုက်တော့ သူနဖူးတည့်တည့် ဒေါက်ခနဲမြည်ကာ ထိသွားလေ၏။

၇၆ ❀ ပမသဒ္ဒါမောင်

“ဟာ!”

“ဟယ်... ငယ်ရယ်၊ စမှန်းသိရဲ့နဲ့လုပ်ရလား။ ဟိုမှာ ဘုကြီး ထွက်လာပြီ”

“ကောင်းတယ်... နည်းတောင်နည်းသေး”

မေမေ့အရောင်းစာရေးမလေးက ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိ ဗျာများနေချိန်၊ မေမေတို့ပြန်ရောက်လာလေသည်။

“ဟဲ့! ဘာတွေဖြစ်နေတာတုန်း”

“အမေ့ချွေးမလက်ချက်လေ”

“ဟောတော်”

“သမီးရယ်၊ ကိုယ့်ထက်အကြီးကို ဒီလိုမရိုမသေလုပ်ရလား။ ငရဲတော့ကြီးတော့မှာပဲ၊ ပြန်တောင်းပန်လိုက်”

“သူက ငယ်ကိုလိုက်ပြီးစနေတာကိုးမေမေရဲ့။ မကြိုက်ပါဘူး လို့ ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက သူပဲအတင်းလိုက်ပြောနေပြီး”

ဘေးနားနှင့်ရှေ့မှာ ငါးခြောက်ဆိုင်တွေ၊ ကုန်စုံဆိုင်တွေရှိ ကာ လူတွေမြင်နေရတာမို့ ရှက်ရှက်နှင့် သူမမျက်ရည်ကျတော့ သူပဲ ပျာယာခတ်သွားရတာပါပဲ။

“မငိုပါနဲ့ငယ်ရယ်၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ် စတာ

သဲနုငယ် ❀ ၇၇

လွန်သွားတာပါ”

“ငယ်ပြန်တော့မယ်မေမေ”

“ဟဲ့! ဒီမျက်ရည်တွေနဲ့ ပြန်ရဲလို့လား”

“ရတယ်... သွားပြီ”

ဆိုင်ထဲမှထွက်၍ပြန်ခဲ့စဉ် နောက်ပါးမှမေမေ့အသံ တိုးတိုး က လွင့်ပါလာပါ၏။

“သမီးအလတ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက စာတော်ရှာပါတယ် မငွေပွဲရယ်။ သူ (၁၀)တန်းနှစ်မှာ ကိုကျော်ခေါင် အူအတက်ပေါက် လို့ခွဲရတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက မြန့်ငယ်ပဲ ပင်ပန်းကြတာ။ စိတ်ရော လူပါပင်ပန်းပြီး ရေချိုးခန်းထဲ မြဲမိုက်ခနဲမူးလဲကျတုန်းက သူပဲပြေး ဆွဲတာ။ တကယ်ဆို အဲဒီတုန်းက သံမံတလင်းနဲ့ မြခေါင်းရှိက်မိပြီး ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီးသေဖို့ ဖြစ်သွားတာလေ။ သမီးလတ် ပြေးဆွဲပြီး သူပါလဲတော့ သူခေါင်းကိုထိပြီး စာတွေမေ့ကုန်လို့ စာ မေးပွဲမဖြေဖြစ်တော့တာပါ။ မြကြောင့် သမီးလတ် ဦးနှောက်ထိ သွားရတာကိုပြန်တွေးတိုင်း စိတ်မကောင်းဘူး။ ဖအေကအစ ဒီ အလတ်ကိုပဲနှိမ်တယ်။ မိဘအပေါ်အနစ်နာခံပြီး ပြုစုချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးနေတဲ့ကလေးရဲ့အားနည်းချက်ကို နားလည်မှုမပေးဘဲ

ဝိုင်းဖိုကြကတည်းက စာထဲ သူစိတ်မဝင်စားဘဲ စာမေးပွဲကိုတဘုန်း
ဘုန်းကျခဲ့တာလေ။ မြသမီးလေး ကုသိုလ်ကံမကောင်းရှာဘူး။ ကျန်
တဲ့သမီးနှစ်ယောက်အတွက် မြ၊မပူဘူး။ မြ၊မရှိတော့တဲ့တစ်နေ့ သမီး
ကိုဝိုင်းပြီးနှိမ်ကြမှာကိုပဲ တွေးပူနေမိတာ။ ဒါကြောင့် မြ၊မသေခင်
သမီးကိုအိမ်ထောင်ပြုပေးသွားချင်တာပါပဲ”

သူမမျက်ရည်တွေတပေါက်ပေါက်ကျလျက် အိမ်ကိုအပြေး
ပြန်ခဲ့တော့၏။ မေမေရယ်... မေမေစေတနာတွေကို ငယ်နား
လည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒီလူကြီးနဲ့တော့ အိမ်ထောင်မပြုပါရ
စေနဲ့။ သူ့ကို ငယ်မယူပါရစေနဲ့။ ငယ့်အသက် ငယ်လွန်းပါသေး
တယ်။ အချစ်ဆိုတာကို ဘာမှန်းရေရေရာရာမသိသေးဘဲနဲ့ အိမ်
ထောင်သည်ဘဝကိုတော့ မရောက်ပါရစေနဲ့နော်။

အခန်း (၆)

စနေနေ့မို့ သင်တန်းချိန်ပိုကြာသွားပါ၏။ ဒီလကုန် သင်တန်း
ပြီးပြီမို့ မြို့ထဲကိုရောက်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပြီပဲ။ လှေကား
မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆင်းလာခဲ့စဉ် နောက်တစ်ထပ်လှေကားတစ်ဆစ်
ချိုး အခန်းဝမှာရပ်နေသည့်သူနှင့်တိုးပါလေ၏။

“ဟင်! ”

“ကိုယ်ပြောထားတယ်လေ၊ ငယ်နဲ့အေးအေးဆေးဆေးတွေ၊
ဦးမယ်လို့”

“ငယ်မှာ ပြောစရာမရှိပါဘူးဆိုနေမှပဲ”

“ကိုယ်က ငယ်နဲ့စကားတွေမပြောလို့မဖြစ်လွန်းလို့ပါ”

သူမ၊ သူ့ကိုမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်လိုက်ပြီး လှေကားထစ်ကိုထပ်ဆင်းရန်ရွယ်လိုက်စဉ် သူက သူမရှေ့မှာ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း၍တားလိုက်လေ၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“စကားပြောဖို့လေ... မမတို့တိုက်ခန်းထဲမှာပဲ ထိုင်ပြောမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီအတိုင်းရပ်ပြောချင်လား။ ကိုယ်က ဖြစ်တာချည်းပဲ”

“ခက်လိုက်တာနော်။ အိမ်ပြန်နောက်ကျတော့မှာပဲ”

“ကိုယ်ကားနဲ့ပြန်ပို့ပေးပါမယ် ငယ်ရယ်။ (၁၅)မိနစ်လောက်လေးပဲပေးပါ... please”

“ငယ်က ကားကြုံစီးလေ့ရှိတဲ့သူမဟုတ်ဘူးရှင့်”

“ကိုယ်သိပါတယ်။ ငါးပိငါးချပ်သိပ် bus ပေါ် အတင်းတိုးစီးတဲ့ချာတိတ်မှန်း။ ကဲ! ခဏလောက်ဝင်ပါကွာ”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။ ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းလဲမသိတော့ပါဘူး”

သူမ ညည်းညူတော့ သူကတီးတိုးရယ်ကာ တိုက်ခန်းဝှံခါး

lock ကိုဖွင့်လိုက်လေ၏။ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ခိုင်းစဉ် အစ်မကြီးတစ်ယောက်က အအေးနှစ်ခွက် လာချပေးလေသည်။

“မမ၊သားခွေးကိုသွားကြိုဦးမယ်၊ လက်ှာ”

“သွားလေ... မမ၊ ကျွန်တော်တို့ မမပြန်လာမှပဲထွက်မှာပေါ့။ သိပ်မကြာဘူးမဟုတ်လား”

“အေး”

မမဝါ ထွက်သွားတော့၊ သူမက ခူးလေး အလိုလိုကျုံ့ထိုင်လိုက်ပါပေ၏။ အိပ်ခန်းထဲမှာ အန်တီလေးရှိနေတာကို သူမမှမသိဘဲကိုး။

“ရှင်နော်... ငယ်ပြန်တော့မယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘာမှတောင်မပြောရသေးဘူး”

“ဟင့်အင်း! ဘယ်သူမှမရှိဘဲနဲ့၊ ငယ်ကြောက်တယ်။ အော်လိုက်မှာနော်”

“ဪ... ခက်တာပဲ။ အခန်းထဲမှာ အန်တီလေး ပုတီးစိပ်နေတယ်။ ကိုယ်တို့ချည်းပဲရှိတာမှမဟုတ်တာကို”

“ဟုတ်လို့လား”

“မယုံရင် သွားထကြည့်ပေါ့”

“မကြည့်ပါဘူး။ ဘာလို့ကြည့်ရမှာလဲ”

မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ပြောလိုက်ပုံလေးက အသည်းယားချင်စဖွယ်လေး။ အအေးခွက်ကိုကိုင်၍သောက်ခိုင်းပြန်တော့ သူမခေါင်းခါပြလေသည်။

“မသောက်ချင်ပါဘူး”

“ဘာလဲ! ဆေးတွေဘာတွေခပ်မှာစိုးလို့လား။ ကိုယ်မလုပ်ပါဘူးငယ်ရယ်”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့လေ။ ငယ်ကိုပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ! မြန်မြန်ပြောမှပေါ့။ ပြန်ချင်ပြီ”

သူက စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်ကို အနည်းငယ်မော့သောက်လိုက်ပြီး သူမဘေးတစ်စောင်းခုံကို ပြောင်းထိုင်လိုက်ပါ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေရတာ ပိုဝေးနေသလိုထင်ရ၍ ရွှေ့ထိုင်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူမက ဖူးနှစ်ချောင်းပိုစိသွားကာ ထောင့်ကပ်သလိုဖြစ်သွားရလေသည်။

“ကိုယ် စမေးပြီနော်။ ငယ်ကို ဦးနှုတ်အန်တီက ဘယ်အရွယ်က မွေးစားခဲ့တာလဲ”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက”

“စုမြတ်တို့ညီအစ်မနဲ့ ဘယ်လောက်အသက်ကွာလဲ”

“မမကြီးနဲ့က သုံးနှစ်၊ အထွေးနဲ့က ရှစ်လ”

“ငယ်ကို သူတို့ချစ်ရောချစ်ကြရဲ့လား”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။ အကြည့်တွေက အအေးခွက်ဆီစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ငယ်အင်္ကျီတွေအရုပ်တွေကို လူယူတတ်သည့်အထွေး၊ တစ်ယောက်တည်းကစားပြီး၊ ငယ်ကစားမည်ပြောတိုင်း ဖယ်ကျဉ်ထားတဲ့မမကြီး။

ပြီးတော့ ဘာပစ္စည်းပဲ ဝယ်လာဖယ်လာ၊ အကြီးနှင့် အငယ်ကိုဦးစားပေးရွေးစေကာ အလတ်ကိုချန်လှပ်ထားတဲ့ဖေဖေ။ အထူးသဖြင့် ဆယ်တန်းကျစဉ်က သူ့သိက္ခာတွေကိုချတဲ့သမီးဆိုပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောဆိုအော်ငေါက်ခဲ့တဲ့စကားသံတွေကို ယခုတိုင် ကြားယောင်နေမိတုန်းပါပဲ။

“မေမေကတော့ ငယ်ကိုချစ်ပါတယ်”

“ကျောင်းရော ထားပေးရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု... ငယ်၊ ဘယ်နှတန်းရောက်ပြီလဲ”

ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်တစ်ပေါက်စီးကျသွားလေ၏။ လက်

၈၄ ❀ မပသဒ္ဒါမောင်

ဖျားလေးကိုလှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ချင်သည့်စိတ်ကို မနည်းဖြေဖျောက်
နေရသည်။ သူ့ကို သူမအထင်မလွဲစေလိုပါ။

“ငယ်... ငယ်... ဆယ်တန်းကျတာ လေးနှစ်ရှိနေပြီ”

အသံလေး တိမ်ဝင်သွားပါ၏။ ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်တွေ
ကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်လိုက်ပုံလေးက ဘာဟန်ပန်မှမရှိ။

“ဆက်မဖြေဘူးလားငယ်”

“ဟင့်အင်း၊ မဖြေတော့ပါဘူး။ ဖြေလည်းအောင်တော့မယ်
မထင်ဘူး။ မေမေက နှစ်တိုင်း ကျူရှင်ထားပေးပါတယ်။ အနည်း
ဆုံး (၅)လပြတ်၊ (၃)လပြတ်ကျူရှင်တွေပေါ့။ အဲဒါ ပိုက်ဆံကုန်တာ
ပဲအဖတ်တင်တယ်လို့ မေမေတို့ကပြောကြတယ်”

“အဲဒါနဲ့ ငယ်က စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး ဆက်မဖြေချင်တော့
တာမဟုတ်လား”

မျက်ရည်ဝေနေသည့်မျက်စောင်းတစ်ခု သူ့ထံရောက်လာ
လေ၏။ စုဖြတ်နိုးနှင့် ယုယထွေးတို့က အသားဖြူဖွေးပြီး လှတယ်လို့
အားလုံးက ထင်နေကြတာ။ တကယ်ဆို ငယ်အသားရောင်လေးရဲ့
လတ်ဆတ်ညိုညက်နေတာလောက် အကြည့်ခံတာမှမဟုတ်ဘဲ။

ငယ်ပုံစံလေးက ဖျတ်ခနဲကြည့်မိရင် ရွက်ကြမ်းရေကျိလေး

လို့ထင်စရာပါ။ ဒါပေမဲ့... သေချာမျက်နှာအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုစီ
ကြည့်ပါက တစ်မှိန်မှကြည့်လေ၊ ပိုလှလေရုပ်မျိုးလေးပါလေ။

“ကြိုးစားခြင်းရဲ့ရလဒ်ဟာ ပန်းတိုင်ပဲ။ ဇွဲလုံ့လနဲ့မှ အသုံးမချ
နိုင်ခဲ့ရင် အောင်မြင်မှုရဲ့အခြေကို ငယ်ဘယ်တော့မှရမှာမဟုတ်
ဘူး။ ပညာမတတ်လို့အနှိမ်ခံနေရတာကိုသိရင် ပိုပြီးကြိုးစားပြရ
တယ်ငယ်ရဲ့။ ဒီတော့ ငယ်၊ စာမေးပွဲပြန်ဖြေရမယ်”

“အာ... လာပြန်ပြီ။ မဖြေတော့ပါဘူးဆို”

“Form တင်ဖို့ အချိန်မီသေးတယ်ငယ်”

“ဟင့်အင်း... မေမေ့ကို ငယ်ပြောပြီးသွားပြီ။ ဒီတစ်သက်
ဒီစာမေးပွဲတွေကို ဘယ်တော့မှမဖြေတော့ဘူး”

ခေါင်းမာချင်သည့် ညစ်ကျယ်ကျယ်စိတ်လေးကို သူတွေ့
လိုက်ရပါ၏။ တစ်ခွက်ထိုးစိတ်ဓာတ်လေးကို ကောင်းသည့်ဘက်
ရောက်အောင် သူတွန်းပို့ရမှာပါလား။

“ဒါဆို အန်တီပေးစားတဲ့လူကိုပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့မယ်
ပေါ့လေ။ ယောက်ျားယူ၊ ယောက်ျားကိုအားကိုး၊ ယောက်ျားပေးတာ
ယူ၊ ကျွေးတာစား၊ နိုင်စားတာခံ”

“ငယ်ပြန်တော့မယ်”

“ကိုယ်ရွဲ့ပြောနေတာနော်... ငယ်”

“အဲဒီလူကြီးကို မယူချင်ပါဘူးဆိုမှ”

“ဒါဆို ငယ်စာမေးပွဲဖြေပေါ့။ ဒါမှ အိမ်ကလူကြီးတွေက တွေ့ရာလူနဲ့ဘယ်ပေးစားတော့မလဲ။ နောက် တက္ကသိုလ်ကျောင်း သူကြီးဖြစ်သွားရင် သူထက်ပိုကောင်းတဲ့သတို့သားမျိုးနဲ့ ဆုံနိုင်တာ ပေါ့”

“ရှင်ပြောပုံက... ငယ်ကပဲ စာမကြိုးစားချင်လို့ ယောက်ျား လိုက်ရှာတယ်ထင်နေလား။ ငယ်က... ငယ်က... သူငယ်တန်း ကတည်းက နှစ်စဉ်ဆုတက်ယူခဲ့တဲ့သူပါ။ ရည်မှန်းချက်လည်း ကြီး ကြီးမားမားထားခဲ့တာပဲ။ ကံမကောင်းလို့ ဒီလိုဖြစ်လာတဲ့ဟာ ယေ ကိုအထင်မသေးပါနဲ့”

“ရှုံး... တိုးတိုးလေ၊ ငယ်။ ဒီလောက်ဉာဏ်ကောင်းနေတဲ့ ဟာ နည်းနည်းပိုအားစိုက်လိုက်ရင် ဒီစာမေးပွဲလောက်လေးကို မအောင်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ ကြိုးစားလိုက်ပါငယ်ရယ်”

“ငယ်မှာ အားမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုပဲကြိုးစားကြိုးစား၊ မမ ကြီးလို D(၅)လုံးလည်းထွက်နိုင်တော့မှာမှမဟုတ်တာ။ အထွေးလို လည်း D(၄)လုံး မပါနိုင်တော့ပါဘူး။ စာကျက်ရမှာ ငယ်တော်

တော်စိတ်ကုန်နေပြီ။ ပြန်မဖြေပါရစေနဲ့တော့”

သူ့သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ စိတ်ဓာတ်တွေ တအားကျနေ တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို အားပေးရမယ့်အစား ဝိုင်းပြီးဖိနှိပ်ခံ ထားရမှတော့ ဒီချာတိတ်လေးရဲ့တက်လမ်းက ဘယ်မှာလာရှိနိုင် တော့မှာလဲ။

“ဒါဆို ကိုယ်လည်း နောက်တစ်တွဲထပ်ယူဖို့ စာဆက်မကြိုး စားတော့ဘူး... ရိုးရိုး M.B.B.S ဘွဲ့နဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်တော့မယ် ငယ်”

“ဟင်! ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့... ငယ်အစ်ကိုက ဆရာဝန်ပညာတတ်တစ် ယောက်ဖြစ်နေပြီး... ညီမလေးက ဒီဆယ်တန်းလေးကိုတောင်မှ မအောင်ရင် ဘာလုပ်တော့မှာလဲ။ ကိုယ်လည်း ဆက်ပြီးစာမကြိုး စားချင်တော့ဘူး။ တော်ပြီ”

သူမ ငြိမ်သက်သွားပါ၏။ ညီမလေးတဲ့လား၊ သူဒီလိုပြောတာ ဒါပါနဲ့ဆို နှစ်ခါရှိပြီပဲ။ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲခေါ်မယ်ဆိုရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲနော်။ ငယ်အပေါ် နားလည်ပေးနိုင်မယ့်အစ်ကိုတစ် ယောက်ကို ငယ်တကယ်လိုချင်နေတာပါလေ။

“အဲဒီလိုကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ရှင်”

“ကိုယ်က ငယ်အစ်ကိုဆိုတော့ ခေါင်းမာတယ်လေ၊ မသိဘူးလား”

“ငယ်ကို တကယ်ညီမလေးတော်ချင်တာလားဟင်”

“ဒါပေါ့”

“ညီမလေးလို့ပဲခေါ်မှာလား”

သူ့မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ ခပ်တည်တည် ဖြစ်နေသည့်မျက်နှာမှ ပျော့ပျောင်းလာမှုနှင့်အတူ ချိုမြိန်သည့် အပြုံးတစ်ခုပေါ်လွင်လာလေသည်။ ဟုတ်တယ်။ သူ့ဟာ ငယ်ကို စေတနာထားနိုင်မယ့်အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ပါပဲလား။

“ငယ်ကရော... ကိုယ့်ကို၊ ကိုကြီးလို့ခေါ်နိုင်လို့လား”

သူမခေါင်းလေးငုံ့သွားပါ၏။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးမှ အပြုံးယဲ့ယဲ့ ကို သူလိုက်ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ ရှားပါးလိုက်တာနော်။

“ငယ် စာမေးပွဲပြန်ပြောပါမယ်”

“တကယ်နော်”

သူ့လက်တွေက သူမ၏လက်ဖျားလေးကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်မို့ နွေးသွားရပါ၏။ ပညာတတ်စေချင်သည့်အစ်ကိုတစ်

ယောက်၏စေတနာက သူမကို ခွန်အားတွေဖြစ်တည်စေခဲ့လေပြီ။

“ငယ်... ကျရှင်မယူဘဲ ငယ်ဟာငယ်ကျက်ပြီး၊ ဖြေမှာပါ။ ရိုးရိုးပဲအောင်ရင်လည်း ကိုကြီးမဆူရဘူးနော်”

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်မလေးကို ဖေဖေနဲ့မေမေ့ကို မြင်စေချင်စမ်းပါရဲ့။

“ကိုယ်ကူညီမှာပေါ့ ငယ်ရဲ့။ ဒီညကစပြီး စာတွေပြန်ကျက် တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်၊ ငယ်ကို စာမေးပွဲမှန်မှန်စစ်မှာ။ ငယ် ရအောင်ပြောရမယ်။ မပြောနိုင်တဲ့ပုစ္ဆာတွေပါလာရင် ဒီမှာလာသင်ပေးမယ်။ သင်တန်းဆင်းပြီး နာရီဝက်၊ တစ်နာရီလောက်ပေါ့။ ကိုယ်၊ မမတို့ကိုပြောထားတယ်”

“ကိုကြီးစာကျက်ချိန်တွေ လျော့ကုန်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ငယ်၊ သင်တန်းက ဒီလကုန်ရင်ပြီးပြီ”

“ဪ... ပြီးလည်း နောက်သင်တန်းတစ်ခုဆက်တက်ပေါ့ ချာတိတ်ရဲ့။ ဒီလောက်လေးတောင် ဉာဏ်မပြေးဘူးလား”

နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူပြီးလိုက်ကြစဉ် မမနှင့် သားဒွေးတို့ ပြန်လာကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ထရပ်လိုက်တော့ မမက အံ့သြ သွားပါသည်။

“ဟဲ့! ပြန်တော့မလို့လား”

“ပြန်တော့မယ်မမရဲ့။ သူ့ကိုပြန်လိုက်ပို့ရဦးမှာ”

“အေးအေး”

“ဦးဦးဘုန်း... သားဖို့ မုန့်ရော”

“နောက်တစ်ခါမှဝယ်လာမယ်ကွာ။ အခု... ဦးဦးမေ့လာ လို့ပါ သားဒွေးရ”

သူမ၊ သူမမကိုနှုတ်ဆက်ပြီးပြလိုက်ပြီး တိုက်ခန်းမှပြန်ခဲ့ကြ ပါ၏။ သူမောင်းပို့သည့်ကားပေါ်ကို အားနာစွာဖြင့်တက်လိုက်ခဲ့ရ လေသည်။ ခြံရှေ့အထိပို့ပေးသဖြင့် သူမကားပေါ်မှဆင်း၍ ကျေး ဇူးတင်စကားပြောလိုက်ပါ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကိုကြီး”

“နောက်ဆို နေ့လယ်မှာပဲ ကိုယ်ဖုန်းဆက်မယ်နော်။ မနက် ဖြန်မှတွေ့ကြတာပေါ့”

“ဟင်! မနက်ဖြန်ဘယ်လိုတွေ့လို့ရမှာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုယ်တို့ငယ်တို့အိမ်မှာ စာစုကျက်ကြမှာလေ။ ထမင်းသုပ် လုပ်ကျွေးဖို့မေ့သွားပြီလားချာတိတ်ရဲ့”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ မမေ့ပါဘူး။ ငယ် အားလုံးပြင်ဆင် ထားပါ့မယ်”

“ကိုယ်သွားပြီ... စာကျက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထွက်သွားပြီဖြစ်သည့် ခဲပုပ်ရောင်ကားလေးကိုမျက်စိတဆုံး ငေးကြည့်ပြီးမှ ခြံထဲသို့ သူမဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ဒီနေ့မှ ခါတိုင်းနှင့်မတူ ဘဲ ပန်းတွေကလည်း ပိုပြီးပွင့်နေသလိုလို၊ လေပြည်တွေကလည်း ပိုပြီးအေးမြနေသလိုလိုခံစားနေမိသည်။

စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာပဲထင်ပါရဲ့လေ။ ကြည့်လေရာမြင်လေရာမှန်သမျှ မျက်စိထဲ အတော့်ကိုအေးမြနေ စေသလိုပင်။ ကိုကြီးရေး... ငယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး အစိပွယ်ရှိတဲ့လမ်း ကို စလျှောက်ပါပြီ။ ငယ်နောက်မှာ အမြဲတမ်း ကိုကြီးအားပေးနေ မယ်ဆိုရင် ဒီခရီးကိုဖြတ်သန်းဖို့ ငယ်အားခဲထားပါတယ်လေ။

❀ ❀ ❀

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၇)

Sunday မို့ လူစုံရှိနေပါ၏။ မနက်အစောကြီးကတည်းက
မေမေနှင့်အတူ တစ်ပတ်စာဈေးဝယ်ထွက်ကာ မီးဖိုခန်းထဲမှာ စ၊
ချက်နေပြီ။ ရှစ်နာရီလောက်မှ နီးလာကြသည့်မမကြီးနှင့်အထွေးက
breakfast စားပြီး ရေမိုးချိုးအလှပြင်နေပါ၏။ ဖေဖေက မနက်စော
စောလမ်းလျှောက်ထွက်သွားတာ ခုထိပြန်မလာသေးပါချေ။

“သမီး... ငယ်”

“ရှင်၊ မေမေ”

“ဧည့်သည်တွေရောက်လာရင် ထွက်မလာနဲ့နော်။ ကျွေးစရာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှိတာ မေမေပဲပြင်ကျွေးမယ်။ တော်ကြာ စုဒေါသထွက်ပြီး သမီး
ကိုအော်မှာစိုးလို့ပြောနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

“ကဲကဲ... ငါးဆုပ်ထောင်းပြီးရင်ကြော်တော့သမီး။ ပြီးရင်
ဟင်းချိုအိုးတင်လိုက်တော့၊ မီးဖိုချောင်အလုပ်ပြီးပါပြီ”

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...။ ကိုကြီးက ထမင်းသုပ်စားချင်တာပါ
မေမေ။ မေမေချက်ကျွေးတဲ့နန်းကြီးသုပ်ကိုစားပါမလား။ ပြီးတော့
ငယ်ကိုလူမမြင်စေချင်ဘူးတဲ့ကိုကြီးရေ။ ငယ်က တကယ့်အိမ်တွင်း
ပုန်းလေးပဲ ဒီတစ်သက်ဖြစ်ရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ ငါးဆုပ်ကြော်
မှ ဆီပေါက်ပြီးစင်တာက ရင်ထဲမှပူလောင်မှုကို မမှီနိုင်ပါလား။
ကိုကြီးနဲ့တွေ့ဖို့ ငယ်ဘက်မှာ ကံတရားက ရှိမနေပါဘူးကွယ်။

“ဟိ!... ဟိ!”

“ဟော! လာကြပြီမေမေရေ။ စုတို့ခြံထဲက ကွပ်ပျစ်မှာပဲ ရှိ
မယ်နော်”

“အေးအေး... သမီးကြီး”

အိမ်ရှေ့သို့အပြေးထွက်လာသည့် စုမြတ်နိုးကို သူငယ်ချင်း
တွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စနောက်နေကြ၏။ သူ့အကြည့်တွေ

က အိမ်တွင်းသို့ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ မြင်ချင်သည့်
မျက်နှာလေးကိုမတွေ့ရပါချေ။ ဒီအချိန်၊ ငယ်က မိဖိုခန်းထဲရောက်
နေတယ်ထင်ပါရဲ့။

“သစ်ပင်အောက်မှာပဲ ထိုင်ကြမယ်နော်။ အိမ်ထဲက ကျဉ်း
ကျပ်လို့ အားနာတာအရမ်းပဲ”

“အမယ်... နင်အားနာတာ ငါတို့ကိုမှမဟုတ်ဘဲစုရဲ့။ မသိ
ရင်ခက်မယ်”

“မို့နော်”

ရယ်သံသဲ့သဲ့ထွက်သွားလေ၏။ ဗန်ဒါပင်ရိပ်အောက်မှာ ရိုက်
ထားသည့်ကွပ်ပျစ်ဆီ လှမ်းလာခဲ့ကြသည်။ ဖျာခင်းထားသည့်ပေါ်
ဖိနပ်ချွတ်၍တက်ထိုင်ကြတော့ သူက ကွပ်ပျစ်စပ်မှာခြေချ၍ ထိုင်
လိုက်ပါ၏။

“ကိုဘုန်း စိတ်ညစ်နေလားဟင်”

“ဘာလို့လဲ”

“ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသလားလို့၊ ကိုဘုန်းတို့လို
စုတို့က မချမ်းသာဘူးလေ။ ဒါကြောင့်”

“ကျွတ်! မဆိုင်ပါဘူးကွာ... အရေးကြီးတာ စာကျက်ဖို့ပဲ”

မဟုတ်လား။ ကဲ! စာအုပ်ဖွင့်၊ ပြီးရင် တစ်ယောက်တစ်လှည့် စာမေးကြေးနော်။ ငါကတော့ ညာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နှယ်... ဆရာဆရာမတွေတစ်ခေါက်ရှင်းပြီး ငါလည်း နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ရှင်းပြပေးတာတောင်မှ ခဏခဏမေ့ချင်တဲ့ဦးနှောက်တွေ၊ ငရုတ်ဆုံထဲထည့်ထောင်းဖို့ပဲကောင်းတယ်”

“ဒါကတော့ မင်းက ငါတို့ထက်ပိုတော်တာကိုး”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ ညှပ်ရင်ညှပ်တယ်ဝန်ခံစမ်းပါ။ ငါ့မှာ မင်းတို့ထက်ဦးနှောက်တစ်ခု ပိုမပါဘူး။ ဒီလိုပဲကြိုးစားပြီး ကျက်ရတာပဲ၊ အပိုတွေပြောမနေနဲ့”

သူငါ့ကိုလိုက်တော့ ကျော်သက်ရော၊ မင်းခန့်ပါ ငြိမ်သွားလေ၏။ မှီမှီနှင့်မိုးသူက စုမြတ်နှင့်တစ်ဝိုင်းဖွဲ့နေလေသည်။ သူက အခုထိ လက်ထဲမှစာအုပ်ကိုမဖွင့်ဖြစ်သေးဘဲ တိုက်ပုလေးဆီငေးနေမိလေ၏။ အရိပ်ကလေးတောင်မှ မမြင်ရပါလားငယ်ရယ်။

အိမ်ရှေ့မှထွက်လာသည့်လူရိပ်ကြောင့် သူ့မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်လိုက်မိသော်လည်း သူမမဟုတ်ဘဲ ယုယထွေးဖြစ်နေလေသည်။

“ရော့! ရေဘူးရပြီ မမကြီး။ ယု၊လစ်ပြီ”

“ဘယ်လဲ”

“ကျော်တို့နဲ့စာကျက်ဖို့ ချိန်းထားတယ်လေ”

ယုယက ရေသန့်ဘူးတွေလာပေးပြီး လွယ်အိတ်လွယ်ကာ ခြံပြင်ထွက်သွားလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ မင်းမျက်နှာလေးကိုခဏလေးမှ မတွေ့ရရင် ကိုယ်စာကျက်လို့မရဘူးငယ်။ ကိုယ်ဘာလုပ်ရမလဲ။

“ကိုဘုန်း”

“.....”

“ဟေ့ကောင် လက်ျာ၊ ခေါ်နေတယ်လေ”

“အာရုံနောက်လိုက်တာကွာ... ဘာလဲ”

“စာမကျက်ဘဲ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“စိတ်ထဲက ကျက်နေတာလေ၊ မသိဘဲ လိုက်ပြောမနေနဲ့”

“ဒေါသချည်းပဲ။ ဒီနေ့ ကိုဘုန်းတစ်ခုခုဖြစ်နေတာ သေချာပါတယ်”

“မရှည်ပါနဲ့... ကိုယ့်စာပဲ ကိုယ်ရအောင်ကျက်ကြ။ မနက်ဖြန်စာမေးရင် ငါနောက်က လိုက်ဖြေပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးရင် ဆရာမတွေက ငါ့ကိုပဲဆူတာ”

သူ့ ကွပ်မျစ်မှ ထရပ်လိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့လျှောက်လာ

၉၈ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

ခွဲ၏။ Hand Phone ခလုတ်တွေကိုနှိပ်လိုက်မိလေသည်။

“ဟဲလို! အမိန့်ရှိပါရှင်”

“ညီမလေး... ကိုယ်ပါ”

“ဟင်!”

“ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“ကိုကြီးတို့စားဖို့ ပြင်ပေးနေတာလေ”

“ဘာစားရမှာလဲ”

“နန်းကြီးသုပ်”

“ကိုယ်မှမကြိုက်ဘဲ၊ မစားဘူး”

“ဒုက္ခပဲ၊ မေမေက ငယ်ကိုပြောထားတယ်။ ဧည့်သည်တွေကို ထွက်မတွေ့ရဘူးတဲ့”

“ကိုယ်က ငယ်မျက်နှာလေးကိုတွေ့ရမလားဆိုပြီး... ဒီကို ရောက်လာတာ။ ဒီလိုမှမတွေ့ရရင် နောက်ဘယ်တော့မှမလာတော့ဘူး”

“ကိုကြီးကလည်း... ငယ်မှမလုပ်နိုင်တဲ့ဟာကို”

“စဉ်းစားပေါ့... ကိုယ်တကယ်မစားဘူးနော်။ ဒါအတည်ပဲ။ အန်တီရော”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မေမေရေချိုးနေပြီ”

“ကိုယ့်ကို ခဏလေးတောင်မမြင်ချင်ဘူးလား”

“ငယ်ကြောက်တယ်”

“ပြီးရော...”

သူ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပါ၏။ သူမအကြပ်ရိုက်နေပြီလား။ သနားစရာလေး... သူမြင်ချင်မှန်းသိလျက်နဲ့ တမင်ကြီးပုန်းရှောင်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူက လိုချင်တာကိုရအောင်ယူတတ်သလို၊ ဖြစ်ချင်တာကိုလည်း မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့လူလေ။ နိုင်စားမိတာ မဟုတ်ပါဘူးငယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ငယ်က ကြောက်စိတ်နဲ့ ငြိမ်ကုပ်ပုန်းရှောင်နေမှာလေ။

“အိမ်ထဲမှာ အန်တီရှိတယ်မဟုတ်လား၊စု”

“ရှိတယ်လေ... ဘာပြောမလို့လဲကိုဘုန်းရဲ့”

“ဘာမှမပြောပါဘူး။ ကိုယ် Toilet ခဏသွားချင်လို့”

“အိမ်ရှေ့ကနေတည့်တည့်ပဲ ဝင်သွားနော်။ ညာဘက်အစွန်ဆုံးမှာရှိတယ်”

“Ok”

ကဲ! မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ကိုယ့်ဆီမှာ မင်းနဲ့တွေ့ခွင့်ရ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၀၀ ❀ မေသဒ္ဒါမောင်

ဖို့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်ချာတိတ်ရဲ့။

သူ ဧည့်ခန်းဝမှာ ဖိနပ်ချွတ်၍ အထဲကိုဝင်လာခဲ့ပါ၏။ တည့်တည့်ကြီးဝင်သွားစဉ် မီးဖိုခန်းထဲမှာရှိနေသည့်သူမကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ငယ်”

“ဟင်! ဘာလို့ဝင်လာတာလဲ။ မေမေတွေ့တော့မှာပဲ။ အခုပဲ ရေချိုးခန်းထဲကထွက်သွားတာ”

“ဘာဖြစ်လဲ! ကိုယ် Toilet ဝင်မလို့လာခဲ့တာပဲဟာ”

“အိမ်သာက ဟိုဘက်ခြမ်းမှာလေ”

“တကယ်တက်ချင်လို့မှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့်ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငယ်နဲ့စကားပြောချင်လို့ပေါ့”

“ခုန ဖုန်းနဲ့ပြောပြီးပြီလေ”

“မျက်နှာမှမမြင်ရဘဲ... အားမရဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ပြန်ထွက်တော့နော်။ မေမေသိသွားရင် မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲ... သိသိပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုကြီးနော်”

“စာတွေကျက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မနက်ဖြန်မေးခွန်းတစ်စုံ စဖြေရမယ်။ အလွတ်ဖြေရမှာနော်။ ခိုးမကြည့်ရဘူး... ဒါပဲ”

ခြေသံလိုလိုကြားလိုက်ရသည်မို့ သူ Toilet ထဲဝင်လိုက်ရလေ၏။ မေမေက သနပ်ခါးလူး၊ အဝတ်လဲကာ မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာလေသည်။

“သမီး ရေချိုးရင်ချိုးတော့လေ။ မေမေ၊ ဟိုကလေးတွေကို သွားခေါ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

သူမ အခန်းတွေထဲမှ လျှော်စရာတွေကိုလိုက်စုနေစဉ် Toilet မှထွက်လာသည့်သူနှင့် မေမေတို့ ဆုံသွားသည့်အသံကိုကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟဲ့! သားက ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်၊ ဘုန်း ကံပါ အန်တီ”

“ဪ... အန်တီ အခုပဲ သားတို့ကိုလာခေါ်တော့မလို့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျွန်တော်ပဲပြောလိုက်ပါ့မယ်အန်တီ”

“အေးအေး... သား”

ရေချိုးခန်းထဲမှာ အဝတ်တွေစိမ်နေစဉ် သူတို့အုပ်စုဝင်လာသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မမကြီး၏အသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဖေဖေပြန်လာသဖြင့် မေမေက ဖေဖေရှိရာထွက်သွားစဉ် ရေချိုးခန်းတံခါးကိုလာခေါက်သံ ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဒုန်း!... ဒုန်း!”

“မိငယ်”

“ရှင်... မမကြီး”

သူမ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။ လုံချည်တိုတိုဝတ်၍ အဝတ်လျှော်ရန်ပြင်နေသည့်သူမကိုကြည့်ပြီး မမကြီးသက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အဝတ်မလျှော်နဲ့ဦး၊ ဟိုမှာ ကိုဘုန်းက နန်းကြီးသုပ်မကြိုက်ဘူးပြောနေလို့ တစ်ခုခုလာလုပ်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ မီးဖိုခန်းဆီလျှောက်လာတော့ သူက ထမင်းစားပွဲမှာ ဒီအတိုင်းငုတ်တုတ်ထိုင်နေလေ၏။ ကျန်တဲ့လူတွေက နန်းကြီးသုပ်

စားနေကြလေပြီ။

“ကိုဘုန်း ဘာစားမလဲဟင်”

“ဘာမှမစားပါဘူး၊ စုရဲ့။ တကူးတကကြီး လိုက်မစီစဉ်နဲ့။ ရတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အားလုံးက စားနေပြီး ကိုဘုန်းက ဘာမှမစားတော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး စုရယ်”

သူတို့ပြောနေကြစဉ် သူ့ရှေ့မှာ ထမင်းသုပ်ပန်းကန်ရောက်လာလေ၏။ ဟင်းခါးမှ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်နံ့က သင်းခနဲ။

ကဲ... မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲငယ်။ အခုဆို... လူမမြင်အောင် ပုန်းနေလို့ရသေးရဲ့လား။ ပုစွန်ခြောက်အဖွေးသားနှင့် ထမင်းသုပ်ပန်းကန်ဆီ အားလုံး၏အာရုံကရောက်လာလေ၏။ သူ့တစ်ဖွန်း၊ စစားလိုက်စဉ် အရသာက လျှာပေါ်စွဲသွားရလေသည်။

“ကြိုက်လား”

“ကြိုက်တယ်”

“မိငယ် ဒီမှာခဏစောင့်နေဦး။ လိုတာပြင်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး”

“လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ ငယ်။ ကိုယ် ဒီတစ်ပန်းကန်နဲ့ ဝပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စုမြတ်နိုးမျက်နှာမှာ အံ့သြရိပ်ထင်၏။ သူ့ကိုမယုံနိုင်သည့် နှိပ်စက်မှုတို့ဖြင့်ကြည့်လိုက်သော်လည်း ဘာမှတော့မပြောပါချေ။ သူ့ စိတ်ထဲမှကျိတ်ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒီလောက် အိမ်ရှင်မ၊ ပိသ တဲ့ကလေးမလေးကို မေမေမျက်စိကျလာအောင် သူ့ကြိုးစားရဦးမှာ ပါလား။

ဖေဖေခေါ်သည်ဆို၍ ဧည့်ခန်းကိုထွက်လာခဲ့ပါ၏။ မမကြီး က သူ့မကိုမျက်စောင့်ခဲ့၍ အခန်းထဲဝင်သွားလေသည်။

“ထိုင်”

မေမေက စာရင်းတွက်တာကိုသိမ်း၍ ဖေဖေဘေးခုံမှာ ဝင် ထိုင်လိုက်လေ၏။ သူမ၊ ဖေဖေရှေ့ခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“စုသူငယ်ချင်းနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိနေတာလဲ”

“မသိပါဘူးဖေဖေ။ နေ့လယ်က Toilet ဘယ်မှာလဲလို့မေး တော့ ငယ်ညွန့်လိုက်တာပဲရှိတာပါ”

“ဒါဖြင့် သူ့ ထမင်းသုပ်ကြိုက်တာ၊ နင့်နာမည်ကိုသိနေတာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

က ဘာလဲ”

သူမ မေမေ့ကိုဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိပေမယ့် မေမေက ဘာမှ ဝင်မပြောပါချေ။ ဒီလောက်အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးကိုတောင် ပြန် တိုင်တဲ့အထိ မမကြီးကလေးဆန်လှချည်လား။

“မိငယ်၊ နင့်ကို ငါဘယ်နှခါပြောရမှာလဲ။ စာကိုတော့ မကြိုး စားချင်ဘူး။ အိမ်ကိုခဏတဖြုတ်လေးရောက်လာတဲ့ ယောက်ျား လေးကိုလည်း ချက်ချင်းခင်လိုက်တာပဲ။ အလုပ်ထဲမှာ နင့်ကြောင့် ငါအရှက်ရတာ တော်လောက်ပါပြီ...။ စုတို့သူငယ်ချင်းကြားထဲ မျက်နှာပျက်စရာတွေ၊ ပြဿနာဖြစ်တာတွေ ငါမလိုချင်ဘူး။ ကြို ပြောထားပါရဲ့။ နောက်ထပ်အသံထပ်ကြားရင် နင်နာပြီမှတ်... သွားတော့”

သူမ အိပ်ခန်းလေးထဲဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ခုတင်ပေါ်မှာ ကျက် လက်စ Bio စာအုပ်ကပွင့်လျက်သား။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုကြီး ရယ်။ ငယ်စာက... အချိန်လေးမှာတောင် ဒီလိုစိတ်ဆင်းရဲ နေရရင် ဒီစာပေကို ဘယ်လိုရအောင် ကျက်လို့ရတော့မှာလဲ။ ငယ်ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင်ထားနိုင်တဲ့သူဆိုလို့ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုကြီးကလွဲပြီး တစ်ယောက်မှရှိမနေတာအမှန်ပါပဲလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လရောင်က မှန်ပြပြသာနေလေ၏။ စိတ်ညစ်တာကိုကိုက်
ဖြေ၍ စာအုပ်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်ပါသည်။ ငယ် စာမေးပွဲအောင်
ချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကနေ အဝေးဆုံးကို အပြီးထွက်သွားချင်
တော့တာပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောကမှာ အိပ်မက်ဆိုတာတွေ တကယ်ဖြစ်လာ
နိုင်လို့လား။ ငယ်မယ့်ရဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငယ်စဉ်
ကတည်းက မက်ခဲ့ဖူးတဲ့အိပ်မက်တွေဟာ လက်တွေ့မှာတော့
တကယ်မှဖြစ်မလာခဲ့တာပဲလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်
အပြည့်ရှိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ရည်မှန်းချက်တွေ
ကို ကံကြမ္မာဆိုတဲ့နတ်ဆိုးတစ်ပါးက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ရိုက်
ချိုးဖျက်ဆီးခဲ့တာလေ။ လူ့ဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မုန်းတီးနေ
မိတဲ့သူအဖြစ်နဲ့ ရှင်သန်ရပ်တည်နေရမယ်လို့ ဘယ်တုန်းက
မှ ငယ်မျှော်လင့်မထားမိတာ အမှန်ပါ။ တိုက်စားကုန်လွန်ခဲ့
တဲ့အတိတ်မှာ အချိန်ကဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ပေမယ့် တကယ်
သေဆုံးခဲ့ရသူက ငယ်ဆိုတဲ့ သဲနုငယ်ပါလေ။

အခန်း (၈)

“ဒီတစ်ပတ် ဆရာမအခန်းမှာ အဆင့်(၁)ကို ပူးတွဲပေးလိုက်ရတယ်ဟေ့”

“ဘယ်သူတွေလဲဟင် ဆရာမ”

“ထုံးစံအတိုင်း ဟိုနှစ်ယောက်ပဲပေါ့”

အတန်းပိုင်ဆရာမ Teacher ဒေါ်သန်းသန်းစကားကြောင့် အိတာက သူမကို ပခုံးချင်းတိုက်၍ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ဘေးခုံတန်းရှည်မှ ဝေယံတို့အုပ်စု၏ခပ်တိုးတိုးစနောက်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အသည်းကျော်တို့ကတော့ ယဉ်လုနေရာက ပူးတွဲချိတ်ပါ
ရောလား”

“ဟိတ်ကောင် ဝေယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ (၁)နဲ့(၂)ကိုအလှည့်ကျယူနေရာက အတူ
တူရတာ ဆန်းတာပေါ့”

“စချင်ရင် တခြားနည်းနဲ့စကြ... ငါ့ကို အဲဒီမဲတူးမနဲ့တော့
မစနဲ့။ ငါမကြိုက်ဘူး”

“ဟာ! မင်းကလည်း မိငယ်က ဒီလောက်မမည်းပါဘူးကွ။
ညိုရုံညိုတာပါ”

“သူ့ဟာသူ ညိုညိုမည်းမည်းကွာ။ ငါ့ကို သူနဲ့တွဲမစဖို့ပဲ ငါ
ပြောနေတာ”

အိတာက သူတို့အုပ်စုဘက် မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်ပြီး
နှုတ်မှလည်း မကျေမနပ်ရေရွက်လေ၏။ ဟုတ်တာပဲ။ သူတို့အုပ်စု
က ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်ပြီး အတော့်ကို မိန်းမဆန်ဆန်အတင်း
အုပ်တတ်ကြသည်ကိုး။

“ဟွန်း! ဖြစ်နေလိုက်တာ။ သူ့ရုပ်က ဘယ်လောက်များ ချော
နေလို့ နာနေရလဲမသိ။ အမြင်ကပ်စရာကြီး”

“မပြောပါနဲ့ အိတာရယ်။ လွှတ်ထားလိုက်ပါ”

“ငါက နင့်ကိုယ်စားနာလို့ပါငယ်ရဲ့။ သူက သိပ်စကားနိုင်
လှတတ်တာပဲ။ နင်ကလည်း အေးကိုအေးတယ်။ သူများပြောသမျှ
ငြိမ်ခံနေ၊ သိလား... နင့်ကိုသိပ်အသည်းယားတာပဲ”

“တိုးတိုးပြောလေ... ဆရာမဆူနေဦးမယ်”

ဒီတစ်ခါ အိတာမျက်စောင်းက သူမထံကျလာပါ၏။ သူငယ်
တန်းကတည်းက တစ်တန်းတည်းအတူတက်ခဲ့ရတာမို့ ကျော်မင်း
ဟန်အကြောင်းကို သူမအသိဆုံးပါပဲ။ သူက တစ်ဖက်သားကိုအား
နာစိတ်မရှိဘဲ ပြောချင်သလိုပြောချတတ်သည့်စရိုက်မျိုးနှင့်ပါလေ။

သူမ အဆင့်(၁)ရပြီး သူ (၂)ရတိုင်း သူမကိုအမြဲရန်စောင်
တတ်ပြီး သူ (၁)ရပြန်တော့လည်း သူမနှင့်ကွာသွားသည့်အမှတ်ကို
ရွတ်ကာ လှောင်ပြောင်မဆုံးခဲ့။ သူဘယ်လောက်ပြောပြော သူမ
ဘက်မှ တုံ့ပြန်သံမကြားရပြန်တော့လည်း ဒေါသထွက်ပြီး ဆူဝေ
တတ်သည့်ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါလေ။

“ဒီတစ်ပတ်စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲမှာလည်း သားတို့နှစ်ယောက်
စလုံးရဲ့နာမည်စာရင်း ဆရာမသွင်းပေးလိုက်ပြီနော်”

“ဆရာမ”

“ဘာလဲသမီး”

“ငယ်၊ မပြိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီးရဲ့။ ဒီလောက်ဆုတွေအမြဲရနေတဲ့ဟာကို”

“ငယ်၊ မပြိုင်ချင်တော့လို့ပါ”

“ဘာလဲ! ဆုမရမှာစိုးလို့လား။ ငါ့ကိုကြောက်ရင်ကြောက်တယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ ‘မိငယ်ရဲ့’”

“ဟဲ့! ကျော်မင်းဟန်နော်။ သူငယ်ချင်းကို အဲဒီလိုပြောစရာလား”

“သူက ကျွန်တော့်ကိုကြောက်လို့ မပြိုင်ရဲတာမေ့ဆရာမရဲ့”

“ဆရာမစာရင်းပေးပြီးပြီသမီးရဲ့။ ပယ်လို့မရတော့ဘူး။ ပြိုင်လိုက်နော်၊ ခေါင်းစဉ်က လွယ်ပါတယ်။ သိပ်မခက်ပါဘူးနော်”

သူမခေါင်းကိုသာ ညိတ်လိုက်ရပါတော့၏။ သဲနုငယ်ဆိုတာ အင်မတန်အေးဆေးသည့်ချာတိတ်မလေးဆိုတာကို ဆရာ၊ ဆရာမတွေအားလုံးက သိထားကြတာပါလေ။ မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ ထမင်းချိုင့်ဖွင့်နေစဉ် သူတို့အုပ်စုအချင်းချင်း တွန်းထိုးကစားကြရစ်၊ သူမတို့စားပွဲကို ဝင်ဆောင့်လေ၏။

“ဝုန်း! ”

“ဝွမ်း! ”

“ဟယ်! နင်တို့ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ဒီမှာ ငယ့်ထမင်းချိုင့်တွေမှောက်ကုန်ပြီ”

“sorry”

“ဘာ sorry လဲ! နင်တော်တော် မိုက်ရိုင်းနော် ကျော်မင်းဟန်။ သူများတွေစားနေသောက်နေချိန်မှာ ဒီလောက်ထိနှောင့်ယှက်ရလား”

အိတာအသံက အတော်ကျယ်သွားသည်မို့ သူမအိတာလက်မောင်းကိုဆွဲလိုက်ပါ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ သူနဲ့မှပြဿနာဖြစ်ရပြန်တယ်လို့။

“တော်ပါတော့ အိတာရယ်။ သူများတွေကြည့်ကုန်ပြီ”

“မတော်နိုင်ဘူး။ နင် ကျပ်ကျပ်သည်းခံနေလို့ ဒီကောင် ပိုရောင့်တက်လာတာ”

“ငါတောင်းပန်နေတာပဲ အိနီတာ... မကျေနပ်ရင် ငွေပြန်လျှော်ပေးမယ်။ ဒါပဲ”

“နင့်ပိုက်ဆံနဲ့ ဒီအချိန်မှာ ဘာသွားဝယ်စားလို့ရမှာလဲဟဲ့။

မိဘပိုက်ဆံကို အချိန်တန်လက်ဖြန့်ပြီးသုံးနေတဲ့အလကားကောင်”

“အိတာ. . . တော်တော့”

“မတော်ဘူး။ နင်အသာဖယ်နေစမ်းငယ်”

ကျော်မင်းဟန်က သူမနှင့်အိတာကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်ကာ မထိတနီပြီးလိုက်လေ၏။ သူတော်ဒါတွေက အနောက်မှစုရပ်နေပြီး အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေပါသည်။

“နင့်ကိုတောင်းပန်ပြီးပြီမိငယ်။ မကျေနပ်ရင် ဆရာမနဲ့သွားတိုင်လည်း ရတယ်”

“တောက်! နင်အတော်လူပီးဝတဲ့ကောင်. . . စိတ်ချ၊ နင့်ကို ဆရာမနဲ့တိုင်ကိုတိုင်မှာ”

“အိတာ”

“လာ၊ငယ်. . . လိုက်ခဲ့”

“အိတာ. . . မတိုင်ပါနဲ့ဟယ်။ ဆရာမတွေအားလုံးရှေ့ပြောရမှာ ငယ်ရှက်လို့ပါ”

“ဒါရှက်စရာလား၊ ပြောစရာရှိတာပြောရမှာပဲ။ နင်ငြိမ်ခံနေရင် ဒင်းက ဒီထက်ပိုဆိုးလာမှာတဲ့”

“ငယ် မသွားချင်ဘူး”

“မလိုက်ချင်လည်းနေခဲ့. . . ရေခဲတုံးမ။ တကတည်း အေးကိုအေးနိုင်လွန်းတယ်”

အိတာက ခြေဆောင်ကာ ဆရာမတွေနားနေခန်းကို ထွက်သွားတော့၏။ သူမ၊ တံမြက်စည်းနှင့်ဂေါ်ပြားကိုယူ၍ သံမံတလင်းပေါ်မှာ ပြန်ကျနေသည့်ထမင်းတွေဟင်းတွေကိုလည်းကာ ကျုံးလိုက်ပါသည်။

ခဏအကြာမှာ ဆရာမခေါ်သည်ဆို၍ သူထွက်သွားလေ၏။ ထမင်းချိုင့်တွေကိုသေချာဆေးကြော၍ ဆင့်နေချိန်မှာ အတန်းထဲသို့ သူပြန်ရောက်လာလေသည်။

“မိငယ်၊ ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နေပါစေ၊ ရတယ်”

“ငါတို့တမင်လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မတော်တဆဖြစ်သွားတာပါ”

“ငယ်သိပါတယ်”

အိတာက ထမင်းဆက်မစားဖြစ်တော့သဖြင့် ချိုင့်ကိုအမှိုက်ပုံးထဲသွားသွန်ကာ ဆေးလိုက်လေ၏။ ကျောင်းဆင်းတာ သိပ်မကြာသေးတာမို့ အခန်းထဲမှာ လူရှင်းနေ၍သာတော်တော့သည်။

၁၁၈ ❀ ပပသဒ္ဒါမောင်

သူမဘေးသို့ အိတာပြန်ရောက်လာချိန်မှာ စားပွဲပေါ်သို့စား
စရာမုန့်တွေ အများကြီးရောက်လာလေ၏။

“ဒါ... ဘာသဘောလဲ”

“ငါ့ကြောင့်... နင်တို့နှစ်ယောက် ဒီမနက်ဘာမှမစားလိုက်
ရလို့၊ ငါဝယ်ကျွေးတာပါ အိနီတာ”

“မလိုဘူး... တံတွေးနဲ့ထွေးပြီးမှ sorry ပါလို့တောင်းပန်လို့
မရဘူး ကျော်မင်းဟန်။ ဝဋ်ဆိုတာ ငါတို့ဗုဒ္ဓဘာသာမှာရှိတယ်ဆို
တာ နင်မေ့မထားနဲ့။ အေး... နင်တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ နင်
စားတော့မယ့်အရာတစ်ခုကို နင့်လက်ထဲက လူယူပုတ်ချတာမျိုးကို
မလွဲမသေပြန်ခံရမယ်မှတ်။ အဲဒီအခါကျမှ ဒီအခုကိစ္စကို နင်ပြန်
အမှတ်ရနေလိမ့်မယ်... သိလား”

“စကားကို ပါးစပ်နဲ့ဆုံအောင်လည်းပြောဦး... အိနီတာ။
မတော်တဆဖြစ်တာလေးကို ပုံကြီးချဲ့ပြောမနေနဲ့။ ငါက ဆရာမ
ဆုံးမရလောက်အောင် ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ကျောင်းသားမဟုတ်ဘူး။ ခု
ကိစ္စမှာ ငါ့အလွန်လို့ယူဆပြီး ဒါတွေဝယ်ကျွေးတာ၊ စေတနာရှိလွန်း
လို့လို့ထင်မထားနဲ့”

“ဒါဆိုရင် ဘာလို့ဒါတွေလာထားရသလဲ။ နင့်ဟာတွေပြန်ယူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သွား။ တောက်! အတော်လူပါးဝတဲ့ကောင်”

“ငါကပေးပြီးရင် ပြန်မယူတတ်ဘူး”

“ကဲ!”

“ဟယ်! အိတာ”

အိတာက စားပွဲပေါ်မှမုန့်ထုပ်တွေကို လက်ဖြင့်အကုန်တွန်း
ချလိုက်လေ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးရဲစွာကြည့်နေကြ
သည့် သူနှင့်အိတာတို့၏စူးရှသည့်မျက်ဝန်းတို့ကိုငေးကြည့်နေရင်း
သူမကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ ဘုရားရေး... ဒီနှစ်ယောက်တော့ ငယ်
နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရန်စောင်တဲ့လူနှစ်ယောက်ဖြစ်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။

အတန်းထဲမှာ သူမတို့သုံးယောက်က စာအတော်ဆုံးကျောင်း
သားကျောင်းသူတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိတာက သူမတို့ထက်အမြဲ ငါး
မှတ်ခန့်နည်း၍ အဆင့်နည်းခဲ့သည်ချည်းပင်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် စာအတူကျက်၊ နားမလည်တာ ရှင်းပြရင်း အတွဲမပျက်ခဲ့
တဲ့ငယ်နဲ့အိတာကို သူ ဘယ်တုန်းကတည်းက အမြင်ကတ်ခဲ့တာပါ
လိမ့်။

အမှတ်စာရင်းနဲ့ အခန်းတွေခွဲခဲ့ကြတိုင်းလည်း သူမတို့သုံးဦး
က နှစ်စဉ်အခန်းတူခဲ့ကြတာပါ။ သူငယ်တန်းကတည်းကနေ ယခု

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆယ်တန်းအထိ အမြဲတူနေခဲ့တာတောင်မှ သူမတို့က သူများတကာ ထက်ပိုပြီးရင်းနှီးခြင်းမရှိပါချေ။ အိတာကတော့ သူမအပေါ်မှာ အတော့်ကိုစိတ်ရင်းစေတနာကောင်းရှာပါသည်။ သူနှင့်ပြဿနာ ဖြစ်တိုင်းလည်း သူမရှေ့မှာ မားမားရပ်ပေးခဲ့သည့်သူငယ်ချင်းလေး ဖြစ်ပါ၏။ နဂိုကတည်းက အနေအေးပြီး စာတစ်ခုကလွဲ၍ တခြား ထူးချွန်ထက်မြက်မှုမျိုး သူမမှာမရှိပါချေ။ သူနှင့်အိတာကတော့ အားကစားပြိုင်ပွဲတွေဘာတွေမှာ ပါဝင်ကြပါ၏။

မကြီးနှင့်အထွေးတို့က လည်လည်ဝယ်ဝယ်နှင့် ချက်ချာလှ သလောက် သူမက နံ့အလွန်းပါ၏။ စကားကိုချက်ကျကျဖြင့် မပြော တတ်ဘဲ သူများပြောဆိုတာကို ငဲ့ခံငြိမ်သက်နေတတ်သည့်သူမ၏ character ကို အိတာက မနှစ်သက်ပါချေ။ သူမအစား ဒေါသတွေ ထွက်၊ ရန်ပြန်ထောင်ရ၊ စကားများရဖြင့် ရန်များနေရသည့်အိတာ ကို သူမသိပ်ချစ်ပါ၏။ မိသားစုထဲမှာ အလတ်တစ်ယောက်အဖြစ် နှင့် လစ်လပ်နေရသည့် သူမ၏ခံစားချက်ကို ဤသူငယ်ချင်းလေး သာ နားအလည်ဆုံးမဟုတ်ပါလား။ အိတာက စာနှင့်ပတ်သက်၍ သာ သူမထက် (အနည်းငယ်မျှ) အားနည်းတာဖြစ်ပြီး ကျန်သည့် အရာမှန်သမျှမှာ သာလွန်နေတာတော့အမှန်ပါပင်။

အိတာက လှပလွန်းသလို အင်မတန်မှချစ်ဖို့ကောင်းလှတာ မဟုတ်ပါလား။ အိတာဆိုမှာရှိနေသည့် ဖြူဝင်းချောမွတ်သည့် အသားရောင်၊ မျက်သားပြာပေါ်မှာ နက်မှောင်နေသည့်မျက်ဆံ နက်နက်လေး၊ နှာတံချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးမျိုး သူမထံမှာ ရှိမနေပါချေ။ ပြီးတော့... ဖြောင့်စင်းရှည်လျားလှသည့် ဆံနွယ် နက်နက်များလည်း သူမမပိုင်ဆိုင်ပါလေ။

သူမဟာ တကယ့်ကိုမထင်ပေါ်တဲ့ သာမန်မိန်းကလေးတစ် ယောက်ပါပဲ။ စာတော်တဲ့အချက်လေးတစ်ခုကသာ သူမ၏ဂုဏ်ကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဤမျှအားထားတွယ်တာခဲ့ရသည့် ငယ် သူငယ်ချင်းလေးနှင့် မထင်မှတ်ဘဲခွဲခွာရလိမ့်မည်ဟု မည်သို့ သူမ ထင်ပါမည်နည်း။ ကံကြမ္မာဟာ သူမအပေါ် တမင်သက်သက် ရက် စက်တတ်မှန်းကို ထိုအချိန်တုန်းက သူမလုံးဝမသိရှိခဲ့ပါချေ။

သဲနုငယ်

အခန်း (၉)

အခန်းတံခါး ကလစ်ခနဲဖွင့်သံနှင့် အဟူ အခန်းဝမှာ မေမေ့
မျက်နှာပေါ်လာလေ၏။ ရှေးလက်စ Essay ကိုအဆုံးသတ်ကာ
မျဉ်းပိတ်လိုက်ပါသည်။ မေပေက သူ့အခန်းထဲသို့ ခြေသံဖွဖွဖြင့်
ဝင်လာလေ၏။

“ထမင်းမစားဘူးလားသား”

“မစားချင်ဘူးမေမေ”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

မေမေက သူ့ပန်းကိုကိုင်၍ ငိုမေးလေ၏။ ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရင်းမှ သူ့ထရပ်လိုက်ပါသည်။ သူမနှင့်ပတ်သက်လျှင် ရင်ထဲမှာ တန့်န့်ဖြင့်ခံစားနေရတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

“ဒီနေ့ Report card တွေရပြီမေမေ”

“သားရဲ့ Possition ဘယ်လောက်ရလို့လဲ”

သူ့ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာဆွဲဖွင့်၍ အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်နေမိ၏။ ဟိုးဘက်နှစ်လမ်းကျော်မှာ သူမနေသည်။ သူက စက်ဘီးဖြင့် ကျောင်းသွားသူနဲ့ သူမထက်စာကျက်ချိန်ပိုရပါ၏။ သူမက ခြေလျင်ဖြင့်ကျောင်းတက်သည့်သူကိုး။

“ကျွန်တော်၊ တစ်မှတ်နဲ့ကပ်ပြီး ခံလိုက်ရပြန်ပြီ”

မေမေထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ထွက်လာလေ၏။ ပြိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်များလွန်းသည့်သား၏စိတ်ကို မိမိသာ အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

“ဘာဖြစ်လဲသားရယ်။ ဒီတစ်လ (၁)မရလည်း နောက်လရမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးမေမေ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုမကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ”

“သားရယ်... မမြမေရဲ့သမီးတွေထဲမှာ အဲဒီမိငယ်လေးက အအေးဆုံးပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သားက မျက်မှန်းကျိုးပြီး မကျေမနပ်

ဖြစ်နေရတာလဲ”

“အဲဒီလို မတုန်မလှုပ်နေတတ်လို့ကို ကျွန်တော်ကြည့်မရတာ မေမေရဲ့။ တကယ်ဆို အိန်တာလို ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများရရင် ကျွန်တော့်အတွက် တစ်နည်းနည်းနဲ့စာကျက်ဖို့ခွန်အားတွေရချင်ရဦးမှာ။ ခုတော့...”

မေမေက တီးတိုးရယ်မောလိုက်လေ၏။ သူ့ထဲမှာ မနာလိုမရှုစိမ့်တဲ့၊ မစ္ဆရိယစိတ်မျိုး တမင်ကြီးရှိနေတာမဟုတ်ရပါ။ သူမနှင့်ပတ်သက်လာရင်သာ မခံမရပ်ဖြစ်တတ်ခဲ့ရတာပါ။ နှစ်စဉ် ဆုတက်ယူရတိုင်း သူ့ဒုတိယဆုရသည့်နှစ်များမှာ ဆုယူပြီးအပြန် မျက်ရည်ကျတတ်ခဲ့တာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပြီပဲ။

“ငယ်က သနားစရာအတော်ကောင်းတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပါ သားရယ်။ သူ့အိမ်မှာ ဘယ်လောက်အထိ ပင်ပန်းသလဲဆိုတာ မမြမေပြောလို့ မေမေသိခဲ့ရတာပါ။ (၆)တန်းအရွယ်ကတည်းက သူ့အမေကို သူပဲ ဝိုင်းကူခဲ့တာလေ။ အကြီးနဲ့အငယ်က အိမ်မှာ ဘော်ကျောနေရသလောက် အလတ်ဖြစ်တဲ့သူသာ အနစ်နာခံလေ့ရှိတာမျိုး... သားရဲ့။ ဒါကိုတောင်မှ သားက သူ့အပေါ်မှာ အမြင်မကြည်လင်တာ မေမေအံ့သြမိပါရဲ့။ မေမေသားကို သူများစိတ်နဲ့

ကိုယ့်ကိုယ်ရပ်တည်ရှင်သန်တဲ့သူတစ်ယောက်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်တာ... မေမေ့စေတာနာပဲ။ ခဏနေ သားဖေဖေပြန်လာတော့မှာ။ ထမင်းစားဖို့ဆင်းလာခဲ့ချေ။ အဆင့် (၁) မရတာလေးက သားဘဝအတွက် အကြီးကျယ်ဆုံးသောဆုံးရှုံးမှုမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သားမှာ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ရှိနေရင် အဲဒီပန်းတိုင်ကို တစ်နေ့ရောက်အောင် ဆက်လျှောက်ရမှာ သားရဲ့တာဝန်ပဲ။ မဟုတ်တဲ့သူကို ခေါင်းထဲထည့်ပူလောင်နေမယ့်အတွေးတွေကိုဖယ်ထုတ်ဖို့သာ ပြင်ဆင်ပါသား။ မေမေ ဒါပဲပြောချင်တယ်”

မေမေက သူ့အခန်းထဲမှထွက်သွားလေ၏။ ပြတင်းပေါက်ရှိသံဇကောကိုကိုင်ထားရင် မျက်ရည်တွေဝဲလာမိသည်။ အိမ်မှာစာကျက်ချိန်ရအောင် မနည်းလှနေရတဲ့ကောင်မလေးလောက် သူ့ဘာကြောင့်မတော်ရတာလဲ။ တကယ်ဆို ယောက်ျားလေးဦးနှောက်က အများကြီးသာလွန်တာပဲမဟုတ်ပါလား။ ဒါတောင်မှ သူမနှင့် level တန်းသာရှိနေခဲ့တာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

“တောက်!”

သဲနုငယ်... ငါ့မင်းကိုနိုင်မှဖြစ်မယ်။ နိုင်ကိုနိုင်ရမှပါလေ။ မင်းကိုရန်စောင်တိုင်း နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်ကြည့်

တတ်တဲ့မျက်လုံးတွေကိုမုန်းတယ်။ ငါနဲ့ပြဿနာဖြစ်တိုင်း ရှောင်လွှဲသွားတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ထိမထင်အမူအရာတွေက ငါ့စိတ်တွေကိုပိုပြီး ဆူဝေစေတတ်တာ။ ဘာတစ်ခုမှပြန်မပြောဘဲ ငါ့ကိုဥပေက္ခာပြုတတ်တဲ့ပုံစံတွေကို ငါမကြိုက်ဆုံးပဲ။ ငါ့ဘက်ကသာ တစ်ဖက်သတ် ပူလောင်ပြင်းပြနေတာ၊ မင်းကတော့ ခပ်အေးအေးပုံစံကိုမပြောင်းလဲဘဲ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေးရှိနေတတ်တာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။

အာရုံမှာပေါ်လာသည့်မျက်နှာတစ်ခုက မတွေးမိပါဘဲ အလိုလိုရောက်နေတတ်တာ အမြဲလိုလိုပါပဲ။ အံ့ထူထူဆံ့နွယ်တွေက ညှိထားခြင်းမရှိ မညီမညာဖြင့် ကျောလယ်သာသာမှာရှိနေတာပါ။ ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မျက်နှာက ဘာမှမလိမ်းခြယ်သလို ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်း၊ အသာဖြူဝင်းလှတဲ့အနီတာနဲ့တွဲတော့ သူမအသားရောင်က ပို၍ညိုသွားသယောင်။

သူနဲ့တွဲတက် ကျော်သူစိုးပြောသည့်စကားတို့ကို ပြန်ကြားယောင်နေမိ၏။ အနီတာက တစ်ခဏကြည့်ရုံနှင့်လှတာပါတဲ့။ သဲနုငယ်က တစ်ဖုံစိမ့်ကြည့်လေ၊ လှလေဆိုတဲ့အလှမျိုးတဲ့။ ဗုဒ္ဓေါ! သူကတော့ မိငယ်ကို တစ်ခါမှအသေအချာကြည့်ခဲ့ဖူးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ စာပြိုင်ဖို့၊ အဆင့်ရဖို့လောက်သာအားခဲပြီး သူမကိုမျက်မှန်းကျိုးနေ

ခဲ့မိတာ ဒီလိုအရွယ်ထိတိုင်ပင်။ ကျော်သူစိုးပြောသည့်အတိုင်း သူ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးခဲ့ပါချေ။

မင်းလှတာမလှတာကို ငါစိတ်မဝင်စားဘူးသဲနုငယ်။ ငါစိတ် ဝင်စားမိတာက မင်း စာကိုဘယ်လိုအချိန်ယူပြီးကျက်သလဲဆိုတာ ကိုပါ။ ငါ့လိုကျူရှင်မယူဘဲ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း ကြိုးစား ကျက်တဲ့မင်းရဲ့ဉာဏ်ရည်ကို ငါဘာကြောင့်မမှီနိုင်ရတာလဲ။ ငါ့ကိုယ် ငါ ရှက်လေ၊ မင်းကိုပိုမုန်းမိလေပဲ သဲနုငယ်။ မင်းဟာ ငါနဲ့အမြဲ တမ်းပြိုင်ဘက်နေရာမှာရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလေ။

“ဒေါက်! . . . ဒေါက်!”

“ကိုကိုကြီး၊ ထမင်းစားဖို့ ဖေဖေကြီးတို့စောင့်နေပါပြီရှင့်”

“အေး. . . ငါလာခဲ့မယ်”

မိစန်းဆင်းသွားပြီး တအောင့်အကြာမှ သူ့အခန်းထဲမှထွက် ခဲ့၏။ ထမင်းစားခန်းမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေက အဆင်သင့်စောင့်နေ လေပြီ။

“ထိုင်၊သား။ ဒီလအဆင့် (၁)မရတာနဲ့ စိတ်ညစ်နေတယ်ဆို”

“စိတ်ညစ်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ။ ဝိုင်းကျူရှင် ယူတာတောင်မှ သူ့ထက် ကျွန်တော် ဘာလို့မကျော်နိုင်သလဲဆိုပြီး

စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်နေရတာမျိုးဖြစ်နေမိတာပါ”

“အင်း. . . ကိုကျော်ခေါင့်သမီးသုံးယောက်စလုံးက အကုန် စာတော်ကြပါတယ်။ အကြီးမကိုတော့ ဝိုင်းကောင်းကောင်းထား တယ်ပြောတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း MC ဝင်သွားတာပေါ့။ အလတ် မလေးကတော့ ကျူရှင်မတက်ရရှာဘူး။ အငယ်ဆုံးက Y.I.Tတက် ချင်တယ်ဆိုလို့ သူ့ကိုဦးစားပေးရတယ်ပြောတယ်”

“အဲဒီကျူရှင်မယူတဲ့ကလေးမက သူ့ထက်ပိုပြီးတော်နေလို့ အစ်ကိုသား ဒေါပွနေတာလေ”

“ဟေ! ဒါဆို ငါ့သားအတော်ညံ့သေးတာပဲ။ အဲဒီကလေးမက အိမ်မှာဝိုင်းကူလုပ်ပေးလေ့ရှိတဲ့မိန်းကလေးလေ။ ကူသလောက် မျက်နှာရတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကျော်ခေါင့်နှုတ်ကချီးမွမ်းရင် အကြီးနဲ့ အငယ်ပဲ ပါတတ်တာ။ အလတ်ကို ဘယ်တော့မှစကားထဲထည့်ပြော လေ့မရှိဘူးလေ”

စားနေသည့်ထမင်းပင် မျိုမကျချင်တော့။ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှ မန်နေဂျာသမီးအလတ်ကို သူ ဘယ်လိုနည်းဖြင့်အနိုင်ရမလဲဟူသည့် အတွေးတွေကသာ သူ့စိတ်ကိုစိုးမိုးနေလေ၏။

သဲနုငယ်. . . မင်းဟာ ငါ့ရဲ့အားလပ်ချိန်တွေမှာတောင် ငါ

၁၃၀ ❀ မမသဒ္ဓါဟောင်

စိတ်ကိုအုပ်စိုးနိုင်တဲ့မိန်းကလေးဖြစ်နေရသလား။ ဒါမျိုးက ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာမှမဟုတ်ဘဲလေ။

“သားက ယောက်ျားလေးဦးနှောက်နဲ့ပဲဟာ။ သူ့ထက်ပိုပြီး တော်ကိုတော်ရမှာ အသေအချာပဲ။ သူ့စာကျက်ချိန် သုံးနာရီဆို သားက နှစ်နာရီလောက်နဲ့ကျက်နိုင်ရမှာပေါ့။ ဒီလိုသာ စိတ်ထဲပူနေရင် သူ့ကို ဘယ်လိုမှကျော်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို သားသိရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

“အေး... သားသိထားဖို့က လူနှစ်ယောက်ယှဉ်ပြိုင်လာရင် သွေးအေးတဲ့လူက အမြဲအသာစီးရစမြဲပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ကိုယ်က တစ်ပန်းရှုံးနေတာ သေချာသွားပြီ။ စိတ်ကိုလျှော့၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီးကျက်”

သူ့ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ ဟုတ်တယ် မိငယ်။ မင်းက ကန်ဆောင်ကောင်းပြီး သွေးအေးတဲ့သူကိုး။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုမင်းယှဉ်နိုင်တာပဲလေ။ ကောင်းပြီ... ငါတို့ဖြိုင်ပွဲတွေ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့။ ရှေ့လျှောက် ငါဘယ်တော့မှမရှုံးစေရဘူး။ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရှုံးဆိုတာ ငါ့ဘဝမှာ မရှိစေရဘူးသဲနယ်။ ဒါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အသေအချာပါပဲ။

ညရောက်တော့ စာကြည့်စားပွဲမှာထိုင်၍ သင်္ချာပုစ္ဆာတွေ တွက်နေမိသည်။ ခုချိန်ဆို မင်းလည်း စာလုပ်နေမှာပဲလား။ ငါ့မှာ ကျူရှင်ချိန်တွေ၊ Guide အချိန်တွေပေးနေရလို့ မင်းလိုစာကြည့်ချိန် မရတာလား။ ဘာဆိုလို့လဲ။ ဒီအချိန်တွေက မင်းထက်ပိုပြီး ငါက သာရမှာလေ။

“တောက်!”

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်တာလဲသားရဲ့”

နွားနို့ခွက်လာပို့သည့်မေမေအသံကြောင့် တွက်နေတာကို ရပ်လိုက်ရပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တွက်မရဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။ ပေတံဖြင့်တားကာ ခဲခြစ်လိုက်ရချေပြီ။

“မှားပြန်ပြီလား။ အကြမ်းမှာ အရင်တွက်မှပေါ့”

“ဉာဏ်စမ်းပုစ္ဆာတွေပါ မေမေ။ ရမယ်ထင်ပြီး တွက်ကြည့်တာ”

“ညနေက Guide ဆရာလာတုန်း မမေးလိုက်ဘူးလား သားရဲ့”

“မေးလို့မရဘူးမေမေ။ ကျောင်းသားတွေရဲ့ဉာဏ်ရည်ကိုစစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၃၂ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

တဲ့ပုစ္ဆာတွေမို့ တွက်မပြဘူး”

“မိငယ်ကိုမေးကြည့်မလား”

“ဟာ! သားလိုကျူရှင်တက်တဲ့လူတောင်မှမရတာ။ သူဘယ်လိုရမှာလဲ”

မေမေက ဘာမှမပြောဘဲ နွားနို့ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်၍ ထွက်သွားတော့သည်။ သူ နောက်တော်ကြိမ်တွက်သော်လည်း မရသဖြင့် စိတ်ကပို၍တိုလာလေ၏။ တအောင့်အကြာ မေမေပြန်ဝင်လာပြန်သည်။

“မိငယ်ကရတယ်တဲ့သားရဲ့။ ဖုန်းနဲ့ပဲမေးကြည့်လိုက်ပါလား”

ဟင်... အောက်ကျနောက်ကျခံရတော့မှာပဲ။ မနက်ဖြန် အားလုံးစာအုပ်ထပ်ရမှာမို့ အကုန်ပြီး၍ မှန်ချင်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူတို့အတော်ငါးယောက်က ဘယ်တော့မှအမှားမရှိကြတာမဟုတ်လား။ တော်ကြာ... သူတွက်တာမှားရင် အတန်းထဲမှာ အရှက်ကွဲတော့မှာပဲ။ သူမပြောချင်သော်လည်း ဖုန်းရှိရာဆီ လျှောက်လာခဲ့ရလေ၏။

“ဟဲလို! မိငယ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နင်အကုန်တွက်လို့ရလား”

“ဒီလိုပဲစဉ်းစားပြီး တွက်ရတာပေါ့။ မှန်မမှန်တော့ ဘယ်သေချာပါ့မလဲ။ နင် ဘယ်ပုစ္ဆာမရလို့လဲ”

“နံပါတ် (၅)တွက်နေတာ လေးခေါက်ရှိပြီ”

“ဪ... အဲဒါ GP နဲ့ AP ရောမေးထားတာလေ။ ဟုတ်တယ်... မေးခွန်းလှည့်ထားတာ။ နင် $Ex(\dots)$ က $Eg(\dots)$ ကိုကြည့်ပြီး တွက်ကြည့်ပါ။ အဖြေပြတ်တယ်။ နံပါတ် (၁၂)ရောရလား။ Calculus လေ”

“မတွက်ရသေးဘူး”

“အဲဒါက နည်းနည်းရှည်တယ်။ Trigo ရောထားတာနော်။ ခေါင်းအေးအေးထားပြီးတွက်ပေါ့။ ခေါင်းပူနေရင် တခြားကျက်စာပဲ အရင်ကျက်လေ။ နောက်မှပြန်တွက်ကြည့်၊ ခက်တာတော့ တော်တော်ခက်တယ်”

“နင်အကုန်တွက်ပြီးပြီလား”

“ငယ်က ရတဲ့ပုစ္ဆာ အရင်ဆုံးတွက်တာ ကျော်မင်းဟန်ရဲ့။ အစဉ်အတိုင်းမတွက်ဘူး။ အဲဒီ (၅)နဲ့ (၁၂) ကို နောက်ဆုံးမှတွက်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၅၄ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

သူအံ့ဩသွားရ၏။ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းလှချည်လား။ သူကတော့ ဆရာဆူမှာစိုး၍ အစဉ်အတိုင်းတွက်နေလိုက်ရတာ ချွေးတောင်ပြန်နေပြီ။

“နင်အစဉ်အတိုင်းမတွက်ရင် ဆရာဆူမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ဘယ်လိုပဲတွက်တွက်ပါ ကျော်မင်းဟန်ရဲ့။ ပုစ္ဆာစေ့ရင် ပြီးတာပဲ။ နံပါတ်မှန်ဖို့ပဲလိုတာလေ။ ငယ်က အမြဲဒီလိုပဲတွက်နေကျပါ”

“နင်တော်တော်လည်တာပဲ”

သူမအသံတိတ်သွားပါ၏။ ကြည့်စမ်း! သူ့မှာ ဒီလိုဖြတ်ထိုးဉာဏ် ဘာကြောင့်များမရှိရတာပါလိမ့်။ သူမ ဒါကြောင့်သူ့ထက်မြန်ပြီးမှန်တာ အမှတ်ပိုများနေရတာပဲဖြစ်ပေမည်။

ကောင်းပြီ... သဲနုငယ်။ နင့်ဆီက နည်းလမ်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ငါရအောင်ကြိုးစားသွားမှာပါ။ ဒါဆိုရင် နင့်ကို ငါမကျော်နိုင်စရာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူးနော်။

သူ့ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး အခန်းထဲပြန်လာကာ သူမပြောသလို လွယ်မည်ထင်သည့်ပုစ္ဆာတွေကို အရင်ဆုံးတွက်လိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခက်သည့်ပုစ္ဆာတွေကို ဆက်တွက်သည်။ စာကျက်ရန် နာရီကိုကြည့်တော့ ည(၁၂)နာရီထိုးနေချေပြီ။ အတော်အချိန်ကုန်သွားတာပါလား။ သူမ ခုချိန်အိပ်နေပြီလားဟု မဆီမဆိုင် တွေးလိုက်မိသေးသည်။ စာဖြိုင်ဘက်ဆိုတာ ပျော်စရာပဲမဟုတ်လားသဲနုငယ်။ ငါတို့ဆက်ပြီးပြိုင်ကြရအောင်နော်။

❀ ❀ ❀

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃၀)

စက်ဘီးဖြင့်ထွက်လာတာကြောင့် လမ်းလျှောက်လာသည့် အုပ်စုတွေကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ကျော်တက်လာလေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှာ ခပ်သုတ်သုတ်တစ်ဦးတည်းလျှောက်နေသည့်သူမကို သူ့ဘီးမီလာလေသည်။

“ဟိတ်!”

သူမ လှည့်မကြည့်ပါချေ။ အတော်ကိုမာနကြီးတဲ့ဟာလေးပါလား။ သူ့ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် သူမဘေးနားမှကပ်၍ စက်ဘီးကိုနင်းလိုက်ပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အမေ့!”

ဘယ်လိုမှထင်မထားမိတဲ့အဖြစ်ပါပဲ။ သူမောင်းလာတာ သူမကို လန့်စေရုံသက်သက်ပါ။ ဒီလောက်ထိ တိုက်မိလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားသဖြင့် လူလည်း ထူပူသွားရပါလေ၏။ သူ့ရောစက်ဘီး ပါ သူမလဲနေသည့်ဘေးမှာ ပုံခနဲလဲကျသွားရပါသည်။ ပြဿနာပဲ။ မရည်ရွယ်ပါပဲ နာကျင်ရပါရောလား။

“မိငယ် ဘာဖြစ်သွားလဲ”

သူမ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ပါချေ။ ခြေသလုံးဆီမှ ရှုတာရော၊ နာတာပါရော၍ မျက်ရည်တို့ဝဲတက်လာတော့သည်။ ဘယ်လိုအပြီး တွေ့နဲ့များ လုပ်လိုက်တာပါလိမ့်နော်။

“မိငယ်”

သူ စက်ဘီးအောက်မှာ ပိနေရာမှ ဖယ်ရှားလိုက်ပါ၏။ သူမ က ခြေထောက်ကိုဖိ၍ မျက်နှာလေးရှုံ့တွနေလေသည်။

“ခြေထောက်နာသွားလား... ဟုတ်လား”

“အင်း”

“sorry ပါဟာ။ ငါက နင့်ကိုလှမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး လန့်သွားရုံ ခြောက်လိုက်တာပါ။ ချိုင့်ခွက်ထဲနင်းမိသွားပြီး နင့်ကိုတမင်တိုက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုက်သလိုဖြစ်သွားရပြီ”

“ရပါတယ်... သွားတော့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ နင့်ကိုထူပေးမယ်လေ။ ဆေးခန်းပြဖို့လို လား”

“နေပါစေ... သွားတော့ဆို”

သူ့ စက်ဘီးကိုအရင်ဆုံးထောင်၍ ဒေါက်ထောက်ထားလိုက် ပါ၏။ ပြီးမှ သူမလက်မောင်းကိုအသာဆွဲထူ၍ မလိုက်လေသည်။ ခပ်ပါးပါးခန္ဓာကိုယ်လေးက သူ့လက်ထဲမှာ အလိုက်သင့်လေးပါလာ ၏။

“လမ်းလျှောက်နိုင်ရဲ့လား”

“ရတယ်”

“ပြောလိုက်ရင်ရတယ်ချည်းပဲ။ မှန်း... နင့်ခြေထောက် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဟယ်! အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

သူမလုံချည်ကိုမ၍ ကြည့်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာလေးရဲသွား ရလေ၏။ အလို! ခြေသလုံးမှာခြစ်မိသည့်အစင်းရာကြီးက မနည်း မနောပါလား။ သူက အိတ်ကပ်ထဲမှ ယောက်ျားကိုင်လက်ကိုင်ပတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကုယူ၍ အနာကိုစည်းနှောင်ပေးလိုက်မိပါ၏။

“ပြောနေတဲ့ကြားကဟယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ... တော်ကြာ နင့်လုံချည်ကိုစွန်းကုန်မှာစိုးလို့ ပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ... နော်မိငယ်”

“အေးပါ... ကျောင်းနောက်ကျဦးမယ်၊ သွားနဲ့”

“ငါ့ဘီးနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့လေ”

“မလိုက်ပါဘူး... ရတယ်”

“နင်ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာကို၊ ဘာလဲ... သူများ တွေ စမှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျော်မင်းဟန်ရယ်။ ငယ်က စက်ဘီးကိုမစီး ရဲတာပါ”

“ဒါဖြင့် ငါလည်းလမ်းလျှောက်မယ်လေ။ လာ... နင့်လွယ် အိတ် ခြင်းထဲထည့်ထားမလား”

“ဟင့်အင်း... နေပါစေ”

သူမနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ တစ်ချက်တစ် ချက်ယိုင်သွားသဖြင့် အတော်နာသွားမှန်း သူ့သိနေပါသည်။ တမင် ကြီးလုပ်လိုက်တာမဟုတ်သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါ၏။ အတန်း

ထဲရောက်တော့ အိန်တာက သတင်းကြိုရနေပြီး သူ့ကိုမျက်စောင်း ထိုးလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ! ဒါလည်းမတော်တဆလို့ နင်ငြင်းဦးမှာပဲမဟုတ် လား ကျော်မင်းဟန်”

“တကယ့်ကိုမတော်တဆပါ အိန်တာရယ်”

“ငါမယုံဘူး”

“အိတာ... တော်တော့။ ဆက်မပြောနဲ့”

သူမက အိတာလက်ကိုဆွဲ၍-ထိုင်ခုံဆီလှမ်းသွားလေ၏။ သူ ခုံမှာထိုင်တော့ ဘေးမှကျော်သူစိုးက တီးတိုးစလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ကျော်မင်း၊ တမင်သက်သက်ခွင်ဆင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘာလဲကွ”

“ကောင်မလေးကို စက်ဘီးနဲ့တိုက်၊ ပြီးရင်... တောင်းပန်၊ နောက်တော့ ဘီးပေါ်မှာတင်၊ အဆုံးကျ ရင်းနှီး၊ ဒီလိုလေကွာ”

“ဟာ! ဟေ့ကောင်... မဟုတ်ပါဘူးကွ။ ငါ့မှာ ဒီလိုမရိုး မသားစိတ်မျိုး ရှိမနေပါဘူး”

“တကယ်လား”

“အေး”

“ဒါဖြင့် အိန်တာအပေါ်မှာရော... ရိုးလား”

“ဘာဆိုလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ မင်းက ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာ ဖြစ်နေတာကိုး။ တမင်များလုပ်နေသလားလို့ ငါထင်နေတာ”

“မဆိုင်ပါဘူး... တိုက်ဆိုင်သွားတာပါကွာ”

ကျော်သူစိုးက သူ့ကိုကျော်၍ တစ်ဖက်ခုံရှိ သူမကိုလှမ်းကြည့် လိုက်လေ၏။ ဒီကောင်ဘာလုပ်ဦးမလို့ပါလိမ့်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“ငါမေးမယ်... ကျော်မင်း။ မိငယ်အပေါ် မင်းဘာမှမဖြစ် တာ သေချာတယ်နော်”

“အင်း”

“Ok... ဒါဆို ငါလိုက်တော့မယ်”

“ဘာကွ”

“ဟာ! တိုးတိုးလေ... ဟိုကကြားသွားတော့မှာပဲ။ မင်းက လည်း”

“မင်းနော်... ဒီနှစ် စာအရေးကြီးမှန်းသိလျက်နဲ့ ဘာဇာတ်

လမ်းထွင်မလို့လဲ။ အမြဲတမ်း အဆင့် (၁၀)ကျော်ကနေ တက်လာ မယ်မရှိဘူး။ ခုလိုင်းပူးဖို့ ကြံနေပြန်ပြီ”

“မင်းမသိပါဘူးကွာ”

“ဘာမသိရမှာလဲ။ မင်းလုပ်ရဲလုပ်ကြည့်၊ ငါ ဆရာမနဲ့သွား တိုင်မှာ”

“မင်း J မဝင်နဲ့... ကျော်မင်းဟန်။ ပြောတော့ဖြင့် ဝန်မခံ ဘူး။ ငါလုပ်ရှားမယ်ဆိုတော့လည်း ခါးခါးသည်းသည်းကြီးပါလား”

“မင်း...”

“မင်း... မိငယ်ကိုကြိုက်ရင်ကြိုက်တယ်ပေါ့ကွ။ ယောက်ျား ချင်းပဲ ဝန်ခံတာရှက်စရာလား”

“မဟုတ်ဘူး... မင်းနော်”

သူ့ ကျော်သူစိုးအင်္ကျီရင်ဘတ်စကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် သူမ ကမြင်သွားကာ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားလေ၏။ အတန်းထဲ လူမစုံ သေးသလို ဆရာမလည်း မဝင်လာသေးတာမို့ တော်ပါသေးသည်။

“ကျော်မင်းဟန် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ရန်မဖြစ်နဲ့လေ... သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာကို”

သူမ တားလိုက်တာကြောင့် သူ့ဆုပ်ထားသည့်လက်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်တော့ ကျော်သူစိုးက မွဲပြုံးပြုံးလေ၏။ တောက်! စ၊စရာရှားလို့ ဒီကောင်မလေးနဲ့မှတွဲစ၊စရာလား။ နဂိုကတည်းက ကြည့်မရလို့ပါဆိုနေမှ ဝေယံက သူ့ပခုံးကိုလှမ်းပုတ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် လမ်းမှာဖြစ်တာကို လူတော်တော်များများ တွေ့လိုက်ကြတာနော်။ ခုလောက်ဆို ဒီသတင်းတော်တော်ပွနေလောက်ပြီ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့မိငယ်က အတော့်ကိုအတွဲညီတာကွ”

“ဝေယံ... ငါ၊ စာကလွဲပြီး ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကောင်းပါတယ်။ မင်းစိတ်မဝင်စားတဲ့ကိစ္စကို B တန်းက သီဟကိုက စိတ်ဝင်စားသတဲ့။ သူက ညနေစောင်းကျူရှင်ပြန်ချိန်တိုင်း မိငယ်တို့ခြံရှေ့ဖြတ်သွားနေကျလေ။ သူသွားတဲ့ညနေတိုင်း ခြံထဲမှာပန်းပင်တွေ၊ ရေလောင်းနေတဲ့ ညိုပြာညက်လေးရဲ့ပါးပြင်ပေါ်က သနပ်ခါးအဝါကွက်လေးကို ရင်ခုန်တယ်ဆိုပဲ”

ကြည့်စမ်း... သူကဖြင့် သူမကိုရန်စောင်ဖို့၊ ပြဿနာရှာဖို့ လောက်ပဲ စဉ်းစားထားတာ။ ခုတော့ သူ့လိုစာတော်တဲ့ ကျောင်း

သားတော်တော်များများက သူမကိုစိတ်ဝင်စားနေပါရောလား။ ကျောင်းလာတိုင်းမျက်နှာမှာ သနပ်ခါးရေကြလေးသာ လူးလေ့ရှိတဲ့မိငယ်က အိမ်မှာနေတော့ ပါးကွက်ကွက်သတဲ့လား။ သူ့သတိမထား၊ ဂရုမစိုက်တဲ့မိန်းကလေးကို အသေအချာစောင့်ကြည့်နေတတ်တဲ့ကောင်လေးတွေ တကယ်ပဲရှိနေပါရောလားလေ။

ဘာမှန်းမသိသည့်ခံစားမှုတို့ဖြင့် ရင်ထဲမှာ တနံ့နံ့ဖြစ်သွားရလေ၏။ ညနေဘက်ကျောင်းဆင်းပြီး အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ အိမ်ပေါက်ဝမှာရပ်နေသည့်မေမေက သူ့ကိုဆီးကြိုပြောလေသည်။

“သား... ဒီနေ့ ဟိုကလေးမလေးကို စက်ဘီးနဲ့တိုက်လိုက်တယ်ဆို”

“အား! သတင်းကလည်းမြန်လိုက်တာ။ မတော်တဆဖြစ်တာပါမေမေရာ”

“မတော်တဆတွေက များလွန်းနေပြီသားရယ်။ အလတ်မလေး၊ အေးတာကို ဒီလောက်ထိ မနိုင်စားချင်ပါနဲ့။ သူတော်တော်နာသွားတယ်လို့ကြားတာပဲ။ ကဲ... ခဏနားပြီး ရေချိုးတော့။ ပြီးရင် သူ့ကိုသွားတောင်းပန်ရမယ်”

“ဟာ! ကျွန်တော်တောင်းပန်ပြီးပါပြီမေမေရာ”

“ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲသားရယ်။ ခုကိစ္စက ဆေးခန်းပြရတဲ့ အထိဖြစ်သွားတာ။ သူ့မိဘတွေမသိဘဲ ရှိမလား။ မမြမေကိုအား နာစရာကောင်းတယ်။ မေမေပါလိုက်ခဲ့မှာ”

သူ့စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။ ဗိုက်ဆာနေတဲ့စိတ် တောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့ပါဘူး။ သူ့မအိမ်ကိုဘယ်လို မျက်နှာနဲ့ သွားရမှာလဲမိမ့်။ အန်တီမြနှင့်တော့ ဈေးထဲမှာမကြာ မကြာဆုံဖူးတာမို့ ရင်းနှီးသားပင်။

“သားရေ... မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပြီမေမေရေ၊ ခဏလေး”

ရေချိုးတာကို အမြန်လက်စသတ်ကာ T-shirt အဝါနုလေး နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်ကိုသာ ကောက်စွပ်လိုက်၏။ အောက် ထပ်ကိုပြေးဆင်းလာတော့ မေမေက အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီးနေလေ ပြီ။

“ရော့... ဒါကိုင်၊ လမ်းပဲလျှောက်သွားရအောင်။ သိပ်မှ မဝေးဘဲ”

“ဘာတွေလဲမေမေရဲ့”

“မုန့်လေးဘာလေးပေါ့သားရဲ့။ ဒီအတိုင်းကြီးသွားတော့

ဘယ်ကောင်းမလဲ”

ဟင်း... ပေးတော့ရော သူမက ယူမှာမို့လို့လား။ စကား ပြောလိုက်ရင် မတူမတန်သလို မြဲစိစိခပ်အေးအေးပုံစံက သူနှင့် လုံးဝ Key ကိုက်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ သူက ပူပူလောင်လောင်နှင့် ဝုန်းဒိုင်းကျဲတတ်သည့်လူ။ သီချင်းနားထောင်ရင်တောင်မှ လေးဖြူ အင်၊ မျိုးကြီး ဒီသုံးယောက်နှင့် နိုင်ငံခြား Rock အဆိုတော်တွေကို သာကြိုက်တာ။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုနှင့်ကြုံလာတိုင်း ပေါက်ကွဲသံစဉ် တွေအော်ဟစ်ပြီး သူ့စိတ်ကိုပြေစေခဲ့တာလေ။

သူမတို့ခြံရှေ့ရောက်တော့ ခြံထဲမှာ ဘယ်သူမှရှိမနေပါချေ။ ဖွင့်ထားသည့်ခြံတံခါးမှ သားအမိနှစ်ယောက်ဝင်လာခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့ ရောက်သည်အထိ လူရိပ်လူရောင်မျှမတွေ့ရ။ လူခေါ် Bell ကို မေမေက နှိပ်လိုက်လေ၏။

“တင်း... တောင်”

အတွင်းဘက်မှ အန်တီမြထွက်လာလေ၏။ သူတို့ကိုမြင်တော့ မျက်နှာမှာ တအံ့တဩ...။

“ဟယ်... မမသင်းတို့သားအမိပါလား။ ဘာကိစ္စများရှိလို့ ပါလဲရှင်”

၁၄၈ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

“မြရယ်၊ သမီးလတ်ကိစ္စကြောင့် မလာမဖြစ်လာခဲ့ရတာပဲ”
အန်တီမြက သံဘာဂျာတံခါးကိုဆွဲဖွင့်၍ အိမ်ထဲဝင်ခိုင်း
လိုက်လေ၏။ နည့်ခန်းမှာဝင်ထိုင်ချိန်အထိ သူမကိုမတွေ့ရသေးပါ
ချေ။ အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေများလုပ်နေပါလိမ့်။

“သမီးနဲ့ဘာများပတ်သက်လို့ပါလိမ့်”

“သားစက်ဘီးနဲ့ တိုက်မိသွားလို့လာတောင်းပန်တာ မြရေ။
သိတဲ့အတိုင်းပဲ... သားတော်မောင်က တစ်ဦးတည်းသောသား
ပီပီ ခပ်တေတေဆိုးဆိုးပဲ”

“ဪ... မမသင်းရယ်၊ ဒီလောက်စာတော်တဲ့ကလေးကို
ဆိုးတယ်ရယ်လို့ပဲ။ သားက လိမ္မာပါတယ်”

“သမီးလတ်ရော”

“ထမင်းစားဖို့ပြင်ဆင်နေတယ်လေ... မမသင်းတို့ တစ်ခါ
တည်းဝင်စားသွားပါလား”

“နေပါစေ... မြရယ်။ သမီးဘာပြောသေးလဲ”

“ပြောတော့ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားရဲ့ဘီးနဲ့တိုက်မိတာလို့
တော့မပြောဘူး။ သမီးလတ်က သိပ်အေးလွန်းတယ်မမသင်းရဲ့။
အကြီးမနဲ့အငယ်ဆုံးသွက်လက်သလောက် သူ့ကိုအားမရဘူး။ လာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါ မမသင်းရယ်”

အန်တီမြအတင်းဆွဲခေါ်နေသဖြင့် မီးဖိုခန်းထဲသို့ သူတို့လိုက်
ဝင်ခဲ့ရသည်။ ထမင်းပွဲပြင်ဆင်နေသည့် သူမကိုနောက်ကျောမှ
မြင်လိုက်ရ၏။

လုံချည်တိုတိုဝတ်ထားတာမို့ ပိတ်တီးစဖြူဖြူတစ်စွန်းတစ်စ
ကိုတွေ့နေရလေသည်။

“ခြေထောက်သက်သာရဲ့လားသမီး”

“ရှင်! ဪ... အန်တီ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဆေးခန်းမှာ ဆေး
စည်းပေးလိုက်လို့ သက်သာပါတယ်။ သောက်ဖို့ဆေးတွေလည်း ပေး
လိုက်ပါတယ်ရှင်”

“သမီး ဘယ်ဆေးခန်းမှာ ဝင်ပြခဲ့တာလဲ”

“စေတနာ့မှန်မှာပါအန်တီ”

“ဒါဖြင့် ဒေါက်တာသန့်စင်ကိုနဲ့ပြခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်အထိ သိတာကိုပဲ ပြန်လိုက်ပို့ပေးတာမမသင်းရဲ့။ မြ

က... သိဟကို့ဘီးနဲ့တိုက်မိတယ်လို့ထင်နေတာ”

ကြည့်စမ်း... သိဟအစ်မ သိတာကို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့တာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၅၀ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ဆိုပါလား။ ဒီကောင် မင်းကိုစိတ်ဝင်စားနေမှန်းမသိဘူးလား သဲနယ်။ ဒီကောင့်အဖေဆေးခန်းကိုမှ တမင်ဝင်ပြခဲ့တာလား။

“စုတို့ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“မရောက်သေးဘူး... မမသင်း။ ယုက ကျရှင်သွားတက်တာ နည်းနည်းမှောင်လိမ့်မယ်။ စားနော်၊ အားမနာပါနဲ့။ နောက်၊ အစ်ကိုအားတဲ့တစ်ရက်မှ မမသင်းတို့မိသားစုကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးရဦးမယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးစားပေါ့နော်”

“အားနာပါတယ်... မြရယ်။ မအားရတဲ့ကြားထဲ အစ်ကိုလည်း ခဏခဏပြောပါတယ်။ ကိုကျော်ခေါင်က သိပ်ကိုအားထားရတဲ့မန်နေဂျာတစ်ယောက်ပဲတဲ့။ မြတို့လည်း လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် အားမနာတမ်းပြောပါနော်။ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေတာပဲဟာ”

“လောလောဆယ်တော့ အဆင်ပြေနေပါသေးတယ်မမသင်းရဲ့။ သမီးကြီးက ကျောင်းစတင်ခါစကိုး။ နောက်ဆို သုံးယောက်စလုံးတက်ရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့... သမီးက ဘာကျောင်းတက်ချင်တာလဲ”

“သူကတော့ မိဘက ဒါဆိုရင် ဒါလုပ်လိုက်မှာပဲ။ ဟိုလူညာဒီလူငဲ့နဲ့ အမြဲလစ်လပ်နေတဲ့အလတ်ဖြစ်နေတာလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

စကားအတော်ကြာပြောပြီးမှ သူတို့ထပြန်ခဲ့ပါ၏။ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်မှာ ခြံဝအထိလိုက်ပို့ပေးသည့်သူမကို ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

သဲနယ်... မင်းရဲ့ပါးပြင်ထက်မှာ အဝါရောင်သနပ်ခါးပါးကွက်လေးကို ဒီညနေ မမြင်ရပါလား။ ငါလာမယ်မှန်းသိလို့များတမင်မလိမ်းဖြစ်တာလား... မိငယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သဲနငယ်

အခန်း (၁၁)

“သဲနငယ်... ရုံးခန်းထဲကို ဖုန်းလာတယ်သမီး။ သမီးဖေဖေ
ကို အရေးပေါ်ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်တဲ့။ အဲဒါ မေမေက ဆေးရုံ
ကိုလိုက်လာခဲ့ဖူးတာတယ်”

“ရှင်! ”

December စာမေးပွဲနီးပြီမို့ အတန်းထဲမှာ စာကျက်နေရင်း
မှ Chemistry ဆရာမလာပြောတာမို့ သူမ ကြောင်ရပ်နေမိသည်။
ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

“မိငယ်... မိငယ်... သတိထားလေ။ ဒါဆို နင်အိမ်ပြန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့။ အန်တီဘာပြောလဲ သေချာနားထောင်ပြီးမှလိုက်သွား”
 အိတာက သူမလက်မောင်းကိုကိုင်လှုပ်၍ သတိပေးလိုက်
 သဖြင့် ကယောင်ချောက်ချားဖြင့် စာရေးပစ္စည်းတွေကို လွယ်အိတ်
 ထဲ သိမ်းကျုံးထည့်လိုက်ပါ၏။ ဆရာမထံခွင့်ပန်ကာ ကျောင်းဝင်းထဲ
 မှ မပြေးရုံတမယ်လျှောက်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်ကြီး
 သန်းက သူမကိုထွက်စောင့်နေလေ၏။

“အငယ်လေး၊ မြမြက ဆေးရုံကဲ့ပဲလိုက်လာခဲ့တဲ့။ အိမ်မှာ
 ဒေါ်ကြီးစောင့်ကျန်ခဲ့မယ်။ စိတ်အေးအေးထားပြီးသွားနော်။ မြမြ
 က ကိုယ်ခွဲမရှိလို့ သမီးကိုသိပ်အားကိုးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါ်ကြီး”

သူမလွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချ၍ ဒေါ်ကြီးပြောလိုက်
 သည့်ဆေးရုံသို့ အပြေးလိုက်ခဲ့မိလေသည်။ Operation ခန်းအနီး
 မှာရှိနေသည့်မေမေက သူမကိုပြေးဖမ်းလိုက်လေ၏။

“သမီး”

“မေမေ... ဖေဖေဘယ်လိုနေလဲ”

“ခွဲနေပြီသမီးရဲ့၊ တော်သေးတာပေါ့၊ အချိန်မီဆေးရုံရောက်
 ပေလို့ပဲ။ အူအတက်ပေါက်တာသမီးရဲ့။ နောက်ကျပြီးမှရောက်ရင်

သေသွားနိုင်တယ်။ ဘုရားကယ်ပေလို့ပဲ... ကိုဘဟန်က ဆေးရုံ
 ချက်ချင်းပို့လိုက်တာ ကံကောင်းသွားတယ်”

သူမကိုဖက်၍ပြောနေသည့်မေမေစကားတို့ကြောင့် ရင်ထဲ
 မှာ တော်တော်လေးမကောင်းဖြစ်သွားရပါ၏။ မေမေတိုးတိုးဖော်
 ဟာ သူမတစ်ယောက်တည်းရှိတာမဟုတ်ပါလား။ ငွေကုန်ကြေးကျ
 အတော်များပြီမို့ မေမေစုထားသမျှတွေ ကုန်တော့မှာပဲထင်ပါရဲ့။

အချိန်တော်တော်ကြာအောင်စောင့်ပြီးတော့ Operation
 ခန်းမှထွက်လာသည့် ဒေါက်တာသုန္နစင်ကိုကို သူမမြင်လိုက်ပါ၏။
 ဘုရားရေး... ဖေဖေကောင်းပါစေနော်။

“ဆရာ... ကျွန်မအမျိုးသားရဲ့အခြေအနေလေး”

“ကောင်းသွားပါပြီ၊ မမြမေ။ လောလောဆယ်ချုပ်ရိုးကျက်
 တဲ့အထိ ခွင့်ယူထားပါ။ (၂)လလောက်အထိ အလေးအပင်တွေ
 မ၊မမိပါစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

“လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေဝယ်ဖို့ရှိတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုဝယ်ခိုင်းမှာ
 လဲ”

“သမီးလတ် ပါလာပါတယ်ဆရာ”

“အင်း... သမီးက တကယ်အားကိုးရတဲ့ကလေးပါပဲလား။”

ခွဲခန်းထဲမှ သတိမဝင်သေးသည့်ဖေဖေကို အခန်းပြောင်းထားပေးလေ၏။ လက်ထဲရောက်လာသည့်စာရွက်ထဲမှာ ဆေးအမျိုးအမည်တွေက လေးငါးခြောက်မျိုး၊ ဒီလိုဆေးနာမည်တွေကို သူမဖတ်တတ်ချင်တာ၊ ရောဂါအကြောင်းတွေကိုနားလည်ချင်တာ။ လူနာတွေကို စေတနာအပြည့်နဲ့ကုသပေးနိုင်တဲ့ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်ချင်တာတွေဟာ လက်တွေ့မှာဖြစ်နိုင်ချေရှိပါတော့မလား။ မမကြီးဆေးကျောင်းတက်ရင်း ကုန်ကျစရိတ်တွေက တတိတိနှင့်ပိုတိုးလာတာ သူမမျက်မြင်ပါလေ။

“သမီး... မေမေ၊ မငွေမှုန့်ကိုဖုန်းဆက်ထားတယ်။ ဒီညနေအပြန် သူ့ဆီမှာ ငွေသွားယူလိုက်နော်။ ဆေးတွေက အခုဒီပိုက်ဆံနဲ့တော့ လောက်ငှမှာပါ။ နောက်ထပ်ဝယ်ဖို့တွေရှိသေးတယ်။ မမေ့နဲ့နော်”

“ကြီးကြီးမှုန့်ဆီမှာ အကြွေးတင်သွားမှာပေါ့မေမေ”

“ရပါတယ်သမီးရယ်၊ မငွေမှုန့်နဲ့မေမေက ဘာမှအားနာစရာမလိုပါဘူး။ သူမရှိတုန်းကလည်း မေမေတစ်လှည့်ကြည့်ပေးခဲ့တာပဲ။ နောက်မှ မေမေတစ်ခုခုရောင်းပြီးဆပ်မှာပေါ့။ ဆေးသာအရင်

ဝယ်ပေးခဲ့... သွား”

သူမ ဆေးရုံပေါ်မှ အပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ Duty coat ဖြူဖြူလေးနှင့် ဆရာဝန်မလေးတွေကို အားကျစွာငေးကြည့်ချင်ပေမယ့် အချိန်မရ။ မမကြီး coat တွေအပ်စဉ်က သဘောကျစွာကိုင်မိပေမယ့် ဒီလိုအင်္ကျီမျိုး သူမဝတ်ခွင့်မရနိုင်မှန်း စိတ်ကအလိုလိုသိနေပြီး အားငယ်ခဲ့ရတာလေ။ ဆေးတွေဝယ်ပြီး ပြန်တက်ခဲ့စဉ် မေမေက သူမကိုတီးတိုးမှာပြန်၏။

“သမီးပြန်တော့နော်... ကျောင်းမှာ သမီးအတွက် မေမေခွင့်သုံးရက်တိုင်ထားတယ်။ ဖေဖေအတွက် သမီးကိုပဲ မေမေအားကိုးရမှာ။ မနက်မှပဲ မေမေဖို့ထမင်းချိုင့်ယူလာခဲ့နော်။ ဒီညနေတော့ ဒီမှာပဲ တစ်ခုခုမှာစားလိုက်မယ်။ စိတ်တွေပူနေတာနဲ့ ဆာဖို့တောင် သတိမရတော့ပါဘူး။ မေမေမှာတာ သွားဖြစ်အောင်သွားနော်... သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

သူမ အိမ်ကိုခပ်သွက်သွက်ပြန်လာခဲ့၏။ ဈေးထဲမှကြီးကြီးမှုန့်ဆိုင်မှာငွေသွားယူကာ ပိုက်ဆံထုပ်ကိုသေချာသိမ်းထားရလေသည်။ ခွင့် (၃)ရက်တဲ့၊ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ စာမေးပွဲရှိတာ။ ဒီပုံစံနဲ့တော့

ဖြေဖြစ်ပါ့မလား။ အိုလေ... မေမေက သူမတို့ညီအစ်မတွေထဲမှာ
ငယ်ကိုအချစ်ဆုံးပါ။ ငယ်စိတ်တိုင်းကျ စာမေးပွဲတော့ ပေးဖြေမှာ
ပါလေ။

ညရောက်တော့ ဘာစာမှမကျက်ဖြစ်သလို ကောင်းကောင်း
ပင် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။ မမကြီးနှင့်အထွေးကတော့ ဘာမှပူပင်ဟန်
မရှိသလိုပင်။ ကိုယ့်စာကိုယ်ကျက်၍ အချိန်တန်တော့ ကောင်း
ကောင်းအိပ်မောကျသွားကြတာပါပဲ။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ရေမြန်မြန်ချိုးကာ ဒေါ်ကြီးထည့်ပေး
သည့်ထမင်းချိုင့်ဖြင့် ဆေးရုံသို့အပြေးလာခဲ့ရပြန်၏။ ဖေဖေအဝတ်
အစားတွေကိုလျှော်ရန် အိတ်ထဲထည့်ပြီး ဆီးဘူးသွန်တာတွေ၊ သန့်
ရှင်းရေးလုပ်တာတွေကို Nurse မလေးနှင့်အတူ ကူလုပ်ပေးပါ
သည်။ ရှစ်နာရီလောက်မှာ မမကြီးက ခဏဝင်လာတွေ့ပြီး ကျောင်း
သွားလေ၏။ ဖေဖေမျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး၊ ငယ်ကျောင်းပျက်ရတာ
ကိုပင် သတိရပုံမရပါချေ။

ဒီလိုနဲ့ (၃)ရက်ဆိုတာ ဘာမှပင်မကြာလိုက်။ ဟိုလူညံဒီလူညံ
ဖြင့်ကုန်သွားတော့ နောက်ထပ်ခွင့်ထပ်ယူရန် မေမေထပ်စီစဉ်ပြန်
လေ၏။ ငယ်၊စာမေးပွဲရှိပါတယ်လို့ မေမေ့ကိုမပြောရက်။ ဖေဖေ

ကြောင့် ပူပန်စိတ်တွေကိုပို၍ မတိုးပွားစေလိုပါချေ။

“ဒီတစ်ပတ်တော့ ခွင့်ယူလိုက်ပါဦး သမီးရယ်။ အိမ်ပြန်ခွင့်
ရရင်တော့ ပြန်တက်ပေါ့။ စာတွေ အသစ်မသင်သေးဘူးမဟုတ်
လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

“အင်း... မေမေ့သမီးလေးလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ဟို
ကလေးနှစ်ယောက်က... ကျောင်းပျက်ရမှာကို သေရမလောက်
ကြောက်တာကိုး”

ငယ်လည်းကြောက်ပါတယ်လို့ ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးနဲ့ မေမေ
ကိုပြောရပါ။ ငယ်ကိုအားကိုးပြီးပြောနေတဲ့မေမေ့ကို သနားမိတာ
အမှန်ပါပဲ။ မိသားစုတာဝန်တစ်ဖက်၊ စီးပွားရှာရတာတစ်ဖက်နဲ့
မေမေဘယ်လောက်ထိပင်ပန်းသလဲဆိုတာ သူမအသိဆုံးပဲမဟုတ်
ပါလား။ အအိပ်ပျက်အစားပျက်ဖြင့် မေမေရောသူမပါ ချောင်ကျ
သွားတာ အသိသာကြီး၊ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ ဖေဖေအိမ်ပြန်နားခွင့်
ရရင်တော့ သက်သာလောက်ပါရဲ့။

ညနေဘက်အိမ်ပြန်ခဲ့စဉ် ကားဂိတ်မှာ ကျော်မင်းဟန်တို့
ကျောင်းဆင်းချိန်နှင့်တန်းတိုးလေတော့၏။ အိတာနှင့်အတူ စက်ဝိုက်

ချင်းယှဉ်မောင်းလာရင်း သူမကိုမြင်တော့ လက်လှမ်းပြလိုက်လေသည်။

“ကျောင်းပြေး”

“ဟယ်! နင်ကလည်း တွေ့တာနဲ့တပြီ။ ငယ်၊ စာမေးပွဲအတွက် အရေးကြီးတာတွေ ငါမှတ်ပေးထားတယ်သိလား။ Monday စနေရမှာနော်။ အချိန်မှားဦးမယ်။ မနက်(၈)နာရီက စနေရမှာ။ နင့်ခုံနံပါတ်က (၄၄)နော်”

သူမ ဝိုင်သွားရလေ၏။ စာတွေမှ ပြန်မကျက်ဖြစ်တာ။ ဘာတွေသွားပြေရမှာလဲ။ ရတာသွားပြေလို့ကတော့ အဆင့်က (၃၀) ကျော်မှာ သွားချိတ်မှာအခက်ပါပဲ။

“ဟဲ့! ဘာဝိုင်နေတာလဲ။ ငါပြောတာကြားရဲ့လား”

“ငယ်... ငယ်... ပြေဖြစ်မယ်မထင်ဘူး။ ဖေဖေက ခုထိ ဆေးရုံက မဆင်းရသေးဘူး အိတာရဲ့။ ပြီးတော့ စာတွေလည်း ဘာတစ်ခုမှပြန်မကျက်ရသေးလို့ပါ”

“ဟယ်... ဖြစ်ရလေငယ်ရယ်”

“ဟာဟာ! ဒါဖြင့် အဆင့်(၁)ကို ငါနဲ့အိနီတာနဲ့ပဲ လုရတော့မှာလားမိငယ်ရ။ ပျင်းစရာကြီး”

“ဘာဖြစ်လဲငယ်ရယ်။ ရသလောက်လေး ဝင်ဖြေလိုက်ပါ။ ကျောင်းဆယ်ရက်ပိတ်တော့ ပြန်ကျက်လိုက်ရင် မှီနိုင်ပါတယ်။ နင်ရပြီးသားစာတွေပဲဟာ”

သူမမျက်ရည်တို့ဝေဝဲလာလျက် ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။

ဪ... သူမရဲ့မနေစဉ်အချိန်တွင်းမှာ အိတာနှင့်သူ သိပ်ရန်မဖြစ်ဘဲတည့်သွားပါရောလား။ အင်းပေါ်လေ၊ သူကနဂိုကတည်းက သူ့ကိုပဲ ရန်လုပ်ခဲ့တာလေ။ ခုတော့ စစ်ပြေငြိမ်းနေတာပေါ့။

“နင်၊ ငါ့ကိုကြောက်ရင်ကြောက်တယ်လို့ဝန်ခံစမ်းပါမိငယ်ရယ်။ အဆင့် (၁) မရမှာစိုးပြီး ဝင်မဖြေချင်လို့လျှို့မထားပါနဲ့။ ဒီလောက်စာတွေညက်နေပြီးသားကို”

“အေးလေ... စာမေးပွဲဖြေချိန် (၃)နာရီလောက်တော့ နင်အချိန်ရပါတယ်၊ငယ်ရယ်”

ငယ်မှာလုပ်စရာအလုပ်တွေ တစ်ပြုံကြီးပဲလို့ပြောတော့လည်း နင်တို့နားလည်မှာမှမဟုတ်ဘဲ အိတာရယ်။ ဆန်ဆိုင်မှာ ငွေသွားသိမ်းဖို့၊ အိမ်အလုပ်တွေကူလုပ်ဖို့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေအဝတ်တွေ လျှော်ဖွပ်မီးပူတိုက်ဖို့၊ အဲဒါတွေအားလုံးလည်းပြီးရော ည(၁၁)နာရီက ထိုးတော့တာ။ ဒါတွေကို နင်တို့မှမသိနိုင်တာပဲ။

“တီချယ်ဒေါ်သီတာသိန်းကတောင် မေးနေသေးတယ်။ နင်
ဖြေမှာမဟုတ်လားတဲ့”

“ငယ်၊ ကျောင်းကိုလာခဲ့မှာပါ”

“ဟဲ့! ဒီနေ့ပဲ သောကြာရောက်နေပြီ။ နင်ဘယ်အချိန်လာမှာ
လဲ”

“Monday ပေါ့”

“စာမေးပွဲရက်ကြီးနော်၊ တီချယ်တို့အားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငယ်သိပါတယ်၊ သွားဦးမယ်”

အိတာတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပြန်လမ်းထက်မှာပင် သူမ
ကျိတ်ရွိုက်ကာ ငိုလိုက်မိ၏။ ကိုယ့်အခက်အခဲတွေကို ကိုယ်သာလျှင်
အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။ ဖေဖေ ဒီ sunday ဆေးရုံကဆင်းလာရင်
တော့ ပြန်ဖြေဖြစ်ကောင်းပါရဲ့။

ကျောင်းစာအုပ်ထဲမှ လက်ရေးပိုင်းပိုင်းလေးတွေကိုငေးစိုက်
ကြည့်နေမိသည်။ ဒီလက်ရေးတွေကြောင့် မြန်မာစာကအစ အမြဲ
ဂုဏ်ထူးမှတ်ရနေခဲ့တာ။ မမကြီးတုန်းက မြန်မာစာကလွဲပြီး ကျန်တဲ့
(၅)ဘာသာဂုဏ်ထူးထွက်ခဲ့တာလေ။ သူမအလှည့်မှာ All D ထွက်
နိုင်တယ်ဆိုပြီး ကျောင်းက ဆရာဆရာမတွေ အားထားကြတာ

သူမအသိဆုံး။

လောလောဆယ် ဘာစာကိုမှ ကျက်ချင်စိတ်မရှိတဲ့ ရင်ထဲက
ပူလောင်မှုတွေကို သူမဘယ်လိုငြိမ်းသတ်ရပါ။ တစ်ဖက်ခန်းထဲမှ
အထွေး၏စာကျက်သံတိုးတိုးကိုနားစွင့်ရင်း ခုတင်ထက်လှဲချလိုက်
မိ၏။

အိပ်ပျက်ညတွေများလွန်း၍ မူးနောက်ကိုက်ခဲနေသည့်ခေါင်း
ထဲရှိဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေရတာ တစ်ပတ်တောင်ပြည့်
တော့မှာပါလေ။

BURMESE
CLASSIC
.com

သန့်ငယ်

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁၂)

Taxi ဖြင့်အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ဖေဖေကို အခန်းထဲနားစေကာ
မေမေက ဈေးသို့ခဏသွားလေသည်။ ဆန်ဆိုင်မှာ ဝယ်ထည့်စရာ
တွေ လိုနေတာကြာပြီ။

“မိငယ်”

“ရှင်! ဖေဖေ”

“အနာအသားတက်အောင် ကြက်သားချက်ကျွေးဖို့ မသန်း
ကိုပြောလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါ်ကြီးသန်းနှင့်အတူ ဖေဖေစားဖို့ဝိုင်းကူချက်နေစဉ် မေ
မေပြန်လာသံကြားရလေ၏။ မီးဖိုခန်းထဲသို့ မျက်နှာမကောင်းဘဲ
ဝင်လာသည့်မေမေကိုတွေ့ရတော့ သူမ ရင်ပူသွားရသည်။ မေမေ
ဘာများအဆင်မပြေဖြစ်လာပါလိမ့်။

“သမီး... လာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေထ နောက်ဖေးပေါက်မှထွက်ကာ ခြံထဲသို့ရောက်သွား
သည်။ သူမလုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ်ကာ လိုက်လာခဲ့၏။ မေမေ
မျက်နှာက နီချင်ချင်ဖြစ်နေလေသည်။

“မေမေ့ကိုဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ဘာကိုလဲမေမေ”

“ဒီနေ့ စာမေးပွဲ စဖြေရတယ်ဆို”

သူမခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်ပါ၏။ သူများတွေစာမေးပွဲဖြေတာကို
မြင်ခဲ့တယ်ထင်ပါနဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲမေမေရယ်။ ငယ်မှာ မေမေ
ကိုဝိုင်းကူပေးနေတာက ပိုပြီးအရေးကြီးနေတာမဟုတ်လား။ မေမေ
က အသည်းယားလာပုံဖြင့် သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်
လိုက်လေ၏။

“သမီး ဒါဘယ်လောက်အရေးကြီးမှန်းသိရဲ့သားနဲ့ တမင်
မပြောတာလား။ သမီးပဲ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ချင်တယ်ဆို၊ စုလိုပဲ ဆေး
ကျောင်းတက်ချင်တာမဟုတ်လား။ ခုတော့ မေမေသိအောင် မြို့
ထားတာ ဘာကြောင့်လဲ... ပြောပါဦး”

“ငယ်တမင်မပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူးမေမေ။ ဖေဖေ့ကိစ္စနဲ့
မေမေ၊ လူရောစိတ်ပါပင်ပန်းနေတော့”

“ဘာဆိုလဲ... သမီးရယ်။ ဒီလထဲစာမေးပွဲရှိတာကို မေမေ
မေ့နေလည်း အသိပေးဖို့တာဝန်က သမီးမှာရှိနေတာလေ။ သမီး
အဖေသိရင် အဆူခံရဦးမယ်။ ဟိုက' နဂိုကတည်းက သမီးဆို ခပ်
နီမိနီမိချင်ရယ်”

“ငယ်၊ ဒီလမဖြေဖြစ်လည်း January နဲ့ February မှာ
ဖြေလို့ရပါတယ်။ Final မှာ မေမေဖြစ်စေချင်တဲ့လိုင်းကို ဝင်ရပါစေ
မယ်မေမေ”

“လွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့ သမီးရဲ့။ Practice လစဉ်မရှိရင်
သမီးမှတ်ဉာဏ်အားလျော့ကျလာမှာကို နည်းနည်းလေးမှစဉ်းစား
ဘူးလားတဲ့။ သမီးဆရာမ၊ မေမေ့ကိုပြောလိုက်တာပါ။ မေမေကပဲ
သမီးကိုစာမေးပွဲမဖြေစေချင်သလိုမျိုး အပြောခံလိုက်ရတာ ဘယ်

လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ”

မေမေ ကရုဏာဒေါသောနှင့်အော်လိုက်သံက အတော့်ကို ကျယ်သွားပါ၏။ သူမဘာမှပြန်မချေပဝံ့တော့ပါချေ။ အရင်က တည်းက မမကြီးနှင့်အထွေးလို စကားကိုချက်ကျကျပြောတတ်သည့် သူမဟုတ်လေဘဲ။

“မြမြရေ... မောင်ကျော်ခေါ်နေတယ်”

“လာပြီ... မမသန်း”

မေမေက အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပါ၏။ သူမ မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်စဉ် မေမေနှင့်ဖေဖေ စကားများနေသည့်အသံတွေကို တိုးတိုးကြားနေရလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ငယ်ကြောင့်ပြဿနာတက်ကုန်ပါ ရောလား။

“မြမှမသိဘဲ... မြတကယ်မသိတာပါအစ်ကိုရယ်”

“မင်းသမီးကို ဒီလောက်ထိအလိုလိုက်စရာလားမြရဲ့။ ဒီကိစ္စ ပေါ့သေးသေးထင်နေလား။ ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့သွားတွေ့ရတော့ မှာ။ အေး... ငါကတော့သွားမတွေ့နိုင်ဘူးဟေ့။ မျက်နှာမရ ခြေထောက်ရမယ့်အခါမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ မင်းသမီးကိုသေချာ မေး၊ စာထဲစိတ်မဝင်စားရင်လည်း ဈေးသာရောင်းခိုင်းတော့။ ငွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကုန်အချိန်ကုန်ခံမနေနဲ့”

“အို... အစ်ကိုကလည်း ကလေးက စာတော်တဲ့ဟာကို”

“သေချာမေးကြည့်ပေါ့။ ကျောင်းလည်း တစ်ပတ်ကျော် ပျက်စရာလား။ ငါဆေးရုံတက်တာကိုအကြောင်းပြပြီး ရေသာခိုနေပြီး တော့။ ဘယ်မှာလဲ... မိငယ်... မိငယ်”

ဖေဖေခေါ်သံက စူးခနဲထွက်လာလေ၏။ သူမတစ်ချက်တုန်သွားရပြီး ဖေဖေတို့အခန်းရှေ့သို့ အပြေးလာခဲ့ရသည်။ ဖေဖေက ခုတင်ထက်မှာ ခပ်လျော့လျော့မို့ထိုင်နေလေ၏။ သူမ အခန်းဝတံခါးမှာ ရပ်လိုက်စဉ် ဖေဖေထံမှ အကြည့်စူးတစ်ချက်ကိုရလိုက်လေသည်။

“နင်ကျောင်းပျက်တာကြာပြီဆို၊ အခုပဲ ကျောင်းအုပ်ကြီးဖုန်းဆက်တယ်။ စာမေးပွဲရှိတာ လာမဖြေလို့မေးတာတဲ့။ နင်ဘယ်လိုလဲမိငယ်။ ငါ့ကိုမျက်နှာပျက်အောင် တမင်လုပ်တာလား”

“မဟုတ်... မဟုတ်ရပါဘူးဖေဖေ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ။ နင့်ကိုယ်နင် သိပ်တော်သိပ်တတ်နေတယ်လို့ထင်နေလား။ နင် ပညာတတ်မဖြစ်ချင်ဘူးပေါ့လေ”

သူမ မျက်ရည်တွေဝဲလာပြန်၏။ မေမေကလည်း ဘာမှဝင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မပြောသာဘဲ ငြိမ်နေလေသည်။ သူမ၊ မေမေ့ကိုအငေးသားကြည့်
နေမိလေ၏။

“ပြောလိုက်ရင် မထုံတတ်တေးနဲ့။ တောက်! ငါနော် မပြော
လိုက်ချင်ဘူး... ပုံစံကိုက”

“အစ်ကိုရယ်”

“မင်းဝင်မပြောနဲ့။ ဒီဟာလေးကိုပြောတိုင်း မင်းဝင်ဝင်ပါ
တာ များလှပြီ။ ငါ့စိတ်နဲ့ဘယ်တော့မှမတွေ့ဘူး... ရုပ်ကိုက”

“အစ်ကို”

မေမေ့တားလိုက်သံက အကျယ်ကြီးဖြစ်သွားလေ၏။ စိုးရိမ်
တကြီးလှည့်ကြည့်လိုက်သည့်မေမေ့မျက်ဝန်းတွေကို သူမနားမလည်
ပါချေ။

“သွား... သွား... ငါ့မျက်စိရှေ့က ထွက်သွားစမ်း”

သူမ အသာလှည့်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဘာတွေလဲ၊ ဘာတစ်ခုကိုမှ
နားမလည်မိပါချေ။ သူမဟာ မေမေ့သမီးအရင်းမဟုတ်ဘူးလား။
ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့မျက်နှာနဲ့ အသားရောင်က မွေးစားသမီးလားလို့
လူတိုင်းက ထင်နေကြတာ တကယ်များဖြစ်နေပြီလား။ ဘုရားရေ!
ဒီလိုအတွေးတွေကို သူမတစ်ခါမှမတွေးခဲ့ဖူးပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မျက်ရည်တွေကို ကျိတ်သုတ်၍ အခန်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး
ထိုင်နေမိ၏။ မေမေ့ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားသံကို ကြားလိုက်ရပါ၏။
ကျောင်းစာအုပ်တွေပြန်ကျနေတာကို သေချာစီနေစဉ် မေမေ့ခေါ်
သံကို သဲ့သဲ့မျှကြားလိုက်ရပါ၏။

“သမီး... ငယ်!”

“ဟင်!”

သူမ အခန်းထဲမှ ဝုန်းခနဲပြေးထွက်လာစဉ် ရေချိုးခန်းထဲမှာ
အုတ်ကန်ကိုမှီကိုင်ထားသည့်မေမေ့ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“မေမေ... မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မူးတယ်၊ ခေါင်းထဲမိုက်ခနဲဖြစ်သွားလို့”

“ဆေးခန်းသွားမလားမေမေ၊ ရရဲ့လား”

သူမ၊ မေမေ့ရှိရာဆီဝင်ကာ မေမေ့ကိုတွဲလိုက်စဉ် ယိုင်ခနဲ
လဲသွားတာမို့ အမြန်ဆွဲဖမ်းလိုက်ပါ၏။ သူမခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါး
လေးက မေမေ့ဘက်ပါသွားသဖြင့် မေမေ့ကိုဆွဲလှည့်လိုက်ရာ သံမဲ
တလင်းနှင့်ခေါင်း ခွပ်ခနဲထိသံနှင့်အတူ ခေါင်းထဲမှာ နာကျင်မှုဒဏ်
ကိုခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ဟဲ့! ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မြ၊ မူးသွားလို့ သမီးဆွဲလိုက်တာမမသန်းရဲ့”

“ရလားဟင်၊ လာလာ... မမသန်းတို့အခန်းမှာပဲ လှဲနေ
လိုက်ဦး... မြမြသက်သာရဲ့လား”

ဒေါ်ကြီးသန်းနှင့်အတူ အနီးဆုံးအခန်းမှာ မေမေ့ကိုဝင်ထား
လိုက်ပါ၏။ တရိပ်ရိပ်မူးလာသည့်ဝေဒနာကိုဂရုမစိုက်အားဘဲ မေ
မေ့ကိုသာ စိုးရိမ်တကြိုးပြုစုနေမိသည်။

“ဆရာဝန်ခေါ်မလားမေမေ”

“နေပါစေသမီးရယ်၊ ပင်ပန်းပြီးအားနည်းသွားတာပါ။ ခဏ
နေ ပျောက်သွားမှာပေါ့”

အဲဒီနေ့က မတော်တဆဖြစ်သွားသည့်ကိစ္စလေးကို အမှုမဲ့
အမှတ်မဲ့နေခဲ့မိခြင်း၏ရလဒ်က သူမဘဝ၏ ကျိန်စာဆိုးတစ်ခုဖြစ်
နေခဲ့ရလေသည်။ စာမေးပွဲမဖြေဖြစ်ပေမယ့် ကျောင်းပြန်တက်ရ
တော့မှာမို့ သူမစာတွေပြန်နွေးရန်ပြင်ဆင်စဉ် အင်မတန်ကြောက်
ရွံ့ထိတ်လန့်စရာအဖြစ်အပျက်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူမအသံက တိုးသဲ့သဲ့မျှသာ၊ ဗလာစာအုပ်ထဲမှစာတွေကို
အငေးသားကြည့်နေမိသည်။ ကျက်ပြီးသားစာတွေ၊ ရပြီးသားစာ

တွေကို ဘာတစ်ခုမှမမှတ်မိတော့ပါလား။ ပုစ္ဆာတွေကိုလည်း ဘယ်
ကနေ ဘယ်လိုစတွက်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတာမို့ သူမအထိတ်တလန့်
ဖြင့် ငိုချလိုက်မိ၏။

ဘုရားရေ! ငယ်တော့... ငယ်တော့ မှတ်ဉာဏ်တွေပျောက်
ကုန်ပါရောလား။ ဘယ်သူမှကယ်လို့မရနိုင်တော့ဘူးလားဟင်။

နာရီမှသန်းခေါင်ယံတိတိမြည်သံကြားချိန်ထိ စာကြည့်ခုံမှာ
သူမငူငိုငိုထိုင်နေမိဆဲ။ စိတ်တွေပူလွန်းနေလို့များလား။ ပုံနှိပ်
ထဲမှာ Bio စာသားတွေကို တစ်ပိုဒ်၊ သုံးခါရေးကျက်လိုက်တော့
ခဏလေးနှင့်ရသွားသဖြင့် ဝမ်းသာသွားရပြန်၏။ စာအုပ်ကိုပိတ်
၍အလွတ်ပြန်ဆိုတော့ အစကိုပြန်မမှတ်မိပြန်။

ဘုရား... ဘုရား၊ သူမဦးနှောက်တကယ်ပဲပျက်ခဲ့ပြီလား။
ခေါင်းကိုစမ်းမိတော့လည်း ဘာမှနာကျင်နေတာ မရှိတော့ပေ။ မူး
နှောက်နှောက်ခံစားမှုကတော့ရှိနေဆဲ။ မေမေသိသွားရင်တော့ စိုး
ရိမ်ရှာတော့မှာပဲ။ ခေါင်းထဲပူနေလို့ထင်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကာ မနက်
စောစောထကျက်ရန်ပြင်၏။

လေးနာရီ Alum သံဖြင့် သူမနိုးထကာ စာအုပ်ကိုဖွင့်မိတော့
ညတုန်းကလိုပင် ဖြစ်နေလေ၏။ သွားပြီထင်ပါရဲ့။ သူမ မည်သို့မျှ

၁၇၄ ❀ ဗမသဒ္ဒါမောင်

မျှော်လင့်မထားမိသည့်အချိန်ကို ရုတ်တရက်ကြီးရရှိခဲ့ပါရောလား။
ဘဝကိုခပ်အေးအေးဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည့်
မိန်းကလေးထံမှာ ဘယ်လိုအပြစ်တွေများ ကြီးကြီးမားမားရှိနေလို့
အခုလိုဒဏ်ခတ်ခြင်း ခံခဲ့ရတာပါလိမ့်။ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကို
ငေးကြည့်ကာ အရုဏ်တက်အလင်းရောင် တဖြည်းဖြည်းလင်းလာ
တာကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ကြည့်နေမိသည်။

‘စုမြတ်နိုးထက် သမီးက ပိုပြီးအမှတ်သာမှာသေချာတယ်’
တဲ့။ ဆရာမဒေါ်စန်းတင့်၏စကားသံကို နားထဲမှာကြားယောင်နေ
မိ၏။ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့ဆရာမရယ်။ ငယ်က ဒီအိမ်မှာ
အနှိမ်ခံဘဝနဲ့နေခဲ့ရတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း စာကိုပိုတော်အောင်
အင်တိုက်အားတိုက်ကြိုးစားခဲ့တာပါလေ။ ခုတော့... ဒီဦးနှောက်
ချို့ယွင်းချက်ကြီးနဲ့ ဒီဘဝထဲက ငယ်ရုန်းထွက်လို့မရနိုင်တော့ဘူး
ထင်ပါရဲ့...။

နေအလင်းက ပို၍ထွန်းလင်းလာသော်ငြား သူမဦးနှောက်
တို့က ကြည်လင်လင်ခြင်းမရှိတော့ပါချေ။ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးက
အလှည့်အပြောင်းမြန်ဆန်လှချည်လား သဲနုငယ်ရယ်။

❀ ❀ ❀

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၃)

“ဟိနီတာ... အလင်းယိုင်ခြင်းကိုဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“Refraction ပါဆရာမ”

“ဟုတ်ပြီ... အလင်းယိုင်ညွှန်ကိန်းကိုရော ဘယ်လိုခေါ်လဲ
ကျော်မင်းဟန်”

“Refractive index ပါ တီချယ်”

“သဲနုငယ်... အလင်းယိုင်တာကို ဘာနဲ့တိုင်းတာလို့ရမလဲ
သမီး”

သူမနှုတ်ခမ်းလေး ဟ.သွားရလေ၏။ ဦးနှောက်ထဲမှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုမှစဉ်းစား၍မရ။ ဒီမေးခွန်းကို သူမဖြေခဲ့ဖူးတာကိုသိနေသည်။
ဘာမှန်းကိုမှတ်မိ။ အားလုံး၏မျက်လုံးအစုံက သူမထံပြိုကျလာ
သည်။ Physics ပုံဆွဲနေရာမှ တီချယ်ဒေါ်စန်းတင့် လှည့်ကြည့်လာ
၏။

“မမှတ်မိဘူးလားသမီး”

“.....”

“ဘယ်သူမှတ်မိလဲ”

“Refractometer ပါ တီချယ်”

ဖျတ်ခနဲထရပ်၍ သူဖြေလိုက်တာကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူမ
ယခုတိုင်ရစ်နေမိဆဲ။ ဆရာမက သူမကိုအံ့သြစွာကြည့်တော့ သူမ
မျက်လွှာကိုချထားလိုက်မိသည်။ လက်ဖျားတို့အေးစက်လာချေပြီ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲသမီး။ ဒီမေးခွန်းကို မှတ်မှတ်ရရ သမီး
ဖြေခဲ့လို့ တီချယ်၊ သမီးကို ဆုတောင်ပေးခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား။
ဘာလို့မေ့ပစ်လိုက်ရတာလဲ”

“သူမနှုတ်ခမ်းဖျားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာရလေသည်။
ခေါင်းထဲမှ တစစ်စစ်ကိုက်ခဲလာသလို လူကလည်းတုန်လှုပ်လာရ
၏။ ကျောင်းပြန်တက်ရင် စာတွေ သူ့အလိုလိုပြန်မှတ်မိလာမည်ဟု

မျှော်လင့်ထားချက်က လုံးဝပျက်သုဉ်းနေပါရောလား။

“သဲနုငယ်... သမီးဘာဖြစ်နေလဲ”

“တီချယ်... ငယ်ချော်လဲတုန်းက ခေါင်းကိုခိုက်မိသွားတယ်
လို့ သမီးကိုပြောတယ်”

“ဟယ်... ဆေးခန်းလေးဘာလေးမပြဘူးလားသမီး”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီတုန်းက ငယ့်ဖေဖေ ဆေးရုံကဆင်းခါစ
ပဲရှိသေးလို့ မပြဖြစ်ဘူးတဲ့”

“အဲဒီလိုမပေါ့ရဘူးလေသမီးရဲ့။ လူကြီးတွေကိုအသိပေးရမှာ
ပေါ့။ စာမေးပွဲကြီးနီးနေပြီဟာကို ဂရုတစိုက်ဆေးထိုးဆေးသောက်
ရမှာလေ”

သူမကိုယ်စား အိတာကပင် အလိုက်သင့်ပြောပေးနေတာမို့
သူမနှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။ ဘာသာရပ်ဆရာတွေ စာမေးလိုက်တိုင်း
‘အ’နေသည့်လူတစ်ယောက်လိုငြိမ်သက်နေ၍ အိတာက သူမကို
ဖက်ကာငိုချလိုက်လေသည်။ သူပါအံ့သြခြင်းမက အံ့သြလျက် သူမ
ကိုငေးကြည့်နေလေ၏။

“ဒီညနေပဲ ဆေးခန်းပြရအောင်နော်ငယ်။ ငါ အန်တိုကို
ပြောပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း... မေမေက ညမှောင်မှပြန်ရောက်တာ။ အားတာမဟုတ်ဘူး”

“နင် ဒီလိုကြီးနေလို့မဖြစ်တော့ဘူးငယ်။ ဆရာမတွေတောင် နင့်ကိုစိုးရိမ်နေပြီတဲ့”

“ငယ်... ငယ်... ဘာစာမှကျက်လို့မရတော့ဘူး အိတာ။ ရပြီးသားစာတွေလည်း ပြန်မမှတ်မိတာကြာပြီ။ ကျောင်းပြန်တက်ရင်တော့ အလိုလိုမှတ်မိလာမယ်ထင်ပြီးလာခဲ့တာ။ ခုတော့...”

“မဖြစ်တော့ဘူး... ငယ်။ ကျောင်းပြန်တာနဲ့ ဦးဦးသန့်လင်ဆေးခန်းမှာပဲ ဝင်ပြလိုက်ရအောင်။ ငါအဖော်လိုက်ပေးမယ်လေ နော်”

“မထူးတော့ပါဘူးအိတာရယ်။ နေပါစေတော့”

“နင်ကလည်း”

အိတာက စိတ်မြန်သူပီပီ အတန်းပိုင်ဆရာမကိုသွားပြောပြသဖြင့် တီချယ်ဒေါ်စန်းတင် ရောက်လာလေ၏။ သူမကို အခန်းပြင်သို့ခေါ်ထုတ်ကာ တီးတိုးပြောလေသည်။

“သမီးဖေဖေအားရင် တီချယ်လိုက်ပို့ပေးမယ် သဲနုငယ်။ ဒီညနေပြုဖြစ်အောင်ပြရမယ်နော်။ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့သမီးရဲ့။”

ဆေးသောက်လိုက်ရင် ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ။ ညနေ တီချယ်ကို စောင့်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တီချယ်”

စာသင်ချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းပင်မသိလိုက်၊ ညနေကျောင်းဆင်းတော့ ဆရာမနှင့်အတူ B ခန်းမှ သီဟကိုပါ သူမအနားသို့ရောက်လာလေသည်။

“ငယ်ချော်လဲတာ ခေါင်းကိုထိသွားလို့ဆို”

သူမခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ သီဟကိုမျက်ဝန်းမှ စိုးရိမ်ရိပ်က ပို၍ပေါ်လာလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ သူမရောဂါက ဆယ်တန်း (၁၂) ခန်းလုံးထိ သတင်းတွေပျံ့ကုန်လေပြီလား။

“ဒါနဲ့များ... ငယ်ရယ်။ ဒယ်ဒီတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရောပေါ့”

“ငယ်လည်း သူဟာသူ ပျောက်သွားမယ်ထင်လို့ပါ သီဟရဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ... ငယ်ရယ်။ စာမေးပွဲနီးမှဖြစ်ရတယ်လို့ အိမ်ကိုပဲသွားလိုက်မယ်နော် တီချယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကားလာကြိုမှာပါ။ ဒယ်ဒီ၊ ဒီနေ့ဆေးခန်းမှာမထိုင်ဘူး”

“အဆင်ပြေသလိုပေါ့သားရယ်”

၁၈၀ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

သူ့စက်ဘီးဘေးမှ ဖြတ်ကျော်တက်သွားသည့်ဆလွန်းကား
ထဲကို သတိထား၍ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဝါ၊ သီဟကိုတို့အိမ်ကကားပဲ။
သူမနှင့်တိချယ်က နောက်ခန်းမှာ ပါသွားပါရောလား။ ဘယ်လိုတွေ
ဖြစ်ကုန်တာလဲ... သဲနယ်။ မင်းက ရောဂါအကြောင်းပြပြီး သီဟ
ကိုနဲ့ ရင်းနှီးချင်တာများလား။ ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားမိစဉ်
နံဘေးရှိစက်ဘီးပေါ်မှ အိန်တာအသံထွက်လာလေ၏။

“အန်တီမြကို ဈေးထဲမှာပဲ သွားပြောလိုက်ရင်ကောင်းမယ်
ထင်တယ်”

“နင်အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာပေါ့ အိန်တာရဲ့”

“ရပါတယ်... ကျော်ရယ်။ သူငယ်ချင်းအတွက်ပဲဟာ”

“နင်ပြန်နှင့်ပါတော့... ငါပဲသွားပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့်ပြီးရော... ကျေးဇူးပဲ”

သူ့၊ ဈေးဘက်သို့ စက်ဘီးကိုကွေ့ချလိုက်၏။ ငါ့မှာပြိုင်ဘက်
တစ်ယောက် လျော့သွားလို့မဖြစ်ဘူးမိလေ။ ငါက နင်နဲ့ပဲ အမြဲပြိုင်
ချင်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ငါတို့ပြိုင်ပွဲထဲကနေ နင်မထွက်လိုက်
ပါနဲ့။ ငါစာကျက်ရတာ အားလျော့သွားမှာစိုးလို့ပါလေ။

“မနက်ဖြန် ဓာတ်မှန်ရိုက်ရအောင် ဆေးရုံကိုလာခဲ့ပါသမီး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီး နေ့တစ်ပိုင်းခွင့်ယူလိုက်ပေါ့။ မနက်ဖြန်
ထမင်းချိုင့်ယူမလာနဲ့လေ... ဘယ်သူမှမလိုက်အားရင် တိချယ်ပဲ
လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မမြမေကို ကျွန်တော်ပဲ ပြောလိုက်ပါ့မယ် ဆရာမ။ ဒီကိစ္စ
သူ့အမေကိုအသိပေးမှဖြစ်မှာပါ။ ကလေးက သံမိတ်လင်းနဲ့ရိုက်မိ
သွားတာကို မြဲထားတာကိုး။ လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒီခေါင်းပိုင်းက
အဓိကကျတယ်သမီးရဲ့။ ဦးနှောက် Nerve ကြောတွေက အသက်
ရှင်နေလျက်နဲ့ လူခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကိုမလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ကိုင်
နိုင်စွမ်းရှိတာလေ။ သမီး MC ဝင်ရင်... ဒါတွေသိလာမှာပါ။
Neurathenia (ဦးနှောက်အာရုံကြောအားနည်းသည့်ရောဂါ) ဖြစ်
ချင်တာပဲဖြစ်မယ်။ လောလောဆယ် Neurobium ပဲ သောက်ကြည့်
လိုက်နော်။ မနက်ဖြန် ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖြစ်အောင်ရိုက်ဖို့မမေ့နဲ့...
ကြားလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးဦး၊ ဒေါက်တာကောင်းသန့်ကို ချိတ်ပေးမယ်နော်။ သူက
ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောဆရာဝန်ဆိုတော့ သမီးရောဂါကို သူ့ ကု

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပေးနိုင်တယ်”

အိမ်အထိ ကားဖြင့်လိုက်ပို့ပေးသည့်သီဟကို ကျေးဇူးတင် စကားပြော၍ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့၏။ ဆေးကတ်ကို အံ့ဆွဲထဲထည့်ကာ ခုံမှာထိုင်ခိုင်းနေမိသည်။ ဘဝကြီးအဆုံးသတ်လေပြီထင်ပါရဲ့။

“သမီး... ငယ်”

ရုတ်တရက် နောက်ကျောဘက်မှပေါ်လာသည့်မေမေအသံ ကြောင့် သူမတစ်ချက်တုန်သွားရ၏။ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် မျက်ရည်တို့ဝေ့သီနေသည့်မေမေကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“သမီး၊ ခေါင်းကိုထိသွားတယ်ဆို။ စာတွေကျက်လို့မရတော့ ဘူးဆိုတာဟုတ်လား။ ဖြစ်ရလေ... သမီးရယ်။ မေမေကိုဘာလို့ မပြောတာလဲ”

“မေမေ”

သူမ ထိုင်ခုံမှဝုန်းခနဲထရပ်ကာ မေမေရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်ခဲ့ မိ၏။ မေမေနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုချလိုက်မိသော်လည်း ရင်ထဲမှာ လျော့ပါးမသွားလေခဲ့။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေက လေးလံလှ ချည်လား။ မေမေ ဒွိထက်ပိုပြီးပင်ပန်းမှာကိုမလိုလားပါချေ။

“မေမေ့ကိုကယ်လိုက်လို့ သမီးခုလိုဖြစ်သွားရတာပါ။ မေမေ့

သမီးလေး”

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေ... ဖြစ်ချိန်တန်လို့ဖြစ်သွားရတာပါ။ နောက်ကြာလာရင် ငယ်ပြန်ကောင်းသွားမှာပါမေမေရယ်”

“ဖြစ်မလားသမီးရဲ့။ ဒီလိုရောဂါမျိုးကို မေမေ့သမီးမှရွေး ဖြစ်ရတယ်တဲ့လား။ မေမေ့အချစ်ဆုံးကလေးကျမှ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျရတယ်လို့... ငယ်ရယ်”

မေမေ့သိက သူမနှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင်ညှစ်ထားသည့်နှယ် အခံရခက်လေစွ။ မေမေရယ်... မေမေ့အချစ်ဆုံးသမီးလို့ပြော လိုက်တဲ့စကားတစ်ခွန်းဟာ ငယ်ဘဝကို ပြီးပြည့်စုံစေခဲ့ပါပြီ။ ဒီအိမ် မှာ ငယ်ဟာမေမေ့မွေးစားသမီးပဲ ဖြစ်နေပါစေဦးတော့၊ ဒီစကား တစ်ခွန်းနဲ့တင် ငယ်ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါပြီလေ။ ညီအစ်မတွေ ဘယ် လောက်ပဲနိုင်စားကြပါစေ၊ ဖေဖေ ဘယ်လိုပဲနွမ်းချပြောဆိုနေပါစေ၊ ဒီအရာအားလုံးအတွက် ငယ်ခံနိုင်ရည်ရှိသွားပါပြီလေ။

“ဘယ်လို! သမီးငယ်လေး ဦးနှောက်ထိသွားတယ်ဟုတ်လား

သား”

“ဟုတ်တယ်... မေမေ။ အတန်းထဲမှာ စာမေးတိုင်း သူဘာ ကိုမှမဖြေနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အစက သူလျှိုနေတာလို့ ထင်နေတာ။ နောက်... အိန်တာပြောမှပဲ သိရတော့တယ်”

“သနားပါတယ်ကွယ်။ မြတော့ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ပါပြီ။ ကိုကျော်ခေါင်က ဒီကလေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ပြောချင်ဆိုချင်ရတဲ့ ကြားထဲ”

သူ့ ထမင်းကောင်းကောင်းစား၍မဝင်တော့ပါချေ။ စိတ် မကောင်းတာလား၊ ဝမ်းနည်းတာလား၊ ဘာမှန်းကိုမှ ရေရေရာရာ မသိနိုင်ဘဲ ဝိုင်နေမိ၏။

မိငယ်... ဒါ နင်တမင်ညာနေတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါ ဘူးနော်။ ငါနဲ့ပြိုင်ရမှာမို့ တမင်ကြီးလျှို့ဝှက်ထားတယ်လို့ ငါတော့ ထင်နေတာပဲ၊ ထားပါတော့လေ။ January Exam မှာ နင့်အခြေ အနေမှန်ကို ငါသိရတော့မှာပဲ။ အဲဒီအခါ နင်လုံးဝညာလို့မရတော့ တာ နင်အသိဆုံးဖြစ်မှာပါနော်။

အတန်းထဲမှာ ဗဟုသုတမေးခွန်းတွေ မေးတိုင်း၊ ဉာဏ်စမ်း ပစ္စာတွေတွက်ခိုင်းတိုင်း ငါနဲ့အမြဲပြိုင်တူဖြေနိုင်ခဲ့တဲ့ နင့်ကို ဒီလိုမျိုး

မဖြစ်စေချင်တာ အမှန်ပါ။ ပြိုင်ဘက်မရှိတော့ ငါတစ်ယောက် တည်း ဖြစ်နေရတာကြာပြီမိငယ်။ မနက်ဖြန် ဓာတ်မှန် Results က ကံကောင်းခြင်းတွေဖြစ်နေပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ဒါဟာ ငါ့ရင်ထဲက တကယ့်စေတနာအရင်းခံပါကွာ။

သံနုငယ်

အခန်း (၁၄) -

“ဒီနေ့တော့ စိတ်မကောင်းစရာသတင်းတစ်ခုကို ဆရာမ ပြောရတော့မှာပဲ”

တီချယ်ဒေါ်စန်းတင့်၏ပြောသံကြောင့် တစ်ယောက်တစ် ပေါက်ထွက်နေသည့်အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

သူက Physics Revision စာအုပ်ကိုဖွင့်ထားလျက်မှ ရှေ့ ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တီချယ်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့ သီနေပါရောလား။

“ဆရာမအတန်းထဲက စာအတော်ဆုံးကျောင်းသူလေးဖြစ်တာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သဲနယ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်က Accident တစ်ခုကြောင့် ဦးခေါင်း ကိုယ်မိသွားပြီး မှတ်ဉာဏ်တွေပျက်သွားပြီဆိုတဲ့သတင်းပါပဲ”

အာမေဇိုတ်သံတွေ ပြိုင်တူနီးပါးထွက်လာလေ၏။ သူနဲဘေး ရှိ ခုံတန်းကိုဝဲကြည့်လိုက်သော် ထိုင်ခုံလွတ်ဘေးမှာရှိနေသည့်အိန် တာနှင့် အကြည့်ဆုံသွားရပါသည်။ အိန်တာက မျက်ရည်တို့ကိုသုတ် ၍ အကြည့်လွှဲလိုက်လေ၏။

“အခု သူ စာတွေကို ဘယ်လိုမှကျက်မှတ်လို့မရနိုင်တော့တဲ့ အတွက် ဒီနှစ်စာမေးပွဲကို မဖြေဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့်... နောင် လာမယ့်နှစ်တွေမှာ သူ့ခေါင်းထဲက ဝေဒနာသက်သာပျောက်ကင်း ပြီး စာမေးပွဲပြန်ဖြေနိုင်စေဖို့ သားတို့သမီးတို့တွေဝိုင်းပြီး ဆုတောင်း ပေးကြဖို့ ဆရာမပြောချင်တာပါပဲ”

ဟုတ်ကဲ့ပါဟုဖြေသံတို့က တီးတိုးမျှသာထွက်လာလေ၏။ ရင် ထဲမှာ ဟာတာတာဖြစ်သွားသည့်ခံစားချက်ကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် သာသိပါသည်။ မင်းတကယ်ပဲ မဖြေဖြစ်တော့လို့ ကျောင်းဆက် မတက်တော့တာပေါ့။ ဟုတ်လား... မိငယ်။ ဒါဆိုရင် ငါနဲ့စာပြိုင် တဲ့သူက အိန်တာပဲရှိတော့တာပေါ့။ အိန်တာက ငါတို့နဲ့အတော် လေးဉာဏ်ရည်ကွာပါသေးတယ်မိငယ်။ နင်နဲ့ ငါကမှ လက်ရည်

တစ်ပြင်တည်းယှဉ်ပြိုင်ဘက်တွေပါ။

အဲဒီနေ့ကျောင်းဆင်းတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေပါ ခေါ်သဖြင့် သူမအိမ်သို့ သူ့ရောက်ခဲ့ရပါ၏။ ည(၇)နာရီကျော်နေပြီမို့ သူမတို့ ခြံထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။ အန်တီမြနှင့် ဦးဦးကျော် က ဧည့်ခန်းမှာပဲထိုင်နေတာမို့ သူတို့ကိုဆီးကြိုဧည့်ခံပါလေ၏။

“လာမယ်ဆိုရင်လည်း ကြိုအကြောင်းကြားပါလား ဆရာ ရယ်”

“ပထမတော့ sunday ပိတ်ရက်မှပဲလာမလို့ ကိုကျော်ခေါင် ရဲ့။ သားက သမီးလတ်သတင်းကိုပြောပြတာနဲ့ စာမင်ပဲထလာခဲ့ ကြတာ။ သမီးဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ... ခဏခဏငိုနေလို့ ကျွန်တော်ဆူထားရသေး တယ်။ ခေါင်းက ပိုဆိုးမှာစိုးရိမ်လို့ပါ”

“သိပ်လည်းမဆူပါနဲ့ဗျာ... ကလေးက နဂိုကတည်းက ခပ် အေးအေးရယ်”

အန်တီမြက ကော်ဖီဖုန်းလာချပေးသည့် ဒေါ်ကြီးသန်းက တစ်ဆင့် သူမကိုအခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ ခဏအကြာမှာ ဒေါ်ကြီး သန်းသာပြန်ရောက်လာပြီး သူမပါလာပါချေ။

“အငယ်လေးက မလာရဲဘူးတဲ့မြမြရဲ့”

“ခက်တာပဲ”

“အဲဒါပဲ... ဆရာရေ၊ ဒီအလတ်မက သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ။ ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ။ စုနဲ့ယုတို့ ဖအေစကားနားထောင် သလောက် သူက မအေကာဆီးကာဆီးလုပ်တာနဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်ပြန် လုပ်တတ်တယ်။ ခံမပြော၊ နားမထောင်... သမီး”

“အစ်ကိုကလည်း”

ဒေါ်မြမေက မပွင့်တပွင့်တားကာ အတွင်းဘက်ဝင်သွားပါ သည်။ သမီးနှင့်မမသန်းတို့အခန်းလေးရှေ့မှာရပ်ကာ သက်ပြင်း ရှိုက်လှိုက်မိ၏။ ဒီကောင်လေးက သမီးနှင့်စာပြိုင်ဘက်မို့ ငယ်ထွက် မတွေ့ချင်တာ ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။ ဒါပေမဲ့... မကောင်းဘူး လေ၊ ကိုဘဟန်က ကိုကျော်ခေါင်ရဲ့ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မဟုတ်ပါလား။ ဒီမျက်နှာတွေကိုတော့ ငဲ့ကွက်ရမှာပါပဲ။

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

“သမီး... ငယ်”

“ရှင်... မေမေ”

“ကံခါးခဏလောက်ဖွင့်ဦး”

ပွင့်သွားသည့်ကံခါးဝမှာရပ်နေသည့် သမီး၏မျက်ဝန်းတို့က နီဝေဝေ။ သမီးရယ်... မေမေ့ကိုယ်စား ဒီဘဝမျိုးရောက်သွားရ တာ မေမေယူကျုံးမရဖြစ်နေမိတာအမှန်ပါ။

“ဧည့်ခန်းကို ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်တွေ့လိုက်ပါသမီး ရယ်။ အန်တီသင်းက သမီးကိုသိပ်ချစ်တာ သိတယ်မဟုတ်လား။ လူကြီးတွေကျေနပ်အောင် မျက်နှာလေးတော့ ခဏတဖြုတ်လာပြ ပါကွယ်”

“ငယ်... ငယ်... ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်တော့ဘူးမေမေ။ ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့ပါရစေနဲ့တော့”

“သမီးရယ်... မဟုတ်တာ၊ သားကျော်ပါ စိုးရိမ်တကြီး လိုက်လာတာသမီးရဲ့။ သူငယ်ချင်းလာအားပေးတာကို နားထောင် လိုက်ပါဦး”

“ဟင့်အင်း”

“လူကြီးပြောစကားကို နားထောင်မှပေါ့မိငယ်။ ဟိုမှာ ဧည့် သည်တွေစောင့်နေရတာ အားနာစရာကြီး။ နင့်ကိုယ်နင် ဘာများ မှတ်နေလဲ”

မမကြီးက အခန်းဝမှာရပ်၍ ပြောလိုက်သည်မို့ မေမေ့

သူမလက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ အထွေး
အသံက တစာစာ။

“ယုက စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ဆယ်တန်းအတွက် ကျူရှင်စတက်
တော့မှာ ဦးဦးရဲ့။ ဒါမှ D လေးလုံးလောက်ရမှာလေ”

“သမီးက ဘာတက်မှာလဲ”

“YIT”

“ပြန်မှာပါ... သမီးက စာတော်ပြီးသားပဲဟာ”

ဦးဘဟန်နှင့်ဒေါ်သင်းကြည်တို့ အလိုက်သင့်လေးပြောနေ
ကြစဉ် ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူမရောက်လာပါ၏။ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်
ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည့်သူမကို ကရုဏာသက်သည့်မျက်ဝန်း
“အကြည့်တို့ဖြင့် သူ့မိဘတွေကြည့်လာလေသည်။

“သမီးငယ်... ခေါင်းထဲက ကိုက်နေသေးလား”

“ဟင့်အင်း... မကိုက်တော့ပါဘူးအန်တီ”

“ဒီနှစ်မဖြေဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတာ
ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အားမလျော့နဲ့နော် သမီး။ ခေါင်းကသက်သာရင် စာတွေ

ပြန်ကျက်ပေါ့။ နောက်နှစ် ယူနဲ့စာကျက်ဖော်ရှိပြီပဲ။ သမီးက ဉာဏ်
ထက်ပြီးသားပါ”

သူမမေမေ၏အားပေးစကားတို့ကို ခေါင်းညိတ်ဖြေလိုက်သည့်
သူမကိုသာ ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ဘဲ အငေးသားကြည့်နေမိလေ
၏။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ လစ်လပ်နေသည့် သူမ၏ကျောင်းခုံကလေး
ကို မကြာခဏလှည့်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာနေသည့်နှယ် ခံ
စားနေရပါသည်။ သုံးနာရီမေးခွန်းတွေကို နှစ်ကြိမ်ဖြေဆိုအပြီးမှာ
Final စာမေးပွဲကို ဝင်ဖြေခဲ့ရလေ၏။ ရချင်သည့်ဂုဏ်ထူးမှတ်တွေ
မရနိုင်တာကိုသိတော့ Bio တစ်ဘာသာကို သူ့လုံးဝသွားမဖြေခဲ့
ပါချေ။

မိဘတွေက နားလည်လင့်ကစား ပတ်စန်းကျင်က စကားသံ
တွေက သူ့နားထဲရိုက်ခတ်စေခဲ့ပါ၏။ ‘မိငယ်မဖြေဖြစ်လို့ သူလည်း
ဆက်မဖြေတာတဲ့’လေ။ ကြားကာစက ဒေါသတွေ ဆူဝေပေါက်ကွဲ
ပြီး အော်ဟစ်ခဲ့ရတာ။ ဒီလိုမတည့်သည့်လူနှစ်ဦးကိုမှ တွဲစုရသတဲ့
လား။ နောက်တစ်နှစ်မှာ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဖိကြိုးစားခဲ့ပြီး ယူနှင့်
အတူကျောင်းတက်ခွင့်ရခဲ့တာပင်။

Y.I.T ကျောင်းသားဟူသည့်မာန်ဖြင့် သူမကိုဖိနှိပ်ဆက်ခွင့်

၁၇၄ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

သလိုမျိုးဖြစ်နေခဲ့သည်ကို သူသေချာမတွေးခဲ့မိပါချေ။ သူ့လိုပဲ မခံ
ချင်စိတ်မွေးပြီး သူမ၊စာကြိုးစားတာကိုသာ လိုချင်မိတာအမှန်ပါ
လေ။

လက်တွေ့မှာ ထင်မြင်ချက်နှင့် တလွဲတွေဖြစ်တည်ခဲ့လေ
တော့ သူ့ကိုယ်သူပဲ အပြစ်တင်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကံကြမ္မာကိုပဲ
အပြစ်တင်ရမလား။ သူ့မတွေးတတ်ပါချေ။ တကယ်တော့ သဲနုငယ်
ဆိုတာ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို တွန်းအားတွေဖြစ်တည်စေခဲ့သည့်မိန်း
ကလေးတစ်ဦးဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတွေးမိသိရှိလိုက်ချိန်မှာ ငယ်နှင့်
သူက အတော်ဝေးဝေးကိုရောက်နေခဲ့ရတာအမှန်ပါလေ။

သံနယ်

ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပန်းတွေအများကြီးရှိမှန်း သူသိနေပါတယ်။ အဆင်းသဏ္ဌာန်၊ အရောင်အသွေး ခုံလင်လှပလွန်းသည့် ပန်းပွင့်တွေကို သူစိတ်ဝင်စားခြင်းအလျဉ်းမရှိခဲ့ပါချေ။ ထိုဥယျာဉ်ကြီးကို ကာရံထားသည့်သစ်ပင်ကြီးများထဲမှ တစ်ပင်တည်းသောခရေပင်။ ပြီးတော့ အဲဒီခရေပင်အောက်၊ နားနေအမောဖြေရာမှ လွင့်ကြွလာသည့်ခရေပွင့်လေးတစ်ပွင့်၊ အဲဒီပန်းပွင့်လေးဟာ သူ့ရင်ထဲက အမြတ်တနိုးတန်ဖိုးထားရတဲ့ချစ်ခြင်းတစ်ခုဖြစ်တည်စေခဲ့တာလေ။

အခန်း (၁၅)

သင်တန်းမှဆင်းလာသည့်လူအုပ်ကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။
လူကုန်သလောက်ရှိမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆင်းလာသည့်ပုံရိပ်လေးကို
မြင်တော့ သူပြုံးလိုက်မိသည်။ ဘယ်လောက်များ ချစ်စရာကောင်း
လိုက်တဲ့ကောင်မလေးပါလဲ။

Blouse အဖြူခံပေါ်မှာ နှင်းဆီပွင့်နီနီလေးတွေကျထားသည့်
အင်္ကျီနှင့် လုံချည်အနီရဲရဲလေးကိုဝတ်ကာ ခြေထောက်မှာ slip-
per အဖြူလေးကိုစီးထားလေ၏။ လက်ထဲမှာက File တစ်ခုကိုပိုက်
ထားပါသည်။ ဆံပင်လေးတွေကို ခပ်မြင့်မြင့်လေးစည်းထားတာမို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှင်းသန့်သည့်မျက်နှာလေးကိုမြင်နေရလေ၏။

“ညီမလေး”

“ဟင်! ကိုကြီး ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“ဒီနေ့တက်ရမှာလေ၊ ကိုယ်ခဏလေးလစ်လာတာပါ”

“စာတွေလွတ်ကုန်တော့မှာပဲ”

“မလွတ်ပါဘူး။ ရော့! ဒီမှာမေးခွန်း (၃)စုံ၊ မနက်ဖြန်အပြီး ဖြေပြီးရင် သန်ဘက်ခါကျ ကိုယ်စပ်ပေးမယ်နော်... မဖြေနိုင်ရင် ကိုယ်ရှင်းပြမယ်”

သူမ စာအိတ်ရှည်လေးကိုကမ်းယူလိုက်ပါ၏။ ရှုပ်အဖြူရောင် က သူ့အသားရောင်ကို ပို၍ဖြူဝင်းနေစေသလိုပင်။ သူ့နှင့်ယှဉ်၍ လှေကားမှဆက်ပြီးဆင်းခဲ့ရာမှ အသားညိုနေသည့်သူမကိုယ်သူမ အားငယ်ချင်လာ၏။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကိုကြီးလောက်တောင်မှ ငယ်မဖြူပါလားနော်။

“တစ်ခုခုစားဦးမလား ငယ်”

“ကိုကြီးကျောင်းနောက်ကျမယ်လေ”

မော့၍ပြောလိုက်သည့်လည်တိုင်ထက်မှ မဲ့နက်လေးကို သူ မြင်လိုက်ရပါ၏။ ကြည့်စမ်း! ရှင်းလင်းသွယ်လှသည့်လည်တိုင်မှာ

ဒီမဲ့လေးရှိနေတာကိုက သူမကို တစ်မျိုးလေးဆွဲဆောင်မှုရှိစေတာ ပါလား။

“ကိုယ်က ကားနဲ့သွားရတာပါငယ်ရဲ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငယ် သာ bus တိုးစီးရမှာ”

“နေ့ခင်းဘက်က ကားချောင်ပါတယ်ကိုကြီးရဲ့”

“အင်း... နောက်ကိုယ်ကျောင်းပိတ်မှပဲ ကြိုပို့လုပ်ပေးတော့ မယ်နော်။ အချိန်သေချာမှတ်ပြီးဖြေပါ၊ ငယ်။ မနက်ဖြန်နေ့လယ် ဘက်လောက် ကိုယ်ဖုန်းဆက်လို့က်မယ်။ အခန်းထဲအောင်းမနေနဲ့ ဦး။ နားစွင့်နေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

bus ကားပေါ်တက်သည်ထိ စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ကားမောင်း ၍ သူ့ကျောင်းသို့ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ငယ်ရယ်... ကိုယ့်မေမေ ကြည်ဖြူစေဖို့ ဒီဆယ်တန်းကိုအောင်မြင်အောင် ကြိုးစားပေးပါ။ ဒါမှသာ ကိုယ်နဲ့ငယ်နီးစပ်ခွင့်ရမှာလေ။ တကယ်တော့ ကိုယ့်ဇနီး ဖြစ်လာမယ့်သူက ကိုယ့်ကိုမိုခိုအားထားဖို့ပဲလိုတာပါ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုရိုသေလေးစားရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ မိဘက ကြည် ဖြူသဘောတူတာတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့နော်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ခုတလောခြေသိပ်များနေတယ်နော်။
ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

တေဇာက သူ့လက်မောင်းကိုခပ်ဖွဖွထိုး၍ စလိုက်လေ၏။
သူကဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးနေမိသည်။ အတန်းထဲရောက်
တော့ သူတို့အုပ်စုက လူစုံနေလေပြီ။

“လက်ျာ... မင်းနောက်တစ်ဘွဲ့ထပ်ယူဦးမှာလား”

“စဉ်းစားဦးမယ်။ ငါစီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စ Ok ရင်တော့ ထပ်
တက်ဖြစ်မှာပါ”

“ကိုဘုန်းက စာတော်တာပဲ၊ ထပ်ယူနိုင်ပါတယ်”

“အေးလေ... ဒါနဲ့များ စဉ်းစားဦးမယ်တဲ့ဟင်း”

စုမြတ်နိုးပြောတာကို မိမိ့က ဝင်ထောက်ပေးလေ၏။ ကျော်
သက်နှင့်မင်းခန့်က သူနှင့်စုကိုတွဲစရာမှာ အဆိုးရွားဆုံး။ မိမိ့နှင့်
မိုးသူက ဘေးကဝိုင်းတီးပေးကြတာလေ။

သူကတော့ အဲဒီအစအနောက်တွေကို ဥပေက္ခာပြုပြီး တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်နေပါ၏။ တေဇာက သူနှင့်ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်
သူငယ်ချင်းမို့ အားလုံးထက်ပိုရင်းနှီးလေသည်။

“စာမေးပွဲနီးပြီနော်... စာလည်းကျက်ကြဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အမယ်... ငါတို့ကိုပြောနေတာ နင်ကရော ကျက်လို့လား
တေဇရဲ့”

“ဟ! ငါကလက်ျာနဲ့ အိမ်အနီးဆုံးလူပါနော်။ ပြီးတော့...
လက်ျာပြီးရင် ဉာဏ်အကောင်းဆုံးက ငါပဲ။ နင်တို့လို အမှတ်ကပ်
ပြီး ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ သဘောပေါက်”

“ကောင်စုတ်! အရေးထဲ ပဏ္ဏာယူနေပြန်ပြီ”

မိုးသူလှမ်းထုတာကိုရှောင်လိုက်သဖြင့် တေဇာက သူ့ကိုတိုက်
မိလေ၏။ လက်ထဲမှစာအုပ်က သံမံတလင်းထက် ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်
ကျသွားပါသည်။ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် sorry ရွတ်လျက် စာအုပ်ကို
ကောက်ပေးသည့်လူက စုမြတ်နိုးဖြစ်နေလေ၏။

“ရပါတယ်စုရဲ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကေအက်မှာပေါ့”

“ကိုဘုန်းကိုကြည့်ရတာ ခုတလောတစ်မျိုးဖြစ်နေတာအမှန်
ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေတာ သေချာတယ်”

“အဲဒါပဲလေ... အချစ်နဲ့တွေ့တဲ့လူဆိုတာ သူများနဲ့မတူဘဲ
တစ်မူကိုထူးနေတတ်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တေဇာပြောတာဟုတ်လား၊ ကိုဘုန်း”

ရှေ့တန်းခုံမှလှည့်မေးလိုက်သည့် စုမြတ်နိုးကို သူတစ်ချက်ကြည့်၍ပြုံးလိုက်မိသည်။ အခြေအနေအရာ ဒီသတင်းပေါက်ကြား၍မဖြစ်သေးပါချေ။ တော်ကြာ မေမေနားသို့ရောက်သွားနိုင်သည်လေ။

“သူ အချွန်နဲ့ ‘မ’တိုင်း လျှောက်မယုံပါနဲ့ စုရဲ့”

“နင် ဒီကောင့်ကိုမယုံနဲ့၊ စု။ လက်ျာလျှိုထားတာတော့ သေချာတယ်”

သူထိုင်နေလျက်မှ တေဇာခြေထောက်ကို ဖျတ်ခနဲနင်းလိုက်ပါ၏။ ဘယ်သူမှမသိလိုက်သော်လည်း တေဇာမျက်နှာမှာ တအံ့တဩ။ နေ့လယ်(၂)နာရီခန့် အတန်းအားနေချိန်မှာ Corridor ဘက်သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ တေဇာက သူ့နောက်မှကပ်ပါလာလေ၏။

“ငါပြောတာမှန်နေပြီလား လက်ျာ”

“ရှု... တိုးတိုး၊ ဒါ၊ Top secret ကွ”

“ဟာ! တကယ်ပေါ့”

“တိတ်တိတ်နေစမ်းကွာ။ ငါ၊ ချာတိတ်ဆီ ဖုန်းခေါ်မလို့ဟာ”

“ဗုဒ္ဓေါ! ရောဂါက မသေးပါလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကဏန်းခြောက်လုံးကိုနှိပ်ပြီး မကြာမီ သူသိပ်ကြားချင်သည့် အသံဩရုရှလေးကိုကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟဲလို! အမိန့်ရှိပါရှင်”

“အင်း၊ အမိန့်ကတော့ ဖုန်းကြာကြာပြောစေဆိုတဲ့စကားပါပဲ”

“ကိုကြီးကိုး...”

“ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“အခုပဲ တစ်ဘာသာဖြေပြီးတယ်”

“ရလား”

“ဟုတ်... ဒါပေမဲ့ Grammara တွေ မေ့ကုန်လို့ သုံးခုလောက်ပဲရတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်ပြန်ရှင်းပြမှာပေါ့။ Essay နဲ့ Letter ရောရလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရသလောက်ဖြေထားတာပဲ။ ညကျရင် တစ်ဘာသာဖြေမယ်”

“စာကျက်လို့ရရဲ့လား”

“ဒီလိုပဲ ကျက်လိုက်မေ့လိုက်ဖြစ်တုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ရက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀၆ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

နဲ့ရေးပြီးကျက်တော့ သိပ်မမေ့တော့ဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုပဲဆက်ကျက်ပေါ့။ ငယ်၊ ဘာစာအုပ်တွေ လိုချင်လဲဆိုတာပြောဦးနော်”

“ဟင့်အင်း... ငယ်မှာ မေမေဝယ်ပေးထားတဲ့စာအုပ်တွေ ရှိပါတယ်ကိုကြီးရဲ့။ ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်လိုအပ်သလောက်တော့ ရှာဝယ်ပေးထားမယ် နော်။ မနက်ဖြန်တော့ ဖုန်းမဆက်ဘူး။ စာကျက်စရာတွေ ရှိသေး တယ်။ နောက်နေ့မှတွေ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပဲနော်... ကိုယ့်ကိုဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း... ငယ်မှာပြောစရာမှမရှိတာ”

‘ပြောတတ်အောင် ကိုယ်သင်ပေးမှာပေါ့’ ဟူသည့်စကားကို စိတ်ထဲမှာသာပြောဖြစ်၏။ ငယ်ရယ်... ကိုယ်က အချိန်ပြည့် ငယ် နဲ့သာ စကားတွေအများကြီးပြောချင်နေတဲ့လူပါ။ ဒါကို ငယ်မသိ ဘူးလား။

“မင်းပြောနေတာ ဘယ်သူ့ကိုလဲ လက်ျာ”

“မင်းသိချင်ရင် နှုတ်လုံဖို့တော့လိုမယ် တေဇာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သဲနုငယ် ❀ ၂၀၇

“ဘယ်သူများလဲ”

“ငယ်... သဲနုငယ်ပါ”

“ဘယ်လို! အဲဒါ စုတို့အိမ်သွားတုန်းက မင်းကိုထမင်းသုပ် ကျွေးတဲ့ကောင်မလေးလား”

“အစစ်ပဲ”

“ဟာ! လက်ျာရာ... ကြိုက်စရာရှားလို့”

“ဆက်မပြောနဲ့တေဇာ၊ ငါ မင်းနဲ့ ရန်သူမဖြစ်ချင်ဘူး။ မင်း သိထားဖို့က ငါနဲ့လုံးသားကိုကိုင်လှုပ်နိုင်တဲ့မိန်းကလေးဆိုလို့ ငယ် တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ စုတို့ရဲ့မွေးစားညီမ၊ မကလို့ ဘာပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ ငါသူ့ကိုချစ်တယ်တေဇာ။ ငါနဲ့ဆန့်ကျင်ပြောဖို့ မင်းမပြင် ပါနဲ့။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှသိသေးတာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းမိဘတွေက သဘောတူမှာမို့လို့လား... အထူးသဖြင့် အန်တီဇင်က မင်းကိုအရမ်းချစ်တာနော်”

“ငါသိပါတယ်။ မေမေစိတ်ဆင်းရဲရမယ့်အလုပ်မျိုး ငါဘယ် တော့မှမလုပ်မိစေရပါဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“ငါနဲ့ငယ်ကိုသဘောတူလာတဲ့အထိ ငါကြိုးစားနေမယ်ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သွားရလေ၏။ ကျောင်းကပြန်လာခဲ့စဉ် ရင်ထဲမှာ မတင်မကျကြီးဖြစ်နေသည့်ဝေဒနာက အခံရခက်စေ၏။ ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်တော်နဲ့သဘောတူတဲ့မိန်းကလေးကို ရှာမလာပါနဲ့ဦး... မေမေ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ငယ်ပဲရှိနေတာပါ။ ငယ်က လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော်လက်ထပ်ပါရစေနဲ့။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြောင့် သူမထွက်ကြည့်လိုက်တော့ အထွေးကိုလိုက်ပို့သည့်ကားဖြစ်နေလေ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စနောက်နေသံတွေကို အာရုံစိုက်မနေဘဲ ဘာကျရာခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် ကားပေါ်မှ ကျော်မင်းဟန် ဆင်းလာလေသည်။

“မိငယ်”

သူမ ပြန်မထူးဘဲ အိမ်ထဲလှည့်ဝင်စဉ် သူမ ရှေ့မှပိတ်ရပ်လိုက်လေ၏။ အထွေးက ရေချိုးရန်အရင်ဝင်သွားသည်မို့ သူ ထိုသို့ လုပ်လိုက်တာကိုမမြင်တော့ပေ။

“ငါခေါ်နေတယ်လေ”

မျက်ဝန်းများဝင့်ကြည့်စဉ် ခံစားချက်ဗလာသက်သက်ပါလား။ ပါးကွက်ကွက်ထားသည့်သနပ်ခါးက ပါးပေါ်မှာ ဖျက်လုလု။

ညိုညက်ညက်အသားရောင်ပေါ်မှာ ဝါဝင်းသည့်သနပ်ခါးကို အိန်တာ၊ သိပ်နှစ်သက်ခဲ့တာ သူလည်းသိခဲ့ပါတယ်လေ။

“စာမေးပွဲ ပြန်မဖြေတော့ဘူးဆို”

သူမခေါင်းကိုညိတ်ပြု၍ သူ့ရှေ့မှပတ်ရှောင်ကာ အတွင်းဘက်သို့ဝင်ခဲ့လေ၏။ ပြိုင်ဘက်မှမဟုတ်တော့ဘဲလေ ကျော်ရယ်။ ငယ်နဲ့ပတ်သက်စရာ ဘာအကြောင်းမှရှိမနေတော့တာကို နင်သိရင် ဘာစကားမှပြောဖို့မလိုအပ်ပါဘူး။ နောက်ကျောကိုစိုက်ကြည့်နေသည့်မျက်လုံးတစ်စုံကိုတော့ သူမသတိမထားမိခဲ့ပါချေ။

❀ ❀ ❀

အခန်း (၁၆)

“လာ...”

“ဟင်! ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ဒီမှာပဲပြောပါလား”

“မရဘူးလေ... အမှတ်ခြစ်စရာတွေလည်းရှိတယ်။ မှားတာတွေ ပြန်ပြစရာတွေလည်းပါဦးမှာ။ ဒီမှာမသင်ချင်ရင် ကိုယ်၊ ငယ်အိမ်မှာ လိုက်သင်ပေးမှာနော်။ မလုပ်ရဲဘူးမထင်နဲ့”

မျက်မှောင်ကြုတ်ထားရင်းမှ မျက်စောင်းတစ်ပွင့်ပေါ်လာလေ၏။ အသင့်ဖွင့်ပေးထားသည့်တံခါးမှ အခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ သူတူလေးက သူမကိုပြေးကြိုလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀၂ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

“မမ”

“ဟာ... ဦးဦးနဲ့လေးနှစ်ပဲကွာတဲ့သူကို တိတိလေးခေါ်ရမှာပေါ့... သားဌေးရ”

“ဟင်! ဦးဦးဘုန်းကလည်း မမကငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာကို မမမခေါ်မယ်နော်... မမ”

ကလေးက သူ့ဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် အတွင်းခန်းထဲမှ သားဌေး၏မေမေထွက်လာလေ၏။

“သားလေး... ဦးဦးတို့စာသင်ကြမှာလေ၊ မရှုပ်ရဘူး”

“သားလည်းသင်မှာပေါ့မေမေရဲ့။ A, B, C, D လောက်တော့ အပျော့ပါ”

သူမ,မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်လိုက်တော့ သားဌေးက သူမနာခေါင်းကိုလှမ်းညှစ်လိုက်ပါ၏။

“ဟေ့ကောင်! ငယ်,နာသွားမှာပေါ့ကွ”

“ဦးဦးကလည်း သားက မမကိုချစ်လို့ပါ။ ဦးဦးရော မချစ်ဘူးလား”

“ဟာ... ဒီကောင်တော့, မမ, သားကိုခေါ်မှဖြစ်မယ်၊ မရဘူး”

“အေးပါတယ်။ လာ, သားလေး... မေမေတို့ဈေးသွားရအောင်”

“မမ မပြန်နဲ့ဦးနော်။ သားပြန်လာရင် မုန့်ဝယ်လာပေးမယ်၊ သိလား”

သူမလက်မောင်းကိုကိုင်လှုပ်၍ ပြောသွားသည့်ကလေးကို ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေလို့သာ ပြောတယ်။ အရင်းအချာတွေလို ချစ်ခင်စည်းလုံးလိုက်ပုံက အလွန်နွေးထွေးတာပင်။ သူမမှာတော့ ဒီလိုရင်းနှီးနွေးထွေးမှုမျိုးကို မေမေထံမှလွဲ၍မရခဲ့ဖူးပေ။ အခုတော့ ကိုကြီးဆီက စတင်ရနေပြီပေါ့လေ။

သူက အမှတ်တွေခြစ်နေရင်းမှ သူမကိုဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိလေ၏။ Answer Book ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အတွေးတွေက အဝေးသို့လွင့်နေသလိုပင်။ ဒူးပေါ်လက်တင်ကာ လက်ဝါးထက် မေးလေးတင်ထားသည့် ပုံစံလေးက ကော်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်ချထားသည့်အတိုင်း ငြိမ်သက်နေလေ၏။

“ငယ်”

“....”

“ငယ်... ကိုယ်ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

“ဟင်! ”

သူမ ရုတ်တရက်လန့်သွားရ၏။ သူ့ကို ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်ရင်း မပွင့်တပွင့်လေးပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“ဘာကိုသဘောကျလို့ ပြုံးတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ တပည့်ငေးနေလို့ ဆရာတော့ ခေါက်တော့မှာပဲဆိုပြီး တွေးမိလို့ပါ”

“ကိုယ်က ခေါင်းတော့မခေါက်ပါဘူး။ မသကာ ဗိုက်ခေါက်လိမ်ရုံပါပဲ”

“ဟင်! နာမှာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့”

“နာပါစေပေါ့။ ဒါမှစာကြိုးစားလာမှာ”

“အခု ဘယ်နှပုဒ်မှားနေလဲ”

“English မှာ Gramma (၃)ပုဒ်၊ Comprehension လည်းမှားတာတွေပါတယ်။ ရမှတ်က (၆၂)မှတ်”

“အား... ဂုဏ်ထူးမှတ်ကိုမမီနိုင်ပါလား”

“Maths က Objective (၅)ပုဒ်၊ Short Question (၂)ပုဒ်၊ Long Question (၁)ပုဒ်၊ ရမှတ်က (၈၅)မှတ်။ မဆိုးဘူး၊ ဂုဏ်ထူးဝင်တယ်။ Chemistry မှ Equation တွေ တော်တော်မှားတယ်။

ပုစ္ဆာကျန်ခဲ့တာလည်းရှိတယ်... (၇၀)ပဲရတယ်”

သူမနာခေါင်းလေး ရွံ့တွသွားရလေ၏။ ဒီလောက်မှတ်မိပြီး ပြန်နိုင်တာပဲ တော်သေးသည်။ တော်ကြာ စာမေးပွဲတကယ်ဖြေမှ အကုန်မေ့ကုန်ရင်အခက်ပါပဲ။ သူက သူမမှားသည့်ပုစ္ဆာတွေကို ခပ်မြန်မြန်ပင် ပြန်ရှင်းပြပါ၏။ အိမ်မှာ သုံးခေါက်ပြန်ရေးရန်မှာ ပြီး နောက်ထပ်မေးခွန်း(၃)စုံထုတ်ပေးလေသည်။

“ရှေ့လထဲ ကိုယ်စာမေးပွဲပြီးရင် House ဆင်းရတော့မှာ။ ကျောင်းပိတ်ပြီဆိုတော့ ငယ်ကိုစာပြဖို့ အေးအေးဆေးဆေးအချိန်ရပြီ။ ဒီနှစ်မအောင်လို့မဖြစ်ဘူးနော်။ သိရဲ့လား”

“ကိုကြီးကလည်း ငယ်လည်းအောင်ချင်တာပေါ့။ ဒီလောက်ကြိုးစားတာတောင်မှမအောင်သေးတာ။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒီနှစ်တော့ မအောင်လို့မရဘူးဆိုတဲ့စိတ်ကို အမြဲမှတ်ထားပါ ငယ်။ ကိုကြီးနဲ့ငယ်ဘဝအတွက် အရမ်းအရေးကြီးတာကို ငယ်သိနေရမယ်”

သူမမျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားရလေ၏။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လေလဲ။ သူ့ကို မမကြီးစိတ်ဝင်စားနေတာကို သူမတို့တစ်အိမ်လုံး သိနေကြတာမဟုတ်လား။ ငယ်ဘဝအတွက်ဆိုရင်တော့ ထားပါတော့။ ဘယ်

နှယ်... ကိုကြီးနဲ့ငယ်ဘဝအတွက်ဆိုပါလား။

“ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ... အဲဒါကြောင့် ငယ်အဆူခံရတာ။ ပြောလိုက်ရင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကြောင်တောင်ကောင်လေး ပြန်ကြည့်နေတာ အူယားစရာလေး”

“ငယ်က ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ”

“ဪ... ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားနေတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ဆို ရင်ပြီးနေပြီ”

ဟင်... ပြောတော့ဖြင့်အလွယ်လေး။ သူ့စကားက ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်နေသလဲဖြင့် သေချာပြန်မစဉ်းစားဘူး။ ပြောချင်သလို စွတ်ပြောနေပြီးတော့များ။ သူမစိတ်ကောက်ချင်လာသဖြင့် သူ့ကို မျက်စောင်းသာခဲလိုက်မိလေ၏။

“ဟော! ကြည့်... ဆရာကိုဒီလိုလုပ်စရာလား။ ကိုယ်ပြောထားပါရဲ့နော်။ ဒီလိုမျက်စောင်းမျိုးနဲ့ တခြားကောင်လေးတွေကို သွားမထိုးမိပါစေနဲ့”

“ထိုးရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“ငယ်ကိုတိုက်စားသွားမှာစိုးလို့ပေါ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ဒုက္ခပဲ။ ဟိုလူကြီးကိုအမြင်ကပ်

ကပ်နဲ့ ငယ်၊ခဏခဏမျက်စောင်းထိုးမိတာ”

“ဘယ်ကလူကြီးလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ... ဈေးထဲကလူကြီးပေါ့”

“တော်တော်... ကိုယ့်ရှေ့မှာ နောက်ကို တခြားယောက်ျားတွေအကြောင်း ဘယ်တော့မှမပြောပါနဲ့။ မကြားချင်ဘူးသိလား”

အူတိုသလိုပြောလာသည်မို့ သူမပြုံးလိုက်မိပြန်၏။ ပြောနေပုံကိုက ငယ်ကိုသူပိုင်တာကျနေတာပဲ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းအမိန့်ကပေးချင်နေသေး...။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမပြုံးလိုက်တာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူက ဗလာစာအုပ်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲလှင်းထုလိုက်လေသည်။

“အာ... ငယ်ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ညည်းပုံစံ ညည်းသိပေါ့... လူကြီးက ဆုံးမနေတာကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်ချင်ပုံနဲ့ ခေါင်းက မာချင်သေးတယ်”

“ကိုကြီးကလည်း ငယ်စာမှားရင် ကြိုက်သလောက်ရိုက်ချင်သလိုရိုက်ပါ။ ဒီလူကြီးကိုတော့ စကားထဲထည့်မပြောပါနဲ့။ ကြည့်မရပါဘူးဆိုနေမှ”

“ပြောတော့ဖြင့် ကြည့်မရဘူးတဲ့။ ခုန ဘာလို့သတိတရပြောတာလဲ”

“အဲဒါ ကိုကြီးပြောလို့ ငယ်ပြောမိတာလေ”

“ဒါလေးပြောတာနဲ့ ဒီလူကိုသတိရစရာလား။ သဲနယ်နော်၊ ကိုယ့်ကိုစိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့။ ကားနဲ့ပြန်မပို့ဘဲ နေလိုက်မယ်”

“ငယ်ကလည်း ကိုကြီးနဲ့ကားကြုံလိုက်ပါရစေ ပြောမိလို့လား။ ငယ်ကငယ်ပဲ... မမကြီးမဟုတ်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းစူလိုက်မိသော်လည်း မျက်ရည်တို့က ချက်ချင်းဝေ့သိလာ၏။ အင်းလေ... တူမှမတူဘဲ။ ကိုကြီးကားပေါ်မှာ မမကြီးတို့လို ဆေးကျောင်းသူလေးတွေကပဲ လမ်းကြုံစီးခွင့်ရမှာပေါ့။ ငယ်က အနှိမ်ခံမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ ဘယ်သူက ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ခေါ်တင်ချင်မှာလဲ။ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်တော့ သူက သူမလက်ကိုအမြန် ဆွဲလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... စိတ်ကောက်ဖို့ကအရင်။ ကိုယ်ပြန်လိုက်ဖို့မှာပေါ့”

“ရတယ်... ငယ့်ဟာငယ်ပြန်တတ်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ၊ ယုံဖို့တောင်ပဲ”

သူ့ပြုံးစစဖြင့်ပြောတော့ သူမထံမှ မျက်စောင်းတစ်ခုထပ်ရပြန်၏။ သူ့ဆုပ်ထားသည့်လက်ကို ပြန်ရှန်းသော်လည်း သူကလွတ်

မပေးပါချေ။

“လွှတ်တော့လေ”

“မလွှတ်ပါဘူး၊ တော်ကြာ ကိုယ့်ကားပေါ်မတက်ဘဲ bus stop မှာ ရပ်နေမှဒုက္ခ”

“ငယ်ပြောပြီးသားလေ။ ငယ်က မမကြီးမဟုတ်ဘူးလို့”

“အေး... ပြောပေါ့၊ ကိုယ်ကလည်း စုမြတ်နိုးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲကွက်ပြီး ခေါ်တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ရှာကြပြီး နာကပ်မနေနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ။ ညည်း၊ သူများကိုသာ ညာချင်ညာလို့ရမယ်။ ကိုယ့်ကိုတော့ ညာလို့မရဘူးမှတ်။ လာသွားမယ်... ဂေါက်တေးမ”

သူမနဖူးကိုလက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖထူကာ လက်ဆွဲ၍ထရပ်စဉ် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ရွှေရည်တို့အုပ်စု ဝင်လာလေ၏။

“ဟာ... ကိုကိုရောက်နေတာကိုး... မဝါရော”

“သားခွေးနဲ့ ဈေးသွားလေရဲ့”

“အဲဒါ ဘယ်သူလေးတုန်း”

သူ့နောက်မှာ ကွယ်ရပ်နေသလိုဖြစ်နေတာမို့ ရွှေရည်က လှမ်းကဲကြည့်ရင်းမေးရာ ရွှေရည်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ထဲမှ အသံ တွေ့မြင်တူထွက်လာလေသည်။

“ဟယ်! အငယ်လေး”

“ဟုတ်တယ်တော့။ ဘယ်ကနေဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

“နင်တို့သိလို့လား စင်သီယာ”

“သိတာပေါ့ဟဲ့... ငါတို့ကို Design ဆန်းဆန်းလေးတွေ ချုပ်ပေးနေတဲ့ သဲနုငယ်ဆိုတာသူပေါ့”

“ဟင်! သူချုပ်ပေးတာလား။ ရွှေရည်တောင် အပ်ဖို့ပြောနေ တာလေ၊ တော်လိုက်တာနော်။ ကိုကြီးက သေချာမိတ်ဆက်ပေးဦး မှပေါ့”

“ဟာ! ငါ့ချာတိတ် စာမေးပွဲဖြေရမှာ... မအားဘူး”

“ဟယ်... ကိုကို့ချာတိတ်တဲ့”

ဝေါခနဲရယ်မောလိုက်သံကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား ရလေ၏။ ဒီ Model ပေါက်စတွေနဲ့တွေ့မှပဲ သူအရှက်ရတော့တာ ပါပဲ။ နဂိုကတည်းက ရွှေရည်က အစက ခပ်သန်သန်ရယ်လေ။

“တကယ်ကြီးလား”

“အေး... ကဲ, သွားပြီ။ အိမ်ပြန်နောက်ကျတော့မှာပဲ”

“ဟွန်း! တွန့်တိုတတ်ပါ။ အငယ်လေး စာမေးပွဲပြီးရင်တော့ ရွှေရည်ကိုချုပ်ပေးပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တွေ့လား... ဘယ်လောက်အလိုက်သိတဲ့ ချာတိတ်လေးပါ လိမ့်နော်”

သူ့ တရားရှုရှုနှင့်ဒေါပွဲပြီး ဆွဲခေါ်သဖြင့် အပြေးလိုက်ခဲ့ရလေ ၏။ ဘယ်လိုလူကြီးလည်းမသိပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေနဲ့စကားပြော ပြန်တော့လည်း မကြိုက်ချင်ပြန်ပါလား။ ခက်လှချည်ရဲ့နော်။

သဲနုငယ်

အခန်း (၁၇)

လမ်းထိပ်မှာပင် ရပ်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် သူက ကားကိုရပ်ပေး
လိုက်ပါ၏။ သူမ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ် သူ့ထံမှအသံခပ်တိုးတိုး
ထွက်လာလေသည်။

“တကယ်လို့ သင်တန်းမပြီးသေးဘူးလားလို့ အန်တီမေးရင်
အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်နော်... ငယ်၊ တော်ကြာဆူနေဦးမယ်”

“ကျူရှင်ဘယ်မှာတက်လဲမေးရင်ရော”

“ပိုင်းတက်နေတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်ပေါ့။ ကိုယ်၊စာမေးပွဲပြီး
ရင် နေ့တိုင်းသင်ပေးမှာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မေမေက အိမ်ခေါ်သင်ရင်ရော”

“မသင်ပေးနိုင်ဘူး။ ကိုယ်၊ စုမြတ်နိုးနဲ့ သိပ် Key ကိုက်တာ မှမဟုတ်တာ”

“ကိုကြီးကလည်း မမကြီးနဲ့အတန်းတူကိုပဲ”

“မမကြီးက ငယ်မှမဟုတ်တာပဲ။ ကဲ! သွားပြီ”

သူမစကားကိုပြန်သုံး၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျိတ်ပြီးလိုက်မိလေ၏။ ပြောတော့ဖြင့်လူကြီးတဲ့။ တစ်ခါတလေ ကိုကြီးက ငယ်ထက်တောင်မှ ကလေးပိုဆန်ချင်နေတာကိုများ။ လမ်းကွေ့ပြီးမှ တစ်ဖက်ကိုပြန်မောင်းသွားသည့်ကားလေးကို လိုက်ကြည့်နေရင်း လမ်းထဲဝင်လိုက်စဉ် သူမနံဘေးသို့ ကားတစ်စီးရောက်လာပြန်လေ၏။ ဘုရားရေ... ကျော်မင်းဟန်ပါလား။

“မိငယ် ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“သင်တန်း”

“ဘာသင်တန်းလဲ”

အတော်စပ်စုလှချည်လားအကြည့်ဖြင့် သူ့ကိုလှည့်ကြည့်မိလိုက်စဉ် သူက ကားပေါ်မှဆင်းလာလေသည်။

“ခုန ဘယ်သူ့ကားပေါ်ကဆင်းလာတာလဲ”

“Guide ဆရာ”

“ကျွတ်! အိမ်မှာဆရာမနဲ့မသင်ဘဲ ဘယ်ကဝိုင်းမှာသွားတက်နေတာလဲ၊ငယ်။ ပြောတော့ပြန်မဖြေတော့ဘူးဆို”

“ငယ်စိတ်နဲ့ငယ်ကိုယ်ပဲ ကျော်မင်းဟန်။ နင်က ငယ်အုပ်ထိန်းသူမှမဟုတ်ဘဲ။ ဘာမှမသိဘဲ လိုက်ပြောမနေနဲ့”

ကြည့်စမ်း! ဘယ်တုန်းကများ စကားတွေတတ်နေပါလိမ့်။ သဲနယ်ဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ ဒီလိုစကားမျိုး တစ်ခါမှပြောခဲ့ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“အန်တီသိလား”

“နင်နော်... ငယ်ကိုအရိုက်ခံရအောင် လိုက်မချွန်ချင်ပါနဲ့။ တစ်ပြားမှမကုန်တဲ့ကျူရှင်မှာ သွားတက်နေတာတောင် အထွေးတို့သိရင်မြီငြင်ကြဦးမှာ။ နင်နဲ့ငယ် သူငယ်ချင်းမဟုတ်တော့ဘူး။ လာမပတ်သက်နဲ့။ အထွေးကလည်း နင်နဲ့ရောတာကိုကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး... ဖယ်ပေး”

“ဘာလဲကွဲ့၊ မင်းနဲ့ကိုယ်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ငယ်ရာ။

ဒီလိုပြောစရာလား”

“အဲဒါ ဟိုးအရင်တုန်းကလေ။ အခု ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး”

ဖယ်ပါဆို... ငယ်နောက်ကျနေပြီ”

“နောက်ကျရင် ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး။ အိမ်ပဲရောက်တော့မယ့်ဟာ”

“ရောက်ရောက်ဟာ... မင်းက သူစိမ်းကားတော့ လိုက်စီးတယ်။ ကိုယ့်နဲ့ဒီလောက်ရင်းနှီးတာကျ မစီးချင်ဘူး။ ငြင်းရလား”

“ဪ... အထွေးမြင်မှာစိုးလို့ပေါ့။ အိမ်မှာ ဒီနေ့ရှိနေတဲ့ဟာ... နင့်ဟာနင်သွား”

“ငယ်နော်၊ အထွေးနဲ့တွေ့ဖို့လာတာမှမဟုတ်ဘဲ။ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ကဲ! တက်မှာသာတက်စမ်းပါ။ မင်းမလိုက်ရင် ကိုယ်၊ အန်တီမြနဲ့ပြန်ပြောမှာနော်”

ကြည့်ပါလား၊ အတို့အထောင်ကောင်။ ငယ်ငယ်က အကျင့်တွေ ခုထိမပျောက်သေးဘူး။ လူကိုလိုက်ချွန်ဖို့ဆို အချိန်မရွေးနေရာမရွေးရှိနေတာပဲ။ အမြင်ကိုကပ်တယ်။

“မေမေ့ကိုပြောလိုက်ရင် မမကြီးသိသွားမှာပေါ့။ ခုနလူက မမကြီးသူငယ်ချင်းဟာကို”

“ဟင်... မမစုရဲ့သူငယ်ချင်းနဲ့လည်း ဖမ်းပြီးခင်လိုက်တာပဲလား၊ ငယ်ရာ”

“မခင်ပါဘူး၊ လမ်းကြုံပို့ပေးမယ်ဆိုလို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲဟာ”

“ကဲ! စကားများမနေနဲ့... တက်”

သူက ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် တက်ထိုင်လိုက်ရ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။ ခုတလောလေးမှ ငယ်ကိုကားကြုံပို့ချင်နေသည့်လူတွေ ပေါ်နေပါရောလား။ ကားက ခြံဝင်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လာလေ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်တော့ သူပါလိုက်ဆင်းလာလေသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ငယ်စာမေးပွဲပြန်ဖြေမှာကို အိမ်ကဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး”

“မသိစေချင်ရင် ကိုယ်မပြောပါဘူး ငယ်ရယ်။ ကိုယ်စခဲ့တာကိုတော့ ရွဲ့ပြီးလိုက်မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ယောက်ျားပဲယူဆိုတဲ့စကားလေ”

“နင်မပြောလည်း မေမေက ငယ်ကိုသဘောတူတဲ့လူရှိပြီးသားပါ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“မေမေ့ကိုမေးကြည့်ပေါ့”

“ငယ်နော်”

သူမ အိမ်ထဲဝင်လိုက်တော့ ဧည့်ခန်းမှာ လူစုံရှိနေလေ၏။
အထွေးက သူမကိုငြိုလ်ကြည့်ကြည့်လိုက်သော်လည်း သူပါလာ
သဖြင့် ဘာမှတော့မပြောတော့ပါချေ။

“ကျော်၊ ဘယ်ကနေဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ယု၊စာတွေပိုင်ပြီလား၊ လာ check တာလေ။ ငယ်နဲ့က ဒီ
လမ်းထိပ်မှာဆိုတာ”

“အမယ်! သူက စတော်ကြီးကိုများ၊ လာရီနေသေး”

သူမအတွင်းခန်းထဲဝင်လာခဲ့စဉ် မေမေလိုက်လာလေ၏။
File ကိုအံ့ဆွဲထဲထည့်သိမ်းအပြီးမှာ မေမေက သူမအခန်းကျဉ်းလေး
ထဲ ဝင်လာလေသည်။

“ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ ငယ်”

“သင်တန်းလေ... မေမေ”

“သင်တန်းက (၂)နာရီလောက်ပဲကြာတာမဟုတ်လား။ အခု
သမီးပြန်လာတာ လေးနာရီလောက်ကြာနေတာ”

“ငယ်၊ မဟုတ်တာဘာမှမလုပ်ပါဘူးမေမေ။ ကားစောင့်ရ
တာလည်း တော်တော်ကြာသွားလို့ပါ”

“သားကျော်နဲ့လမ်းထိပ်မှာဆိုတယ်ဆိုတာရော တကယ်ဟုတ်
ရဲ့လား။ တော်ကြာ ယု၊ပြဿနာရှာဦးမယ်”

“သူ့အတင်းခေါ်လို့ လိုက်ခဲ့ရတာပါမေမေ။ ငယ်၊ဘယ်ကား
ကိုမှ လမ်းကြုံမစီးချင်ပါဘူး”

ဗီရိထဲမှ အိမ်နေဝတ်စုံကိုထုတ်ရင်း ပြောလိုက်တော့ မေမေ
မျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။ ဘယ်လိုပြောချင်နေတာလဲ မေ
မေရယ်။ ငယ်က နှုနဲနေဝဲနေလို့ သူစိမ်းယောက်ျားတွေနဲ့စကားပြော
ခွင့်တောင် မပြုချင်တာလား။ ကျော်မင်းဟန်ဆိုတာ ငယ်နဲ့သူငယ်
တန်းကတည်းက ခင်လာခဲ့ရတဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းပါလေ။

“မေမေက သမီးကိုစိုးရိမ်လို့ပြောနေတာပါ”

“စိတ်ချပါမေမေ... ငယ်၊ မေမေသိအောင် ဘာတစ်ခုမှ
မလုပ်တတ်ပါဘူး”

“အေးပါ... မေမေသိပါတယ်”

သူမအဝတ်လဲ၍ ထမင်းစားရန် မီးဖိုခန်းထဲသို့ဝင်လာစဉ်
ကျော်မင်းဟန်က အထွေးနှင့်အတူ ပါလာပြန်လေ၏။ နေပါဦး...
ဒီကောင် ဘာအကြံအစည်တွေနဲ့များ လိုက်ရှုပ်နေပြန်ပါလိမ့်။

“ငယ်... ကိုယ်လည်းစားမယ်”

သူမ မကြားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တော့ အထွေးထဲမှအသံ ထွက်လာလေ၏။

“မငယ်... ကျော်ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“သူက ဒီအိမ်မှာ သူစိမ်းမှမဟုတ်ဘဲအထွေးရဲ့။ ထမင်းစား ချင်တာကို ခွင့်တောင်းနေစရာမှမလိုဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ စကားတော့ ပြန်ပြောဦးမှပေါ့။ ဒီမှာစားမယ့်လူက အောက်ကျနောက်ကျပြောနေရသလိုကြီးဖြစ်နေတာ နားမလည် ဘူးလား”

“ပြင်ပေးမယ်ဆို ပြီးရောမဟုတ်လားအထွေးရယ်”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီတိုင်းချည်းပဲ။ ဘယ်တော့မှပြောပြန်ပြန် မပြောတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူနဲ့မှ အကြောမတည့်ဖြစ်နေ တာ”

သူ့အံ့သြသွားရ၏။ ဒီအိမ်မှာ သူမကို ဝိုင်းအနိုင်ကျင့်တယ် ဆိုတာ ဟကယ်ပဲလား။ မေမေပြောတုန်းကတော့ သူက မယုံခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

“ကိုယ်အလကားပြောတာပါ ယုရယ်”

“ဘာအလကားပြောရမှာလဲ၊ စားပါ။ အားမနာပါနဲ့ကျော်ရဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒီဟင်းတွေက ယုချက်ထားတာမို့လား”

“ချက်စရာလား။ ယုက ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ အားတာမဟုတ် ဘူး။ အိမ်မှာ ၁၀၉၊ ၁၁၀ တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ၊ လုပ်ပါစေပေါ့”

“ဟာ! ယုကလည်း ယုထက်အကြီးကို ဒီလိုပြောစရာလား”

“ဒီလိုမပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ သူ့ဘက်က ဒီလောက် ထိ ကျော်လိုက်နာမနေပါနဲ့”

“သမီးလေး... ယုရေ၊ သက်သက်ဆီက ဖုန်းလာနေတယ် သမီး”

“လာပြီ မေမေ”

ယုယထွေး အိမ်ရှေ့ထွက်သွားမှပဲ သူသက်ပြင်းချလိုက်မိပါ ၏။ အရင်ကတည်းက သူမကိုမထိတထိစရင်း အနိုင်ယူလာခဲ့တာ ဒီလောက်စိတ်ဖိစီးမှုတွေ သူမဆီမှာရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူထင်မထား မိပါချေ။ တကယ်တမ်းသည်းခံစိတ်ရှိတာ သူမပါပဲလား။

“စားလို့ရပြီ”

“မင်းရော မစားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... နောက်မှပဲစားတော့မယ်”

“ကိုယ်နဲ့တစ်ဝိုင်းတည်းမစားရလို့များ ငယ်ကိုအမိန့်ထုတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထားသလားဟင်”

“မဆိုင်ပါဘူး။ ငယ်၊ ညနေစာချက်ဖို့ပြင်တော့မလို့ပါ”

“နောက်မှချက်လို့မရဘူးလား ငယ်။ မင်းမစားရင် ကိုယ်လည်းမစားတော့ဘူး”

သူမ သက်ပြင်းကိုဆောင့်ချလိုက်မိလေ၏။ ဒင်းကလည်း တမှောင့်။ သူ့ရှေ့မှာ အထွေးပြောဆိုနေတာကိုသိလျက်နဲ့ တမင်များလုပ်နေလေသလား။ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်တော့ ခုံမှာထိုင်၍ သူမကို ကြည့်နေဆဲပင်။

“ဗိုက်တကယ်မဆာဘူးလား၊ကျော်”

“ဆာတော့ဆာတာပေါ့... ဒါပေမဲ့”

“ဆာတယ်ဆိုစားပေါ့။ ငယ်က ဒီအိမ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မိသားစုလက်ဆံစားခဲ့ဖူးတာမျိုးမရှိဘူး။ တစ်ဝိုင်းတည်းမစားလို့ဆိုပြီး ငယ်ကိုတစ်မျိုးမထင်လိုက်ပါနဲ့။ ကျော်ပြန်သွားရင် အထွေးရန်လုပ်တာကို ငယ်မခံချင်လို့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်နဲ့ ကျော်က အရင်တုန်းကလို ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမှမဟုတ်တော့ဘဲ။ နေတတ်ထိုင်တတ်မှ နားပူသက်သာတဲ့ဘဝပါ၊ကျော်”

သူ့ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေ၏။ ကြည့်စမ်း!

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမရင်ထဲက နာကျင်မှုတွေကို တစ်စွန်းတစ်စမြင်လိုက်ရသလိုပါပဲလား။ ယုယနဲ့မမစုတို့တွေ သူမကိုအနိုင်ယူခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းမည်မျှရှိနေပြီလဲ။ သူကရော ကျောင်းအတူတက်စဉ်တုန်းက အချိန်တိုင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေခဲ့တာလေ။

သူလည်း သူမအပေါ် အတော်ပင်မကောင်းမြင်ခဲ့တာမို့ ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်ကာ နောင်တက ဖြစ်တည်၏။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ငယ်။ ငယ်ရွယ်စိတ်နဲ့အနိုင်ယူခဲ့မိတာတွေဟာ ငယ်ကိုဒီလောက်ကြီးထိခိုက်စေမယ်လို့ မထင်ခဲ့မိတာအမှန်ပါ။

❀ ❀ ❀

ရွှေပဒေသာစာပေ

သံနယ်

အခန်း (၁၈)

မေးခွန်းတွေဖြေပြီးတာကိုပြန်စစ်၍ ဇက်ချိုးကာ အညောင်း
ဖြေလိုက်၏။ ကိုကြီးတို့စာမေးပွဲဖြေနေပြီမို့ သူမကိုပေးထားသည့်
မေးခွန်းတွေက တစ်ထပ်ကြီး။ ဘယ်လိုအငြိုးနဲ့များရှာပြီး မေးထား
သလဲမသိ။ ကြာလာတော့ အမြင်ကကပ်လာပြီ။ သူ့ မကျက်ရတိုင်း
လူကိုနင်းကန်စွတ်မေးနေတာပဲ။

ကလစ်ခနဲတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ မေမေက သူမအခန်းထဲသို့
ရောက်လာလေ၏။ သူမက စာအုပ်ကိုပိတ်၍ အံ့ဆွဲထဲ ထည့်သိမ်း
ပြီးချေပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သမီးကို မေမေမေးစရာရှိတယ်”

“မေးပါမေမေ”

“သမီးဘာတွေလုပ်နေသလဲ”

သူမ ခုတင်ပေါ်ပြောင်းထိုင်လိုက်ပါ၏။ မေမေက သူမထိုင် ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမကိုစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဘုရားရေး... မေမေအကြည့်တွေထဲမှာ မယုံကြည်နိုင်သည့် အရိပ်တွေကို မြင်နေရပါရောလား။

“ဖြေလေ... စက်ချုပ်သင်တန်းက ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်လကပဲဆင်း တာတဲ့။ မေမေ့ကို သင်းသင်းပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီနှစ်လကျော်မှာ သမီးသင်တန်းဆိုပြီး အပြင်ကိုထွက်နေခဲ့တာကြာပြီ။ မေမေမသိ အောင် ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ပါဘူးဆို။ သမီးဖေဖေသိရင် ဒေါသပူနံ ထတော့မှာပဲ”

“ငယ်၊ မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူးမေမေ”

“ဒါဆို ဘာလုပ်ဖို့အပြင်ကိုသွားနေရတာလဲ။ နဂိုကတည်းက သမီးကို အားလုံးကဝိုင်းငြူစုနေကြတာ။ သမီးကို မေမေမှမယုံရရင် ဘယ်သူက လာယုံတော့မှာလဲ။ မေမေက သမီးကို အိမ်တွင်းပုန်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲဖြစ်စေချင်တာပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်၍ စာအုပ်ကိုယူကာ မေမေ့လက်ထဲသို့ထည့် ပေးလိုက်ပါ၏။ မေမေက စာအုပ်ကိုဖွင့်ဖတ်ရင်း တအံ့တသြဖြစ်နေ လေသည်။

“ငယ်၊ စာမေးပွဲပြန်ဖြေမလို့ ကျူရှင်တက်နေတာပါမေမေ။ မမကြီးတို့အထွေးတို့ပြောမှာစိုးလို့ ငွေတစ်ပြားမှမကုန်တဲ့ကျူရှင်မှာ တက်နေတာပါ”

“ဟင်! ”

“ငယ်၊ စာမေးပွဲအောင်ချင်တယ်။ အောင်မှလည်းဖြစ်မှာ။ ငယ်အတွက် ဒီဆယ်တန်းကိုမအောင်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဒီလိုအပြောခံအနှိမ်ခံနေရတဲ့ဘဝက ငယ်ဘယ်တော့မှကျွတ်တော့ မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပါမေမေ”

“သမီးရယ်”

ငယ်နဲ့ကိုကြီးအတွက်ဆိုတဲ့စကားကိုတော့ မပြောမိစေရပါ ဘူး ကိုကြီးရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုကြီးကို ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိသွားရင် ပြဿနာတွေက ထပ်တက်လာမှာမို့ပါ။

“သမီးတကယ်ပြန်ဖြေမယ်ဆိုရင် မေမေ... ကျူရှင်ကောင်း ကောင်းထားပေးမှာပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟင့်အင်း... မလိုပါဘူးမေမေ၊ နေပါစေတော့။ မေမေ့ဆိုက ငယ်တစ်ခုတည်းပဲတောင်းဆိုပါရစေ။ ငယ်စာမေးပွဲပြန်ဖြေမှာကို အိမ်မှာဘယ်သူမှမသိပါစေနဲ့။ ပြီးတော့ ညရုန်နာရီကနေ၊ မနက်ခြောက်နာရီအတွင်း ငယ်စာကျက်ချိန်တွေမှာ အနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့မေမေ။ ငယ်အနူးအညွတ်တောင်းပန်နေတာပါ”

မေမေက သူမကိုအငေးသားကြည့်နေလေ၏။ အများဆုံးအနင်းခံရတဲ့မြေသားတွေတောင်မှ နှစ်ကြာလာတာနဲ့အမျှ မာကျောကျစ်လစ်လာပါသေးတယ်ရှင်။ ငယ်က နာကျင်တတ်၊ ခံစားတတ်တဲ့လူသားတစ်ယောက်ပါ။ ရှေးအတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေပါလာခဲ့ရင်လည်း ဒီဘဝမှာပဲ အပြီးဆပ်ပါရစေတော့။ အားနည်းချက်လေးတစ်ခုရှိတာကို ကိုယ်ချင်းစာနာမှုမပေးဘဲ ငယ်ကိုဖိနှိပ်ပြောဆိုတဲ့စကားသံတွေကို မကြားပါရစေနဲ့တော့။ နားမခံသာဝံ့တော့လို့ပါနော်။

“သမီး... မေမေတို့ကိုစိတ်နာနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း... မနာဝံ့ပါဘူးမေမေ။ ငယ်က ခုချိန်ထိ အိမ်ရိပ်ခိုပြီး မေမေတို့ကျွေးတာကိုစားနေရတုန်းပါ။ မေမေတို့ကိုအာခံဖို့မရဲပါဘူး။ ငယ်က... ငယ်က ဘာမဟုတ်တဲ့သူညပါမေမေရယ်”

မေမေက သူမနံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမကိုပွေ့ဖက်လိုက်လေ၏။ တကယ်တမ်းစကားများကြတော့လည်း ငယ်ဘက်မှာ မေမေရှိမနေပါဘူးလေ။ ငယ်၊သိနေပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သွေးမထိုးပါဘဲ ဒီအိမ်မှာ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေအရပေါ့။

ငယ်က မွေးစားသမီးလားလို့ မေမေ့ကိုဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့မေးရဲပါ့မလဲ။ မွေးကျေးဇူးမရှိခဲ့တာတောင်မှ ကျွေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတွေကို ငယ်ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ပြန်ဆပ်ခွင့်ရမလဲလို့ တွေးမိတိုင်း အဲဒီလိုညတွေမှာ တစ်ညလုံးအိပ်လို့မရနိုင်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါတွေကို ငယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိခဲ့ပါဘူး။

“သမီးရယ်၊ ပညာမာန်တွေတက်နေတဲ့စုနဲ့ယုတို့ပြောဆိုတာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ အချိန်တန်ရင် သူတို့သွားနေတဲ့အရိန်တွေ သူတို့ဟာသူတို့ရပ်သွားပါလိမ့်မယ်”

ဒါဖြင့်ရင် ဖေဖေကရော၊ မေမေ။ ငယ်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက နှိမ်ခဲ့တာလေ။ ပစ္စည်းတစ်ခုဝယ်လာတိုင်း မမကြီးပဲ အရင်ရတာ။ မမကြီးမကြိုက်ရင် အထွေးက ရသွားပါလေရော။ ငယ်အတွက်ဆိုပြီး ဘယ်တုန်းကများ တသီးတသန့်ဝယ်လာပေးတာများ

ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ။ အရှုပ်ကစားတဲ့အရွယ်လေးတုန်းကတောင်မှ မမကြီးနဲ့အထွေးလုကြလွန်းလို့ ငယ်မှာ ကိုယ်ပိုင်အရှုပ်ရယ်လို့သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိခဲ့တာအမှန်ပါ။

ပစ္စည်းတွေ သယ်ပိုးနိုင်တဲ့အရွယ်လေးကတည်းက ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ကိုယ် မေမေ့ကိုဝိုင်းကူပြီးလုပ်ပေးခဲ့တာ ဒီလိုအိမ်ဖော်တစ်ယောက်လိုဘဝမျိုးနဲ့ တစ်သက်လုံးနေသွားချင်လို့မှမဟုတ်ဘဲ။ ညစဉ်ညတိုင်း ဖေဖေနဲ့မေမေ့ကိုနှိပ်နယ်ပေးခဲ့တာတွေဟာ ကုသိုလ်ယူချင်တာထက် မွေးကျေးဇူးတွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့တုံ့ပြန်ခွင့်ရလိုရငြားပြုလုပ်ပေးခဲ့တာတွေပါ။ ငယ်ကျွန်တစ်ယောက်လို အောက်ကျိုးပြီးလုပ်ပေးနေတယ်လို့ ဖေဖေအမြင်တွေက ဒီနေ့အထိပျောက်ကွယ်သွားတာမှမရှိခဲ့တာပဲ။

“သမီးဖေဖေ၊ သမီးကိုပြောဆိုခဲ့တာတွေဟာလည်း သမီးကိုပညာတတ်ဖြစ်စေချင်တဲ့စေတနာတွေနဲ့ ကရုဏာဒေါသောပြောခဲ့တာတွေပါ”

“ငယ်သိပါတယ်မေမေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီသမီးသုံးယောက်ထဲမှာ မေမေအချစ်ဆုံးဟာ ငယ်ပါပဲကွယ်”

“ငယ်... ငယ်... ယုံပါတယ်မေမေ”

မေမေက ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူမပခုံးလေးကို တစ်ချက်ညှစ်ကာ ထထွက်သွားတော့သည်။ သူမထိုင်ခဲ့ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေမိသည်မှာ ညဉ့်နက်သွားသည့်တိုင်ပင်။

လရောင်က ပြတင်းဝမှတစ်ဆင့် အခန်းထဲရှိစားပွဲပေါ် ပြာကျလာမှ စာကျက်ဖို့ မီးထွန်းရန် သတိဝင်သွားရသည်။ အခန်းမီးကိုဖွင့်လိုက်တော့ နာရီက ည(၁၀)နာရီခွဲကိုညွှန်ပြနေလေပြီ။ အချိန်တွေ တော်တော်ကုန်သွားပါရောလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆို ညရှစ်နာရီကျော်တာနှင့် ဘယ်သူမှ သူမကိုခေါ်မခိုင်းရလေအောင် မေမေပြောထားပေးမှာပါလေ။

အိမ်တံခါးတွေ သေချာလိုက်စစ်ပြီး လှည့်ဝင်ခဲ့စဉ် ဧည့်ခန်းမှဖုန်းက မြည်လာလေ၏။ ဘယ်သူထွက်လာမလဲဟု ခဏစောင့်ကြည့်သော်လည်း တစ်ယောက်မှရောက်မလာသဖြင့် သူမဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဘုရားသိကြားမလို့ ကိုကြီးဆီမှဖြစ်ပါစေနော်။

“ငယ်လား... ကိုကြီးပါ”

“.....”

“ငယ်၊ အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“စာကျက်မလို့”

“ခုချိန်ထိ စာမကျက်သေးဘူးလား။ ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

“မေမေနဲ့စကားတွေပြောနေလို့ပါ”

“ဆူပြန်ပြီလား။ ငယ်၊ စာမေးပွဲပြန်ဖြေမှာကိုရော ပြောလိုက်ပြီလား”

“ဒီညနေပဲ သိသွားပြီ”

“ငယ်ဘာဖြစ်နေလဲ။ ကိုယ့်ကိုစကားပြောတာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသလိုပဲ။ အဆူခံရလို့ စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ့်ကိုတော့ ဒီလိုမပြောပါနဲ့။ ကိုယ်၊ မနက်ဖြန်ဖြေရမယ့်ဘာသာကို ကျက်နေတာ တစ်ဝက်ပဲရသေးတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကိုကြီး စာပဲဆက်ကျက်ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ငယ်ဆီဖုန်းဆက်ရတာလဲ”

“သတိရလို့ပေါ့။ မတွေ့ရတာ တစ်ပတ်ကျော်နေပြီကို။ ငယ်ကတော့ နေနိုင်မှာပေါ့။ ကိုယ့်မှာ... အင်း”

သူ သံရှည်ဆွဲ၍ ညည်းညူလိုက်တာကြောင့်... သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါ၏။ ငယ်လည်း ကိုကြီးကိုလွမ်းနေတာပါပဲ

နော်။ ဒါပေမဲ့... ငယ်လွမ်းနေတာကို လူသိအောင်လည်း မပြပဲဘူး။ ကိုကြီးသိအောင်လည်း မပြောရဲတာအမှန်ပါ။ ဒါကို ကိုကြီးသိနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်။

“ငယ် ငိုနေလားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“လိမ္မာတယ်... စာမေးပွဲအတွက်ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ ငိုမိပြီး အားငယ်ဝမ်းနည်းနေရင် စာကျက်တာကိုထိခိုက်စေတာမို့ ငယ်၊ လုံးဝမငိုမိပါစေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေးခွန်း ဘယ်နှစ်ဖြေပြီးပြီလဲ”

“(၁၅)စုံ။ ဒီညတော့ ဖြေဖို့အချိန်မရှိတော့လို့ မဖြေတော့ဘူးနော်”

“စာကိစ္စပဲပြောမှာလား။ တခြားဘာကိစ္စတွေများ ပြောစရာရှိသေးလဲ ငယ်”

“ဟင့်အင်း... မရှိပါဘူး”

“သေချာလား”

“ကိုကြီးစာကျက်ရဦးမှာ မဟုတ်လား။ ငယ်ကြောင့် စာကျက်

၂၄၄ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ချိန်တွေ လျော့ကုန်မှာစိုးတယ်။ စာဆက်ကျက်တော့နော်။ ကိုကြီး
စာမေးပွဲကိုကောင်းကောင်းဖြေနိုင်စေဖို့ ငယ်၊ဆုတောင်းပေးပါ
တယ်”

“ကိုယ်က ငယ်အသံလေးကိုကြားချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ။
အိမ်မှာအိပ်ကုန်ကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခဏမျှ အသံတိတ်သွားပါ၏။ သူက စကားဆက်ပြောချင်
သေးပုံဖြင့် ဖုန်းကိုမချသေးပေ။ သူမကလည်း သူဘာဆက်ပြော
မည်မှန်းမသိ၍ ဆက်ကိုင်ထားမိပါသည်။

“ကိုယ်ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်၊ငယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုလောက်ပြောပါလား”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... တစ်ခုခုပေါ့”

သူမနှုတ်ခမ်းအတွင်းသားလေးကို အသာကိုက်ထားလိုက်မိ
လေ၏။ ပြောလိုက်ရမလား၊ ဟင့်အင်း... မဖြစ်သေးဘူး။ တော်
ကြာ ကိုကြီးစိတ်ဆိုးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စာကောင်းကောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

မကျက်ဘူးလားလို့ စိတ်ခုသွားရင်ပိုဆိုးမှာလေ။

“ငယ်”

“ကိုကြီးစိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင်တော့ ပြောစရာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ငယ်မပြောရဲဘူး”

“ပြောပါ... ရဲရဲသာပြော”

“တကယ်စိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“မဆိုးပါဘူး”

“ပြီးတော့... ငယ်ကိုမဆွဲပါနဲ့နော်”

“ဪ... ငယ်ရယ်၊ မဆွဲပါဘူး။ ပြောမှသာပြောပါ။ ဘာ
ပြောမလို့လဲ”

သူမမျက်စိစုံမှိတ်၍ အားယူလိုက်ပါ၏။ ပြောပြီးတာနှင့် ဖုန်း
ချလိုက်ရန် သတိပါပေးနေမိသည်။ ကိုကြီးစိတ်မဆိုးပါစေနဲ့။

“ငယ်... ငယ်လည်း ကိုကြီးကိုအရမ်းလွမ်းနေမိတာ”

ဂွပ်ခနဲဖုန်းချလိုက်ပြီး သူမပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်တွေစီး
ကျလာပါ၏။ ပြောသင့်သလား။ သူမသေချာမဆန်းစစ်မိပါ။ ကိုကြီး
အထင်သေးသွားမှာကို စိုးရိမ်စိတ်က သာ၍ဆိုးလွန်းနေ၏။ စည်း
ကမ်းဘောင်တွေကျော်လွန်ကုန်ပြီလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အစ်ကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

တစ်ယောက်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်ကလည်း လွမ်းခွင့်ရှိနေတာ ပါပဲ။ ဒါကို ကိုကြီးလည်းသိနေမှာပါ။

ငယ်က ရင်းနှီးမှုကို မမကြီးလိုမျိုးသိသာအောင် မပြရဲပါဘူး ကိုကြီးရယ်။ ပြီးတော့ အချိန်တန် ဆရာဝန်ဖြစ်လာမယ့် လူတစ်ယောက်ဆီက ဘာတစ်ခုကိုမှမမျှော်လင့်ထားမိတာ တကယ်ပါ။ တစ်ခုတည်းပါပဲ။ ဘယ်သူတွေဘယ်လောက်ပဲ ငယ်ကိုနှိမ်နေကြပါစေ၊ ငယ်ကိုနားလည်မှုတွေနဲ့ ညီမလေးလို့ ဒီဘဝမှာအသိအမှတ်ပြုရုံလေးနဲ့ ငယ်ကျေနပ်သွားမှာပါ။ ကိုကြီး... ဒီလိုခေါ်သွားနိုင်ပါ့မလားဟင်!

သူ ဖုန်းကိုကိုင်ထားရင်း နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်မိပါ၏။ နှလုံးသားမှ အလိုလိုသိနားလည်နေပါသည်။

ငယ်... မင်း၊ ကိုယ့်ကိုသံယောဇဉ်တွယ်နေပြီမဟုတ်လား။ မညာကြေးနော်။ မင်း ဘယ်လိုပဲဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်နေပါစေ၊ မင်းမျက်လုံးတွေကိုဖတ်ရင် ကိုယ်သိသွားမှာပါပဲ။ ဒါဟာ ချစ်ခြင်းရဲ့အစ

ကဏ္ဍဦးပေါ့နော်။ ငယ်... စောလွန်းပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နောက်မကျချင်တာအမှန်ပဲ။ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်နေမိတယ် ငယ်။ ဒီစကားကို မင်း Results ထွက်မယ့်နေ့ရောက်မှပဲ ကိုယ်ပြောပါရစေ။ မင်းစိတ်လေသွားမှာကိုစိုးလို့ပါ။ အဲဒီအခါမှာတော့ မင်းရဲ့ ခေါင်းညိတ်တဲ့အဖြေတစ်ခုကိုပဲ ကိုယ်လက်ခံပါရစေနော်။

အခန်း (၁၇)

“အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်နေရသေးလား”

“ဟင့်အင်း... မေမေက အကူကောင်မလေးတစ်ယောက်
ခေါ်ပေးထားတယ်။ ငယ်စာမေးပွဲ နှစ်လပဲလိုတော့တာမို့ စာကျက်
ချိန်ပိုရအောင်တဲ့”

“စုတို့ညီအစ်မတွေ သိသွားပြီလား”

“မသိဘူးထင်တယ်။ ဖေဖေကိုလည်း မေမေပြန်ပြောပုံမရ
ဘူး။ ငယ်မအောင်မှာကိုလည်း စိုးလို့နေပါလိမ့်မယ်”

သူမေးသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်လေးဖြေနေသဖြင့် သူမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၅၀ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်မိပါ၏။

သူမက Physis တွက်ပြီးသွား၍ သူ့ထံ စာအုပ်ကမ်းပေးရာ
သူစိုက်ကြည့်နေတာကိုမြင်သွားရလေသည်။

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“သိဘူးလေ။ ကိုကြီးက ငယ်စာမှားလို့ရိုက်တော့မယ်ပုံမျိုး
ကြည့်နေတာကိုး”

“ကြောက်လို့လား”

“ကြောက်တာပေါ့။ ကိုကြီးက ငယ်အစ်ကိုကြီးပဲဟာ”

သူသဘောကျစွာပြုံးလိုက်ပြီးမှ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိပါ
၏။ ငယ်အစ်ကိုကြီးဆိုတော့ ဘာသဘောမျိုးနဲ့ ပြောလိုက်တာပါ
လိမ့်။

“ကိုယ်က အစ်ကိုကြီးဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်... ငယ်
ကိုကြီးဖြစ်ချင်တာ”

သူမမျက်ခုံးလေး ပင့်သွားလေ၏။ သူက Physics စာအုပ်ကို
စစ်နေသည်မို့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲငြိမ်နေမိသည်။ ဘာလို့လို့နဲ့ (၃)
လလောက် နေ့တိုင်းစာသင်ခွင့်ရသလို သူမ၏ခေါင်းလည်း ကြည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လင်စွာ စာကျက်လို့ရတာမို့ ဒီနှစ်တော့ အောင်တန်ကောင်းပါရဲ့ဟု
တွေးနေမိပါ၏။

“ကိုယ်အပြတ်ပြောထားမယ်နော်။ ဒီစာမေးပွဲမအောင်ရင်
ကိုကြီးရာထူးက အပြီးထွက်ပြီပဲ။ မယုံမရဲ့နဲ့”

“ဟင်! ကိုကြီးကလည်း”

“တကယ်ပြောတာ။ တော်ကြာ ခါတိုင်းနှစ်တွေလို စာမေးပွဲ
နီးမှ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး ကောင်းကောင်းဆက်မဖြေရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

“ငယ်ဘဝအတွက် ငယ်အောင်မြင်အောင် ဖြေမှာပါ ကိုကြီး
ရဲ့။ စိတ်ချပါ”

“ငယ်ဘဝအတွက်ဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“ကိုယ်ပြောခဲ့တုန်းက အဲဒီလိုပဲလား”

သူမနှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါ၏။ သူ့လက်ချောင်းရှည်ရှည်တို့ကို
အဝေးသားလေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီလက်တွေက လူတွေရဲ့အသက်
တွေကိုကယ်တင်ပေးမှာပါလား။ ဒီလိုလူမျိုးက မမကြီးလိုဆရာဝန်မ
မျိုးနဲ့ပဲ တန်းတူညီမျှဖြစ်မှာပေါ့နော်။ အတွေးဖြင့် ရင်ထဲမှာ နှိပ်လှ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သွားရလေ၏။

“ငယ်”

“.....”

“ငယ် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“တစ်ခုခုတော့ တွေးနေတယ်မဟုတ်လား။ ငယ်မျက်နှာကို မြင်တာနဲ့ ကိုယ်သိတယ်”

ကဲ! ဒီမျက်နှာကိုပဲ အတင်းလိုက်ဖတ်နိုင်တာပဲလား။ ငယ် အတွေးထဲထိ သိချင်တာတော့ ကိုကြီးလွန်တာပေါ့နော်။ ဒီလောက် ထိမေးဖို့မလိုပါဘူးလေ။

“မပြောဘူးလား”

“မပြောပါဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ပြီးရောနော်... မှတ်ထား”

သူက မေးခွန်းစာရွက်တွေရော၊ မှတ်စုစာအုပ်တွေကိုပါ အကုန်စုထပ်လိုက်ပါ၏။ သူမက မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့်ကြည့်နေမိဆဲ။

“စာမေးပွဲဖြေရင် ကိုယ်ကြိုပို့လုပ်ပေးမယ်”

“ရတယ်... ငယ်ဟာငယ်ပဲသွားမှာပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်ဆိုတာကို ငြင်းစရာ လား”

“မလိုက်ပို့စေချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ တော်ကြာ ဟိုတစ်ယောက် သိသွားရင် မေမေ့ကိုပြန်တိုင်နေမှာစိုးလို့”

“လာပြန်ပြီ... ဘယ်ကတစ်ယောက်လဲ”

“ကျော်”

“ဘာ! ဘယ်က၊ ကျော်လဲ”

မျက်လုံးပြူး၍ကြုံးအော်လိုက်တာကြောင့် သူမ တွန့်ခနဲဖြစ် သွားရလေ၏။ အမယ်လေးနော်... အော်လိုက်တာ လည်ပင်းပဲ ထည့်တော့မလိုပဲ... လန့်စရာကြီး။

“အာ... ကိုကြီးကလည်း လန့်လိုက်တာ”

“ဘာလန့်တာလဲ။ ဘယ်က၊ ကျော်က စကားထဲပါလာရပြန် တာလဲ။ ငယ်နော် ကိုယ့်ဒေါသကိုမဆွပေးနဲ့”

“ကျော်က ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ သူငယ်တန်းကတည်းက ခင် တာ။ ဆယ်တန်းစဖြေတုန်းက သူလည်းကျတယ်။ အခုအတွေးနဲ့ Y.I.T အတူတူတက်နေတယ်”

“ယုနဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားရင် မင်းနဲ့ခင်စရာလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သူလိုက်ပို့ပေးမယ်ပြောတာကို ငယ်ငြင်းထားတာလေ။ ကိုကြီးကားကိုလိုက်စီးတာတွေ့ရင် သူပြန်ချွန်မှာပေါ့။ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက ချွန်တွန်းကို”

“သူကားကိုလိုက်စီးဖို့မလိုပါဘူး။ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကို၊ ကိုယ်ပဲပို့မယ်။ သူနဲ့ကိုယ့်ကိုရောစရာလား။ ကိုယ့်ကိုသီးသန့်နေရာမှာ မင်းမထားပေးနိုင်ဘူးလား၊ ငယ်”

ပြောပြန်ပြီ။ ဘာစကားကြီးမှန်းကိုမသိ။ ကားကြုံစီးတာများမြင်သွားရင် ဘယ်လောက်တောင်အော်ဟစ်မယ်မသိဘူး။ သူဟာ တစ်မျိုးတော့တစ်မျိုးကြီး ပြောပြောလေ့ရှိတာအမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို သူမနားမလည်ပါချေ။

“ပြောနေတာကြားလား။ မထုံထက်တေးလုပ်မနေနဲ့”

“ငယ်က လိုက်မယ်ပြောနေလို့လား”

“ကိုယ့်ကားနဲ့လိုက်ရပါမယ်ဆို”

“ပြီးရော”

“အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့မှာ ကိုယ်ဖုန်းဆက်မယ်”

သူမခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ စာအုပ်တွေကို စုကိုင်၍ မတ်တတ်ရပ်ရန်ပြင်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒီနေ့မှာ ငယ်ဆီကနေ ကိုယ်လိုချင်တာကိုတောင်းမှာနော်။ ငြင်းဖို့မကြနဲ့”

“ဟင်! ပြောင်းပြန်ကြီး။ စာမေးပွဲအောင်မယ့်လူကို ဆုမပေးဘဲ ပြန်တောင်းရတယ်လို့”

“ကျွတ်! ဘာမှန်းမသိဘဲလျှောက်ပြောမနေနဲ့... ကိုယ်က ငယ်ကို တန်ဖိုးအရှိဆုံးအရာတစ်ခုပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးသား”

“ဘာလဲဟင်”

“သိစရာလား၊ အစောကြီးရှိသေးတယ်။ အဲဒီနေ့မှပဲ တစ်ခါတည်းပြောမှာပေါ့။ ထ၊ ပြန်ကြစို့”

သူမလက်သွယ်သွယ်လေးကိုဆုပ်ကိုင်၍ လှေကားမှဆင်းလာတော့ သူမက မရုန်းဖယ်ပါချေ။ တကယ်ပါ... ငယ်။ ဟောဒီလက်ကလေးကို တစ်သက်တာလက်တွဲခွင့်မျိုး ကိုယ်ရချင်တာပါ။ ငယ်၊ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့။ အသံကလေးကြားခဲ့စဉ်ကတည်းက အဲဒီဩဂျူ အသံလေးကို ကရုဏာသက်ခဲ့မိတာ။ ပြီးတော့... အမှတ်တရနဲ့ စွဲလမ်းနေခဲ့မိတာကို ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်။ စတွေ့တုန်းကလို ကိုယ့်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ဖို့မကြံပါနဲ့။ ကိုယ်ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူးနော်။

“တစ်ခုခုစားဦးမလား”

“မစားတော့ပါဘူး”

“ခဏပဲလေ... ငယ်ရဲ့။ ဘာကြာမှာမို့လဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားမှာစိုးလို့ပါ ကိုကြီးရဲ့”

“မြင်ပါစေပေါ့... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘယ်ကောင်းမှာလဲ”

“ဘာမကောင်းတာလဲ”

“ကိုကြီးကလည်းနော်”

လှေကားအောက်ဆုံးထစ်အရောက်မှာ လက်ကိုရုန်း၍ဖြုတ်လိုက်လေ၏။ ဒါတော့တွေးတတ်သားပဲ။ မင်းရှက်တတ်နေပြီလား ငယ်။ ကိုယ်နဲ့တွဲပြီးယှဉ်စခံရမှာကို ရှက်တတ်နေပြီဆိုရင်တော့ မင်းစိတ်ထဲမှာမရိုးသားတာ သေချာနေပါပြီ။

“ကိုယ့်အိမ်ကို တစ်ရက်လောက် လိုက်လည်ပါလား။ မေမေနဲ့ တွေ့ပေးရအောင်။ ဖေဖေနဲ့လည်းမိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ”

“အာ... မလိုက်ချင်ပါဘူး။ မလိုက်ရဲဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲ... စုတို့လည်း ဒီလိုဝင်ထွက်နေကြပဲဟာ”

“မမကြီးနဲ့ငယ်က တူမှတူဘဲ”

“ဘာမတူတာလဲ။ ငယ်က အထူးဧည့်သည်ဖြစ်နေလို့လား”

“March လထဲမှာ မမကြီးမွေးနေ့ရှိတယ်နော်။ ကိုကြီးလာခဲ့ဖို့မမေ့နဲ့ဦး”

“ကိုယ်သိပါတယ်။ တစ်နှစ်မှမလာဖြစ်ပေမယ့် ဒီနှစ်တော့လာခဲ့မှာပါ”

စကားလမ်းကြောင်းလွဲနေတာမို့ သူ့အလိုက်သင့်လေးပြောပေးလိုက်ပါ၏။ လမ်းထိပ်မှာချခဲ့ပေးပြီး အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေက ညနေစာစားရန်အသင့်စောင့်နေလေသည်။ သူ့ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးမှ အစောင့်ထပ်က ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲသား၊ ဒီလောက်လမ်းများနေပြီဆိုရင်တော့ ဖေဖေသား မရိုးတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဟာ... ဖေဖေကလည်း”

“အစ်ကိုသားက ကိုယ်နဲ့အဆင့်အတန်းတူတာထဲက မရွေးချင်ဘူးတဲ့လေ”

“ဟုတ်လား... သား၊ ဘာလဲ... ကိုယ်နဲ့ရင်ပေါင်တန်းပြီး စီးပွားရှာနိုင်တဲ့မိန်းမတွေကို ကြောက်တယ်ဆိုပါတော့လေ”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ရပါဘူးဖေဖေ။ ဂုဏ်မောက်ပြီး ပခုံးချင်းယှဉ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးနဲ့တွဲမိရင် မေမေပါ စိတ်ဆင်းရဲမှာ

စိုးလို့ပါ”

“ဒါနဲ့ပဲ သားက ပညာမတတ်တဲ့မိန်းကလေးကိုရွေးမယ်ပေါ့”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုဘာမှမပြောရသေးပါဘူးမေမေ။ ဘဝတက်လမ်းမရှိတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို ကျွန်တော်မရွေးမိစေရပါဘူး။ မေမေ သူ့ကိုတွေ့ရင်သဘောကျမှာပါ”

မေမေမျက်နှာမှာ မွဲပြုံးတစ်ခုထင်၏။ သူ့ကိုသရော်လိုက်မှန်း သိသော်လည်း ပြန်မချေပဖြစ်ခဲ့ပေ။ ခုချိန်ထိ ဘာကိုမှအကောင်အထည်မပြနိုင်သေးပဲကိုး။

“လူတိုင်းက ကိုယ့်ငါးချဉ်တော့ ကိုယ်ချဉ်တတ်ကြတာပဲလေ သားရာ။ ဖေဖေကတော့ ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး။ သားရွေးချယ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သားပဲဦးဆောင်ရမှာလေ”

“သူက ကျွန်တော့်စကားကို မြေဝယ်မကျနာခံမယ့်စရိုက်မျိုး နဲ့မိန်းကလေးပါ၊ ဖေဖေ။ စုတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ character လုံးဝမတူတဲ့ညီမအလတ်ပါ”

“ဪ... ဒါဆို ကိုကျော်ခေါင်သမီးပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ”

“အစ်ကိုနဲ့သိလို့လား”

“ကိုယ်၊ ကိုဘဟန်ကုမ္ပဏီကိုသွားတိုင်း အမြဲတွေ့နေကျ မန်နေဂျာကြီးပေါ့။ သဘောတော့ကောင်းပါတယ်”

“တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်ဖေဖေ... ငယ်က အန်ကယ်ကျော်ရဲ့ မွေးစားသမီးဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ သိပ်တော့မသေချာပါဘူး”

“သားကလည်းနော်... ဘာမှမရေရာပါလား”

“စောတော့စောပါသေးတယ်မေမေ... သေချာသိအောင် ကျွန်တော်စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်”

ဆွေးနွေးပွဲက ပြီးပါချေပြီ။ မေမေက သိပ်သဘောကျပုံမရသေးပေ။ ဖေဖေကတော့ နဂိုကတည်းက သူနှင့်ခပ်စိမ်းစိမ်းသာနေခဲ့သူမို့ သူ့ကိုစွဲမှန်သမျှ သိပ်ပါချင်ပုံမရ။

ငယ်ရယ်... ငယ်နဲ့နီးစပ်ဖို့အရေး ကိုယ်ရင်ဆိုင်ရမယ့်အရာတွေက အများကြီးပါလား။ ဒါဆို ငယ်ဘက်ကရော၊ ကိုယ့်ထက်ပိုပြီး တောင် ဆိုးလွန်းနေမယ်လို့ထင်နေပါတယ်လေ။

❀ ❀ ❀

အန်း (၂၀)

အိမ်ရှေ့တည့်တည့်ကားရပ်လိုက်တာနဲ့ အထဲမှ မမကြီးထွက်လာလေ၏။ ကိုကြီးကားမှန်း သိနေသည်ကိုး။ ကားပေါ်မှ သူမဆင်းလိုက်တော့ မမကြီးမျက်လုံးများထဲမှ အရောင်တွေထွက်လာတော့သည်။

“ဒါက ဘယ်ကနေဘယ်လို လမ်းကြုံလိုက်လာရပြန်တာလဲ မိငယ်”

“ဟို”

“ကိုယ်၊ ငယ်စာမေးပွဲရက်အတွင်း ကြုံပို့လုပ်ပေးနေတာလေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

စုရဲ့။”

“ဘယ်လို”

မေမေက အိမ်ထဲမှထွက်လာကာ သူမလက်ကိုလာဆွဲလိုက်လေ၏။ မမကြီးက ဧည့်သည်ကိုအိမ်ထဲဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်ဖို့ပင်မေနေပုံရချေပြီ။

“သား၊ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ဦးလေ။ ဖြေနိုင်ရဲ့လားသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

“ဒါဆို ဒီနှစ်တော့အောင်ပြီပေါ့လေ”

သူမ ပြုံးရုံသာပြုံးလိုက်မိ၏။ သူက ဧည့်ခန်းထဲမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မေမေနှင့်စကားဆက်ပြောနေပါသည်။

“ငယ်က ခေါင်းကိုထိထားတော့ စာကိုဖြည်းဖြည်းချင်းထည့်ခိုင်းရတယ်အန်တီရဲ့။ ဒီခြောက်လအတွင်းမှာ မေးခွန်းတော်တော်စုံအောင်ဖြေနိုင်ခဲ့လို့ အခုလိုစာမေးပွဲကြီးကို ရှော့ရှော့ရှုရှုဖြေနိုင်တာပေါ့”

“ဟင်! ဒါဖြင့် မိငယ်ကို ကိုဘုန်းပဲ စာပြပေးတာပေါ့၊ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်အချိန်တွေမှာပြခဲ့တာလဲ။ ဒီလောက်၊ စာတွေနဲ့လုံးပမ်းနေရတဲ့လူက”

“တစ်ပတ်မှ သုံးရက်ထဲပါ၊ စုရဲ့။ ဒီဖြေခါနီး သုံးလလောက်မှ နေ့စဉ်ပြဖြစ်တာ။ ဒါတောင် သင်ပေးရတာသိပ်မရှိပါဘူး။ ငယ်က နဂိုကတည်းက Bright ဖြစ်ပြီးသားကလေးပဲဟာ... မေးခွန်းအကြောင်း ကောင်းကောင်းနားလည်အောင်လောက်ပဲ သင်ပေးခဲ့ရတာ။ ခေါင်းက ပြန်မှတ်နိုင်တာပဲ တော်လှပြီ”

သူမတစ်ခုခုဖျော်ရန်ထရပ်လိုက်စဉ် သူက သူမကိုလှမ်းတားလိုက်ပါ၏။ မမကြီးမျက်နှာက သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြစ်နေလေပြီ။

“ကိုကြီးအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးမလို့ပါ”

“နေပါစေ၊ ငယ်။ ငယ်ကမှ စာမေးပွဲဖြေရလို့ ပင်ပန်းနေတာ၊ ဘာမှလုပ်မနေနဲ့”

“မေမေစိစဉ်ပေးပါ့မယ်သမီးရဲ့... နားပါ”

“ဒါဖြင့် ငယ်အဝတ်လဲတော့မယ်မေမေ”

သူမ၊ အတွင်းခန်းထဲသို့ မေမေနှင့်အတူဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ဧည့်ခန်းမှာ သူနှင့်အတူ မမကြီးကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ကိုဘုန်းနဲ့သူ ရင်းနှီးတာကြာပြီလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကြာပြီ...”

“ဘယ်တုန်းကလဲ၊ စုအိမ်ကိုလာတုန်းက တစ်ခါပဲဆိုဖူးတာကိုများ...”

“ဘယ်ဟုတ်မှာလဲစုရဲ့၊ ငယ်သင်တန်းတက်တဲ့တိုက်မှာ ကိုယ့်ဝမ်းကွဲအစ်မတွေနေတယ်လေ။ ပြီးတော့ ငယ်က ကိုယ့်ညီမရွှေရည်တို့ Model အုပ်စုကိုအဝတ်အစားထွင်ပေးတဲ့ Designer မို့ အစောကြီးကတည်းက သိနေကြတာ။ ကိုယ်က ငယ်ကို စုညီမလိုမဟုတ်ဘဲ သီးသန့်ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့တာပါ”

“သူက စုရဲ့ညီမအရင်းမဟုတ်ဘူး။ စုမှာ ယုယဆိုတဲ့ညီမတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“ကိုယ်သိပါတယ်”

“ဟင်! သူ ဒီနေ့ထိသိသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုဘုန်းဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ၊ စုတို့မိသားစုဆက်ဆံရေးကိုခန့်မှန်းပြီး သိတာပါ။ သူ့ဘာမှမပြောပါဘူး”

စုမြတ်နိုးမျက်နှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားစဉ် ဧည့်ခန်းထဲသို့ အန်တီရောက်လာပါ၏။ သူ့လက်ထဲသို့ စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်ကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထည့်ပေးလေသည်။

“ဒီနှစ်ဖြေဖြစ်သွားလို့ သားကို အန်တီသိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ရပါတယ်အန်တီ၊ ကျွန်တော်က မောင်နှမမရှိတဲ့သူမို့ ငယ်နဲ့ စရင်းနှီးကတည်းက ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားခဲ့တာပါ”

“ဝမ်းသာပါတယ်သားရယ်၊ တကယ်တော့ သမီးလတ်က နှစ်ချင်းပေါက် ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်နိုင်တဲ့သူပါ။ အန်တီအသက်ကို ကယ်ရင်းနဲ့ သူ့ခေါင်းကိုခိုက်မိသွားရတာလေ။ ဒီအကြောင်းကိုပြန်တွေးမိတိုင်း အန်တီမျက်ရည်ကျရပါတယ်။ ငယ်က သိပ်ကံဆိုးရရှာတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပါ”

သူ့ဘာမှမပြောမိဘဲငြိမ်နေစဉ် ကားဝင်လာသံကြားရလေ၏။ အိမ်ထဲသို့ ယုယနှင့်ကောင်လေးတစ်ယောက် ဝင်လာကြလေသည်။

“ဟော! ကိုဘုန်းရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်... ယုတို့ ကျောင်းက ပြန်လာကြတာလား”

“ဟုတ်! ဪ၊ ကိုဘုန်းနဲ့ကျော်၊ မဆုံသေးဘူးနော်။ ဒါက ယုသူငယ်ချင်းကျော်ပါ... ကျော်မင်းဟန်တဲ့။ ကျော်၊ ဒါ မမကြီးစာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နဲ့ House တူတူဆင်းမယ့် ကိုဘုန်းလက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ငယ်ရော... အန်တီ”

“ခုနဲ့ ပြန်ရောက်တယ်သားရဲ့”

“သူဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“ဖြေနိုင်တယ်ပြောတာပဲသားရယ်”

“ခု၊ ဘယ်မှာလဲ”

“နောက်ဖေးမှာ၊ ထမင်းစားနေပြီလားမသိပါဘူး”

“ဟာ! ငါ့တော့မကျွေးဘဲ ဒင်းတစ်ယောက်တည်း အုပ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ငယ်... ဟေ့! မိငယ်”

ကြည့်စမ်း! ဒါ ငယ်ပြောတဲ့ကျော်ဆိုတာပေါ့။ ဒီကောင်လေးက ဒီအိမ်မှာ ဝင်ထွက်ခွင့်ရနေတာပါလား။ ငယ်ပြောတုန်းကတော့ ဒီကောင်လေးနဲ့သိပ်မတည့်ဘူးဆို။ ခုတော့ နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းထဲထိ အဝင်ခံနေပါရောလား။

ငယ်ရယ်... ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့မှ တုရင်းတနွီးပေါင်းတာကို ကိုယ်မမြင်ပါရစေနဲ့။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငယ်နားမလေးဘူး... အာဗြလျာ

ဗြအော်ပြီးမှ လာရသလား”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ စာမေးပွဲ OK တယ်ဆို!”

“ထမင်းစားဖို့ပြင်နေတာလေ၊ မတွေ့ဘူးလား”

“ဟင်! ဘာမှလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာမချက်ဘဲနဲ့”

“ချက်ထားတာရှိပါတယ်၊ စားချင်လို့လား”

“ငယ်က ဘာလုပ်စားမလို့ပြင်နေတာလဲ”

“ဧည့်သည်ဖို့ ထမင်းသုပ်နေတာလေ”

“ဧည့်သည်ဆိုတာ အိမ်ရှေ့ကတစ်ယောက်လား”

“ဒါပေါ့... ”

ကြည့်ပါဦး... ဒီဆရာဝန်ပေါက်စအတွက်များ တကူးတကလုပ်ပေးနေရတယ်လို့၊ အမြင်ကပ်စရာကြီး။

သူက ထမင်းစားပွဲရှိခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေဧ။

“ကိုယ်လည်းစားမယ်”

“အထွေးနဲ့အတူစားလေ၊ ငယ်ပြင်ပေးမယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီထမင်းသုပ်ကိုပြောနေတာ”

“ဟင်! နင်လည်းမကြိုက်ဘဲနဲ့၊ ကျော်ကလည်း စားချင်ရင် ထမင်းပွဲပြင်ပေးပါ့မယ်ဆိုတာ”

“အစက မစားချင်လို့မကြိုက်တာကွာ။ အခု စားချင်လို့ကြိုက်
တယ်။ ဒါပဲ... ပြင်ကျွေးမှာလား၊ မကျွေးဘူးလား၊ ပြော...”

သူမ ဘာမှထပ်ပြောမနေတော့ဘဲ စတီးလေ့ထဲမှထမင်းသုပ်
တွေကို ပန်းကန်သုံးခုဖြင့် ခွဲထည့်လိုက်ပါ၏။ မေမေနှွေးထားပေး
သည့်ဟင်းခါးပူပူလေးကို ပန်းကန်လုံးလေးတွေနှင့်ထည့်ကာ စားပွဲ
ပေါ်ချလိုက်သည်။

“စားနှင့်နော်...”

ဧည့်ခန်းမှာ သူစကားလက်ဆုံကျနေတာမို့ လှမ်းမခေါ်ဝံ့ဘဲ
ဒီတိုင်းရပ်နေပါ၏။ အထွေးပါ အကျီမလဲသေးဘဲ လေထိုင်ပစ်နေ
သည်ကိုး...။

ရုတ်တရက် သူ့မျက်ဝန်းတွေက သူမရှိရာဆီ ဖျတ်ခနဲရောက်
လာလေသည်။ သူမက ခေါင်းညိတ်ခေါ်လိုက်ပါ၏။

“စားလို့ရပါပြီ”

“ဟယ်! သားထမင်းစားမယ်ဆိုရင် ကြိုပြောထားတာမဟုတ်
ဘူး... အားနာစရာကြီး”

“ရပါတယ်အန်တီ၊ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ ထမင်းသုပ်ကျွေး
ဖို့ကတိပေးထားလို့ ကျွန်တော်လိုက်လာခဲ့တာပါ။ စုတို့ရော စားပြီး

ပြီလား”

“ပြီးပြီ... ယုရော”

“ယု၊ ခုနပ် အပြင်မှာစားခဲ့လို့ ဗိုက်ပြည့်နေပြီမမကြီးရဲ့”

မေမေက ဘာလိုသေးလဲအတွေးဖြင့် သူမတို့နောက်မှပါလာ
လေ၏။ ထမင်းဝိုင်းမှာ ကျော်နှင့်သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်
ပါသည်။

“ဪ... သားကျော်က အဆင်သင့်တောင်ထိုင်နေပြီ။
စားနော်သား၊ လိုသေးရင် အန်တီထပ်သုပ်ပေးပါမယ်။ သားလည်း
ထမင်းသုပ်ကြိုက်တာကိုး”

“မေမေရေ... ဖုန်းလာနေတယ်”

“လာပြီသမီးရေ”

မေမေအိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်သွားတော့ ကျော်က သူမကိုစကား
စပြောလေ၏။ သူကအကဲခတ်သလိုဖြင့် စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေကတောင် ငယ်ကိုမေးလို့ ကိုယ်ပြောလိုက်
သေးတယ်။ ငယ်ပြန်ဖြေဖြစ်လို့ ဝမ်းသာနေကြလေရဲ့”

“ငယ်ကလည်း အန်တီသင်းတို့ကိုသတိရပါတယ်”

“မေမေက ငယ်တို့မိသားစုကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးဦးမလို့ဇနီး

ဖေဖေအားတဲ့ရက် တစ်ရက်ရက်တော့ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အထွေးနဲ့မမကြီးလိုက်လာမှာပေါ့။ ငယ်တော့မလိုက်ဘူး”

“ငယ်ကလည်းကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငယ်က အရင်ကတည်းက အိမ်လည်လေ့ မှမရှိဘဲကျော်ရဲ့။ ပြီးတော့ သင်တန်းတက်ဖို့စမ်းရဦးမှာ”

“ဘာသင်တန်းလဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့... မစုံစမ်းရသေးပါဘူးဆို”

ထမင်းသုပ်စားနေတာ၊မလျော့သည့်သူ့ဘက်သို့ သူမလှည့် ကြည့်လိုက်ပါ၏။

စားမကောင်းတာလား ဒါမှမဟုတ် ကျော်ရှိနေလို့ စိတ်ရှုပ်နေ ရတာလား... ကိုကြီးကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ငယ်သုပ်ကျွေးတာပါလေ။

“ကိုကြီး၊ စားမကောင်းလို့လား။ ခါတိုင်း အများကြီးစားပြီး တော့”

“စားပါတယ်ငယ်ရဲ့”

“ကိုကြီးပြန်ရင် ငယ်လက်ဆောင်ပေးစရာတစ်ခုရှိတယ်၊ သိ လား... မငြင်းရဘူးနော်”

ကျော်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။

ဒီလူနှင့်ငယ်က ဘာပါလိမ့်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တီးတိုးပြောနေသော်လည်း မရိုးသားတာ ဘာတစ်ခုမှမတွေ့ရသေး ပါချေ။

“နင်က မျက်နှာလိုက်တာပဲ... ငါ့ကိုကျတော့ ဘာမှလည်း မပေးဘူး”

“ဒီလထဲမှာ ကိုကြီးမွေးနေ့ရှိလို့ပါ ကျော်ရဲ့။ နင်လိုချင်ရင် ငယ်ပေးမှာပေါ့။ ဒါက ငယ်ကိုစာသင်ပေးတဲ့ဆရာကို ကန်တော့တဲ့ အနေနဲ့ပေးတာပါ။ မနာလိုမရှိပါနဲ့ဟယ်...”

ငယ်ကပြောပြီးသည်နှင့် ထသွားလေ၏။ ခဏအကြာမှာ သူ့ လက်ထဲသို့ ဘူးတစ်ဘူးကိုကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ပေါ့ပေါ့လေးပဲမို့ ဘာမှန်းမသိရပေမယ့် သူ့စိတ်ကျေနပ်သွား ရတာတော့အမှန်ပါပဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အခန်းထဲမှာ ဘူးကိုဖွင့်လိုက် တော့ သပ်ရပ်စွာချုပ်ထားသည့် Coat အဖြူတစ်ထည်နှင့်အတူ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရသည်။

ကိုကြီး

မမကြီးမွေးနေ့မှာ စွန်းသွားတဲ့ကိုကြီးရဲ့ Coat ကို မမကြီးက
ငယ်ကိုလျှော်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတိုင်းကိုမှတ်ထားပြီး ကိုကြီးအတွက်
Coat အသစ်တစ်ထည်ချုပ်ပေးလိုက်တာပါ။ တန်ဖိုးမရှိပေမယ့် အမှတ်
တရပေါ့နော်...

ကိုကြီးရဲ့ညီမလေး
ငယ်...

ငယ်ရယ်... ဘယ်နှယ်တန်ဖိုးမရှိရမှာလဲ။ ဒီအင်္ကျီလေးမှာ
တယုတယကိုင်ခဲ့တဲ့ငယ်ကိုယ်ငွေ့လေးတွေရှိတယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ
ထားရှိတဲ့ငယ်သံယောဇဉ်တွေစေတနာတွေ အများကြီးပါနေတာပါ
နော်။ ဒါဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ တန်ဖိုးဖြတ်မရနိုင်တဲ့အရာတစ်ခု
ဆိုတာကို ငယ်နားလည်နိုင်မှာပါလေ...။

အခန်း (၂၁)

“ငယ်မလိုက်ချင်ဘူး၊ မလိုက်ပါရစေနဲ့”

“သမီးရယ်၊ သမီးအန်တီသင်းက သမီးကိုပါအောင်ခေါ်လာ
ဖို့ပြောလိုက်တာနော်။ သားကျော်ကတောင် လာကြိုမယ်ပြောလို့
မနည်းတားထားရတယ်”

မေမေက တကယ့်စေတနာနှင့်လိုက်စေချင်မှန်းသိပါသော်
လည်း ဖေဖေနှင့်ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ သူမကိုလိုက်စေချင်မည်
မဟုတ်ပါချေ။ ကျော့ကို အထွေးစိတ်ဝင်စားနေတာ မေမေတို့အသိ
ပဲမဟုတ်ပါလား။

“မြရေ... မပြီးသေးဘူးလား”

“ဒီမှာလေ၊ အစ်ကိုသမီးက မလိုက်ဘူးငြင်းနေလို့”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဒီအလတ်မဟာလေ... သွားခါနီးလာခါနီး တစ်ခုခုတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရမှပဲ။ တကယ့်ကိုခွတိုက်တဲ့ဟာလေး”

သူမ ဧည့်ခန်းရှိရာဆီလိုက်လာခဲ့ပြီး ဖေဖေကိုတောင်းပန်ရ တော့မှာပဲ။ မမကြီးနှင့်အထွေးက လှလှပပပြင်ဆင်ပြီးနေပါရော လား။

“ငယ်ခေါင်းကိုက်နေလို့ပါဖေဖေ။ ဟိုနေ့ကတည်းက မလိုက် ဘူးလို့ မေမေ့ကိုပြောထားပြီးသားပါ”

“မသင်းထုံရော ကိုဘဟန်ကပါ မိသားစုစုံညီလာခဲ့ပါလို့ မှာ ထားတာသမီးရဲ့။ သမီးပါမလာရင် ဟိုက တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ငယ်၊ ဖုန်းနဲ့လှမ်းတောင်းပန်လိုက်ပါမယ်ဖေဖေ”

“ဟင်း... ပြီးတာပဲ။ ကဲ! သွားကြစို့”

အားလုံးထွက်သွားတော့ သူမ တံခါးတွေကိုသေချာလိုက်ပိတ် ပြီး ဖုန်းနံပါတ် (၆)လုံးကို နှိပ်လိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်မှာပေါ်လာသည် က အန်တီသင်းအသံဖြစ်နေလေသည်။

“ဟဲလို”

“အန်တီလား... ငယ်ပါ”

“ဟော! သမီးတို့မလာကြသေးဘူးလား”

“ဖေဖေတို့လာနေပါပြီအန်တီ။ ငယ်တစ်ယောက်ပဲ မလိုက် ဖြစ်တာပါ”

“သမီးက ဘာလို့မလိုက်တာလဲ”

“ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့ပါအန်တီ”

“ဒါဆိုလည်း စုစုကိုပြောပြီး ဆေးလေးဘာလေးသောက်ထား နှင့်ပေါ့သမီးရယ်။ မိသားစုစုံညီလက်ဆုံစားချင်လို့ပါဆိုတဲ့ဟာ”

“ငယ်တောင်းပန်ပါတယ်အန်တီ”

“ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်းလဲမေမေ”

ဟော... ဒါကျော်အသံပဲ။ ဖေဖေတို့မရောက်ကြသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ငယ်ရယ်လေ... ခေါင်းကိုက်လို့မလာဘူးတဲ့”

“ရမလား... ကူလီကူမာလုပ်ပြန်ပြီ။ ဟေ့! ငယ်... အခု လာရင်လာ၊ မလာရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်လာခေါ်မှာနော်”

“ငယ်တကယ်ခေါင်းကိုက်နေလို့ပါ ကျော်။ ဆေးသောက်ပြီး”

၂၇၆ ❀ မဃသဒ္ဒါမောင်

အိပ်တော့မှာမို့ မလာပါရစေနဲ့”

“မရဘူး၊ ငယ်။ အိမ်မှာပြောစရာရှိလို့ ငယ်ကို ကိုယ်တို့လာ
အောင်ဖိတ်လိုက်တာ”

“ငယ်မလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါကျော်။ ဒါပဲနော်”

ဖုန်းချသွားပါ၏။ သူ့ဖုန်းကိုင်ထားစဉ်မှာပင် အန်ကယ်တို့
မိသားစုဝင်လာသဖြင့် မေမေက ထွက်ကြိုလိုက်လေသည်။ ဘယ်လို
လုပ်ရပါ။ အဲဒီငယ်က ဘယ်တော့မှဆို ချောင်ကပ်နေခဲ့ဖူးတာ ကြံ
တတ်တယ်။ ဘယ်တော့မှ လူများတဲ့နေရာကိုလာဖို့စိတ်မကူး။ ကိုယ်
တို့မိသားစုနဲ့က မရင်းနှီးသေးတဲ့သူစိမ်းတွေမဟုတ်တာပဲငယ်ရယ်။

ဖုန်းသံထပ်မြည်လာပြန်သော်လည်း သူမမကိုင်ဖြစ်ပါချေ။
တော်ကြာ... ကျော်ပဲဆက်တာဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ခပ်
ကြာကြာခေါ်အပြီးမှာ ဖုန်းသံတို့တိတ်ဆိတ်သွားပါ၏။

သူမသက်ပြင်းချကာ ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာထိုင်၍ ပန်းကြယ်
သီး ထိုးနေမိလေသည်။ ခြံဝမှကားဟွန်းသံနှင့်အတူ မီးရောင်ကို
လင်းခနဲတွေ့လိုက် ရလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ... ကျော်တော့ လိုက်လာပြီ
ထင်ပါရဲ့။ အိမ်ရှေ့မှာရပ်လိုက်သည့်ကားကိုမြင်လိုက်တော့မှ သူမ
မျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘုရားရေး... ဒါ၊ ကိုကြီးရဲ့ကားပါလား။

“ဒီလောက်ဖုန်းခေါ်နေတာ ဘာလို့မကိုင်လဲ”

“ရှင်!”

“လာပြန်ပြီ... ဒီရှင်ကြီး။ ကိုယ်ခေါ်နေတာ နာရီဝက်ကျော်
နေပြီ။ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလား”

“ဟိုလေ၊ ကျော်တို့အိမ်မှာ ထမင်းစားဖိတ်လို့သွားကြတယ်။
ငယ်က ခေါင်းကိုက်လို့ကျန်နေခဲ့တာ”

“ဆေးမသောက်ဘူးလား”

“သောက်တော့သောက်ထားတယ်ကိုကြီးရဲ့။ ဘာပြောချင်
လို့လဲ... အိမ်ထဲဝင်လေ”

“မဝင်တော့ဘူး။ ငယ်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာဆိုတော့
ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

သူမဝင်တော့၊ သူမက ဘာလျာတံခါးကိုဖွင့်၍ ထွက်လိုက်ပါ
၏။ ညဦးပိုင်းသာရှိနေသေးသည်မို့ သိပ်ကြီးမှောင်မနေပါချေ။

“နေရဲ့ရဲ့လား၊ အန်တီတို့ပြန်လာတဲ့အထိ ကိုယ်ကူစောင့်ပေး
ဖို့လိုလား”

“ရပါတယ်ကိုကြီးရဲ့။ အထဲမှာ မိတာရှိပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဪ... တော်သေးတာပေါ့”

သူက မပြန်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့ပန်းခင်းဘေးမှာရပ်နေသည်မို့ သူမပါလိုက်ခဲ့မိ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ညဘက်ကြီးပေါက်ချလာတာပါလိမ့်။

“ဒီညနေ ကိုယ့်မေမေနဲ့ ကိုယ်စကားများကြရတယ်လို့ ကိုယ်တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတာအမှန်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မေမေက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့မိသားစုကိုထမင်းဖိတ်ကျွေးပြီး ကိုယ့်နဲ့ဆုံပေးတယ်။ အဲဒီမှာ ကလျာဆွေနဲ့မိတ်ဆက်ပြီး ကိုယ့်ကို မြန်းတဲ့သဘောမျိုးပြောလို့ ကိုယ်လည်းဒေါသတွေထွက်ပြီး ပြန်အော်မိတာ”

“ကိုကြီးကလည်း လူကြီးတွေက ကောင်းဖို့စဉ်ပေးတဲ့ဟာကို”

“ကိုယ်မှလက်မခံနိုင်ဘဲငယ်ရဲ့။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာရှိနေတာက တစ်ယောက်ပဲဟာ။ ဒါကိုသိသိကြီးနဲ့ မေမေတမင်လုပ်တာပဲ”

“အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ အန်တီတို့က သဘောမတူဘူးပေါ့နော်။ ကိုကြီးတော့ မိဘတွေကိုပြန်ခံပြောလို့ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ”

သူ့ တစ်ဖက်သို့မျက်နှာလွှဲ၍ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ တကယ်တမ်း မေမေတို့နှင့်အကြေအလည်ဆွေးနွေးခဲ့တာက Ok နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဤချာတိတ်ထဲမှ မီးစိမ်းပြတာကို သူက လိုချင်နေတာလေ။

“ငယ်ကလည်း ကိုယ့်ဘက်မှာမရှိဘူး”

“ဟင်! ငယ်က အဲဒါမျိုးတွေ အကြံမှမပေးတတ်ဘဲကိုကြီးရဲ့။ ကိုကြီးငရဲမှာကိုတော့ စိုးရိမ်တာပါနော်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ငယ်ရဲ့။ ငယ်ရော သဘောတူရဲ့လား”

“အဲဒါမှ ကိုကြီးစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုပါတော့လေ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုကြီးကလည်း မိဘတွေက ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်အထိ ပညာတွေသင်ပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတွေကိုတော့ မထောက်ဘူး။ ပညာစုံတာနဲ့ မိဘကိုခြေစုံကန်တာတော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ”

ပူပူပန်ပန်ပြောနေပုံလေးကြောင့် သူ့မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်ချလိုက်မိ၏။ သူမက ဘာမှနားမလည်ပုံဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဒါဆို ကိုယ်က ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ခွဲရမှာပေါ့။ ဒီလိုလားငယ်”

“အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ။ မိဘနဲ့ပြေပြေလည်လည် ဆွေးနွေးမှပေါ့။ ဆရာဝန်အချင်းချင်းပဲဟာ၊ အန်တီတို့နားလည် ပေးနိုင်မှာပါ”

“ဘယ်လို! ဘယ်ကဆရာဝန်လဲ”

“ဟင်! မမကြီးနဲ့ကိုကြီးတို့... ဟိုဒင်းမဟုတ်ဘူးလား။ ဒါ ကြောင့် ငယ်ကိုလာတိုင်ပင်တာမှတ်လား”

“သေလိုက်ပါတော့နော်။ အရိပ်ပြာလို့အကောင်မမြင်မှာစိုးလို့ လူကိုယ်တိုင်လာပြတာတောင်မှ အတော်တုံးတဲ့ခေါင်းပါလား”

နဖူးကိုရိုက်၍ သူပြောတော့ သူမက အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေ မိတော့သည်။ ဘုရားရေ... ဒါဖြင့် ယူကိုလား၊ အထွေးက ကျော် ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာ။ ကိုကြီးတော့ အသည်းတွေကွဲကုန်တော့မှာပဲ။

“ဟင်! ဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို အထွေးက... ဒုက္ခပါပဲ။ အထွေးက ကျော်ကိုပဲစိတ် ဝင်စားတာကိုကြီးရဲ့”

“ငယ်နော်... စကားလမ်းကြောင်းတွေ လျှောက်လွဲမနေနဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုယ်အသည်းယားလာပြီ။ ကိုယ်ချစ်နေတာ ငယ်ကိုလေ”

“ငယ်ကို... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူမခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သွားရ၏။ အမယ်လေး... ဘယ်လိုများပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ ငယ်လိုဆယ်တန်းမအောင်တဲ့ ကောင်မလေးကိုမှ ကိုကြီးက ချစ်နေသတဲ့။ ဒါကြောင့် အန်တီတို့ သဘောမတူတာကိုး။ ဒါကို ကိုကြီးမစဉ်းစားမိဘူးတဲ့လား။

“ငယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာမဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ! ငယ်နော်... မနက်ဖြန် အောင်စာ ရင်းထွက်တော့မှာ။ ကိုယ်တောင်းတာပေးမယ်လို့ကတိပေးထားပြီး ဖျက်မယ်မကြံနဲ့... မရဘူး”

“အာ... ကိုကြီးဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ချစ်ခွင့်ပန်နေတာလေ။ ဒါလေးတောင် နားမလည်ဘူးလား ငယ်ရဲ့။ ကိုယ်ဖြင့် ငယ်ကိုချစ်မိနေတာကြာလှပြီ... စာမေးပွဲကို ကောင်းကောင်းမဖြေနိုင်မှာစိုးလို့ အောင်အီးထားရတာ။ မနက် ဖြန်မှ ဖွင့်ပြောမလို့ဟာ။ ငယ်၊ ဖုန်းမကိုင်တာနဲ့ ခု ကိုယ်ရောက်လာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရတာပဲ။ ပြော... ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ငယ်နော်”

သူက သူမလက်ဖျားနှစ်ဖက်စလုံးကိုဆွဲထားလိုက်တာမို့ သူမ ရုန်းလိုက်မိသော်လည်းမရ။ အို! ဒုက္ခပါပဲ။ မေမေတို့ထင်မြင်ယူဆ ထားတာတွေ တလွဲတချော်ဖြစ်ကုန်ရင် သူမအပေါ်မှာ အမြင်တွေ စောင်းကုန်တော့မှာပဲ။ မမကြီးကပိုပြီးတောင်မှ ငယ်ကိုမုန်းမှာလေ။

“ပြောလေ... ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်တယ်လို့”

“အာ! ရှက်စရာကြီး။ ဘာတွေလျှောက်ပြောခိုင်းနေတာလဲ ကိုကြီးရာ”

“မပြောရင် ကိုယ်ပြန်မှာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ့်အကြောင်း ငယ်အသိဆုံးမဟုတ်လား။ မယုံမရှိနဲ့... ချာတိတ်ရဲ့”

“ငယ်က ကိုကြီးကို အစ်ကိုကြီးလို့ပဲသဘောထားတာလေ။ ကိုကြီးပြောသလိုမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွတ်! ကိုယ့်ကိုညာလို့မရဘူးနော်ငယ်။ ကိုယ်က ငယ်မျက် ဝန်းထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖတ်တတ်ခဲ့တာကြာပြီ။ ငယ်ဘယ်လို မှ ညာဖို့စိတ်မကူးနဲ့။ ကိုယ့်ကို ငယ်ချစ်နေတာ ကိုယ်သိတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဆက်ညာနေဦးမှာပဲလား”

သူက သူမကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်ပါလေ၏။ ဒီနီးခနဲဆောင့်ခနဲလာသည့်ရင်ခွန်သံနှင့်အတူ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူရှက်အမ်းနေမိတော့သည်။

အို... ကိုကြီးက ငယ်ရင်ထဲကအကြောင်းတွေကို မြင်တတ် သတဲ့လား။ ငယ်ဖုံးကွယ်သိုဝှက်ထားခဲ့သမျှ လုံခြုံမှုမရှိခဲ့ဘူးပေါ့ နော်။ ဒုက္ခတော့ဖြစ်ကုန်တော့မယ့်ထင်ပါရဲ့။ မေမေကအစ ကိုကြီး နဲ့မပတ်သက်ရဘူးလို့ ငယ်ကိုတားမြစ်ခဲ့ဖူးတာလေ။

“ခုထိ ဝန်မခံသေးဘူးလားငယ်”

“ငယ်ပြောပြီးရင် ကိုကြီးပြန်တော့နော်”

“အင်း”

“ငယ်... ငယ်... ကိုကြီးကိုချစ်နေတာကြာပါပြီ”

“ငယ်ရယ်... ဒါလေးပြောဖို့ကို ဒီလောက်ထိ တွေဝေနေရ သလား။ ကိုယ်သိပြီးသားပါ။ ငယ်နှုတ်ကပြောတာလေးကို ကြားချင် လွန်းလို့ပါကွ”

သူမနဖူးပြင်ထက် နွေးခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ ရင်တွေတုန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုက်တာနော်။ တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားရင်တော့ မေမေတို့
သိတော့မှာပဲ။

“ငယ်က မေမေတို့မွေးစားသမီးပါ ကိုကြီးရဲ့”

“ရှုး! ကိုယ်သိတယ်၊ မေမေတို့လည်းသိပြီးသား။ မနက်ဖြန်
ငယ်ကိုလာတောင်းဖို့ ဖေဖေကတောင် အန်ကယ့်ကိုကုမ္ပဏီမှာပြော
လိုက်သေးတယ်ကလေးမရဲ့”

“ရှင်!”

“လာပြန်ပြီလား... ဒီရှင်ကြီး”

“အာ... ကိုကြီးကလည်း ခုနတော့ ပြန်မယ်လို့ကတိပေးပြီး
တော့”

“ကလဲ့စားပြန်ချေတာလေ၊ ငယ်လည်းကတိပေးထားပြီး ညစ်
ကျယ်ကျယ်လုပ်ထားသေးတာပဲ... ကဲ”

ခြံထဲမှ လူရိပ်နှစ်ခုကို သူအငေးသားကြည့်နေမိလေ၏။ ငယ်
... ငယ်တော့ စိတ်စေရာလူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီပဲ။
ကိုယ့်မိဘတွေက ဒီညမှာပဲ မင်းကိုတောင်းရမ်းစကား အစပျိုးကြမှာ
ပါ ငယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နောက်ကျသွားပြီဆိုတာကိုသိလိုက်ပါပြီ။

အချစ်ဆိုတာ သိပ်ကိုဆန်းကြယ်တဲ့အရာတစ်ခုပါပဲ ငယ်

ရယ်။ သူက မထင်မှတ်တဲ့အချိန်၊ ထင်မှတ်မထားတဲ့နေရာမှာ ရုတ်
တရက်ပေါက်ကွဲထွက်လာတတ်တာကိုး။ သူတစ်ပါးသွေးထိုးမှုတွေ
ကို နားယောင်မိပြီး အားနည်းသူကို အားပေးရမယ့်အစား အထင်
သေးနှိပ်ချမိခဲ့တာတွေဟာ သူ့အပြစ်တွေချည်းပါပဲ။

လမ်းနံဘေးက ပန်းကလေးကို တန်ဖိုးမထားဘဲ ဝဲကြည့်ခြင်း
မရှိခဲ့တာဟာ နှောင်းနှောင်းတတွေအဖြစ် သူ့ထံရှိက်ခတ်လာလိမ့်
မယ်လို့ ထင်ကိုမထင်ထားတာလေ။ ခြေဖဝါးအောက်မှာရှိနေတဲ့
ခရေပွင့်လေးရဲ့ရနံ့ကို ဤမျှထိမွှေးကြိုင်နေလိမ့်မယ်လို့ သူမှမျှော်
လင့်မထားမိတာကိုး။ သူများလက်ထဲရောက်တော့မှ ပြန်ပေးပါလို့
တောင်းရအောင်လည်း ငယ်ကို ကိုယ်မှမပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာလေ။ ဒါပေမဲ့
ငယ်စဉ်ကတည်းက နှောင်တွယ်လာခဲ့တဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ
ကိုတော့ ငယ်သိသင့်ပါတယ်ကွယ်။

❀ ❀ ❀

သဲနငယ်

အန်း (၂၂)

“ခုတလော ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။ မနေ့က နေ့လယ်ကပဲ ကိုဘဟန်မိတ်ဆွေ၊ ကိုဘုန်းနိုင်က ခင်ဗျားဆီကို မနက်ဖြန်လာဖို့ အကြောင်းရှိတယ်တဲ့။ ဟော! ညနေတုန်းကလည်း ကိုဘဟန်က ကိုယ့်ဆီက သမီးတောင်းပါရောလား။ မျက်နှာတော့ အတော်ပူစရာ ပဲ။ အင်းပေါ့လေ... သမီးကညာအရွယ်ရောက်လာတော့လည်း ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ တစ်နေ့ကြုံလာရမှာပဲ”

“မမသင်းတို့ပြောတာကလည်း ရိုးတိုးရိပ်တိတ်အစ်ကိုရဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုညွှန်ချင်မှန်းလည်းမသိဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀၈ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

“အိုကွာ... ယုနဲ့ဒီလောက်တွဲနေတာ၊ ယုကိုပဲဖြစ်မှာပေါ့။
ဒါနဲ့သမီးတွေရော”

“အငယ်က၊ မိတာနဲ့ ဈေးသွားတယ်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့
ဧည့်သည်လာမှာဆိုတော့ ပြင်ဆင်နေကြမှာပေါ့”

“အင်း... ပြောမယ့်သာပြောတာ၊ အလတ်မတစ်ယောက်ပဲ
အိမ်ကိစ္စနိုင်နင်းပြီး အိမ်ရှင်မ၊ ပီသတာပဲ။ ဟိုကလေးနှစ်ယောက်က
ပညာတစ်ခုပဲတတ်တာဆိုတော့ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ အခက်
အခဲတွေရှိလာနိုင်တယ်”

“ဝါသနာလည်းပါမှမပါဘဲကိုး အစ်ကိုရဲ့။ မြ၊ ဝင်ကူခိုင်းပြီး
သင်ပေးမယ်ဆိုတာတောင်မှ စာအကြောင်းပြပြီး ရှောင်ခဲ့တာလေ”

ဦးကျော်ခေါင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ breakfast စားတာကို
အပြီးသတ်တော့မှ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားတစ်စီးက
မနက်ရှုန်နာရီပင်မထိုးသေးဘဲ ခြံထဲဝင်လာပါရောလား။ ဘယ်သူ
တွေများပါလိမ့်။

“ဟယ်! ကိုဘုန်းတို့အစောကြီးလာတာပါလား”

စုမြတ်နိုးက တံခါးဖွင့်ကြိုဆိုလိုက်လေ၏။ ဦးဘုန်းနိုင်တော့
ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်ပေါက်ချလာတာပါပဲလား။

“ခင်ဗျားသမီးတော့ ဒီနှစ်ကွင်းလုံးကျွတ်အောင်သွားပြီ ကို
ဘဟန်ရေ့”

“ဗျာ!”

“ဟုတ်ပါတယ်... အန်ကယ်။ ငယ် Maths, Chemistry
နဲ့ Physics D သုံးလုံးတောင်ပါတယ်”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

“အမယ်လေး... ဝမ်းသာလိုက်တာနော်။ ဒီတစ်သက်တော့
မအောင်တော့ပါဘူးလို့ထင်ထားတာ။ သူ့ခေါင်းလေး ပြန်ကောင်း
သွားတာ ဘုရားကယ်ပေလို့ပဲ။ သူသိရင် ဘယ်လောက်ကောင်မှ
ဝမ်းသာမလဲမသိပါဘူး”

“ငယ်က ဘယ်သွားနေလို့လဲအန်ကီ”

“ဈေးသွားတယ် သားရဲ့။ တစ်ပတ်စာသွားဝယ်တာဆိုတော့
တော်တော်ကြာမှာ။ ထိုင်ကြပါဦး... ဘယ်နှယ် မတ်တတ်ရပ်နေရ
တယ်လို့။ ခဏနော်... မြ၊တစ်ခုခုတိုက်ပါရစေ”

“နေပါစေ... မြရယ်။ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောချင်
လို့လာခဲ့တာပါ။ သားတော်မောင်က သွားမယ်တက်ကဲပြောနေတာ
နဲ့ ထထွက်လာရလို့ စောသွားတယ်”

“မစောပါဘူးရှင်။ ဒါ၊မင်္ဂလာရှိတဲ့သတင်းကောင်း လာပို့ပေးတာ မင်္ဂလာအချိန်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲထွက်လာလေ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိနေပေမယ့် အလိုက်တသိတာမှမလုပ်တတ်တာမို့ ဒေါ်မြမေကိုယ်တိုင် မီးဖိုခန်းဘက်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

အဲဒါပဲ... ငယ်သာရှိနေရင် ဧည့်သည်ကိုအေးအေးဆေးဆေးဧည့်ခံရုံသာ။ ဧည့်သည်တွေစားသောက်ဖို့ကို ငယ်က အလိုက်သိစွာပြင်ဆင်ပေးတတ်တာကိုး။

“ကော်ဖီနဲ့ကိတ်မုန့် သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်”

“အားနာပါတယ်မြရယ်။ ဇင်တို့က လာတောင်းမလို့ရောက်လာတာကို ဧည့်ခံနေတာဆိုတော့ မျက်နှာတော့ပူသား”

“ရှင်! ဘာများတောင်းမလို့ပါလိမ့်”

“မနေ့က ကုမ္ပဏီမှာ ကိုဘဟန်ကို ကျွန်တော်ပြောလိုက်တဲ့ကိစ္စပါပဲဗျ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါခင်ဗျာ”

“မျက်နှာပူပူ အားနာနာနဲ့ပဲ ပြောရတော့မှာပဲ။ သားအတွက်

မိန်းမလာမြန်းရတာဗျို့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကလေးတွေချင်းလည်း ရင်းနှီးပြီးသားဆိုတော့ သိပ်အထွေအထူးပြောစရာမလိုပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ သားကိုလည်း ရင်းနှီးတာကြာပြီဆိုတော့ မြတို့ဘက်က ငြင်းစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး”

စုမြတ်နိုးမျက်နှာရဲပြီး ခေါင်းငုံ့သွားပါ၏။ သူကတော့ ခုချိန်ထိပြန်မလာသေးသည့်ငယ်ကိုမြင်ရနိုးဖြင့် ခြံဝဘက်တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်နေမိလေသည်။

“တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်အောင်လည်း တောင်းရမ်းပြီးမှ စီစဉ်ပေးမှာပါ။ မင်္ဂလာကိစ္စလည်း ခမ်းခမ်းနားနားဖြစ်ရပါစေမယ်ကိုဘဟန်”

“ရပါတယ်၊ ကလေးတွေဆန္ဒမေးပြီး စီစဉ်ပေးကြတာပေါ့”

“ကာယကံရှင် ပြန်ရောက်တာကို ခပ်ကြာကြာစောင့်ရမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါဆိုရင်တော့ စကားတွေအများကြီးပြောခွင့်ရတာပေါ့ဗျာ”

“ဗျာ! ကိုဘုန်းနိုင်မြောတာ ဘယ်သူ့ကိုလဲခင်ဗျ”

“ခင်ဗျားရဲ့မွေးစားသမီး အလတ်မလေးလေ၊ နာမည်က သူ့

၂၂ နေသဒ္ဒါမောင်

နုငယ်ဆိုလား။ ဟုတ်လား သား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ”

“ဟင်!”

အာမေဍိတ်သံတွေ အကျယ်ကြီးထွက်လာလေ၏။ စုမြတ်နိုးမျက်နှာကွက်ခနဲပျက်ကာ ထသွားတော့ ယုယထွေးပါလိုက်သွားလေ၏။ ဧည့်ခန်းမှာစကားသံတွေကတော့ ဆူညံနေဆဲ။

“ကျွန်တော်က အကြီးမန့်ထင်နေတာ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း စုစုလို့ထင်ထားတာပဲ။ ညတုန်းကမှ သားသေချာပြောလို့ သိလိုက်ရတာ။ သူက ငယ်မှငယ်ပဲတဲ့ဗျို့”

ရယ်လိုက်ကြပြန်၏။ ဒေါ်မြမေမျက်နှာမှာ အံ့သြဝမ်းသာဟန်ရှိသော်လည်း နောက်ကွယ်မှာ ရင်ဆိုင်ရမည့်ပြဿနာကတော့ မသေးမှန်း သိနေပါ၏။ ဩော်... မွေးစားသမီးရယ်လို့အနှိမ်ခံရတဲ့သမီးလေးကိုမှ တန်ဖိုးထားတောင်းရမ်းတဲ့လူတွေ ရှိနေတာပါလား။

“တောက်! ရင်နာလိုက်တာ။ မွေးစားသမီးက ငါ့အသည်းကို လူယူသွားတာ အခံရအခက်ဆုံးပဲ။ တော်တော်လည်တဲ့မိန်းမ၊ လာပါစေဦး။ ငါကောင်းကောင်းကိုပြောပစ်လိုက်မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မငယ်က လည်တာတော့အမှန်ပဲ... ယုရဲကျော်နဲ့လည်း ဇယားရှုပ်ချင်သေးတယ်။ အစက ပညာမတတ်လို့ဆိုပြီး ဦးကျိုးနေတာ။ ခုတော့ ဘယ်လောက်တောင်မှ မာန်တက်လိုက်မယ်မသိဘူး”

“အဲဒါ... မေမေ့ကြောင့်၊ မေမေ့လွန်လို့ဖြစ်တာ။ သူ့ကိုမွေးစားဖို့လာပေးတုန်းက ဖေဖေလည်းတားတာပဲ။ မိခင်မဲ့နေတဲ့လသားလေးဖို့ သနားပါဆိုပြီးအတင်းမွေးခဲ့လို့ ခုလိုတွေဖြစ်လာရတာ။ ငါမကျေနပ်ဘူး။ ကိုဘုန်းနဲ့ငါ့ကို သူငယ်ချင်းတွေအစ သဘောတူထားကြတာ။ ဒင်း၊တမင်သက်သက်ဖြတ်ခုတ်တာပဲ”

ငိုသံတစ်ဝက်နှင့်ကြားလိုက်ရသည့်စကားတွေကြောင့် သူမခြေလှမ်းတွေ အလိုလိုရပ်သွားရလေ၏။ မိတာကိုလည်း အိမ်ထဲမဝင်သေးရန် လက်ဆွဲထားလိုက်ပါသည်။ မီးဖိုခန်းထဲသို့ မေမေပါရောက်လာလေ၏။

“သမီးဘာလို့ငိုတာလဲ။ ဧည့်သည်တွေ မပြန်သေးဘူးနော်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲမေမေရဲ့။ ကိုဘုန်းတို့က စုဆီလာကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“တိုးတိုးပြော... သမီး”

“မေမေက ပြောအားရှိမှာပေါ့။ သူ့ကိုမွေးစားသမီးဆိုပြီး ငယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ငယ်ကတည်းက ပိုချစ်ခဲ့တာကိုး”

“သမီးရယ်... မေမေက သမီးသုံးယောက်လုံးကိုအတူတူ ချစ်တာပါ။ ငယ့်ကို ကရုဏာထားတာလေးတစ်ခုပဲ ပိုသားတာပါ ကွယ်”

“မတူပါဘူး... မေမေရာ။ သူ့အပေါ်မှာ ပိုကိုပိုတာ အသိ သာကြီး။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေနဲ့ဖေဖေ အမြဲပြဿနာတက်နေရ တာပေါ့”

“တော်တော့... ယု၊ သမီးစုလည်း ကတိမတည်ဘူး။ မေမေ မပြောပါနဲ့လို့ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ကိစ္စကို သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက်နဲ့ ပြောထွက်ပြီပေါ့။ သမီးတို့က ပညာတွေတတ်ထားပြီးသား မိန်းကလေးတွေပါကွယ်... လက်ဆက်နိုင်တဲ့လူတွေ ရွေးချယ်ခွင့် အများကြီးသာပါတယ်။ အားနည်းချက်ရှိနေတဲ့ ကိုယ့်ညီမလေးကို ငဲ့ညှာပြီး”

“မသိဘူး... မသိဘူး။ စုမကျေနပ်တာပဲသိတယ်”

မမကြီးက ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်လေ၏။ သူမပါးပြင်ပေါ် သို့ မျက်ရည်တွေစီးကျသွားရလေသည်။ ဩော်... အချစ်ဆိုတာ အဆိပ်ဆူးတစ်ချောင်းပါပဲလား။ ဒီဆူးရဲ့အဆိပ်ကြောင့် တစ်သက်

လုံးလုံခြုံအောင်ထိန်းနိုင်ခဲ့တဲ့ကတိတစ်ခုကို မမကြီးအလွယ်တကူနဲ့ ဖျက်နိုင်ခဲ့တာပဲ။ မမကြီးရယ်... ငယ့်မှာ ရက်စက်တတ်တဲ့နှလုံး သား ရှိမနေပါဘူး။ ငယ်က မမကြီးနဲ့ပြိုင်လှရအောင်လည်း အဆင့် ချင်းမတူပါဘူးရှင်။ ငယ်ဘာလုပ်သင့်တယ်၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုသိနေပါတယ်။

လက်ထဲမှခြင်းတောင်းကို မိတာလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ပြီး အိမ်ဘေးမှပတ်၍လာခဲ့၏။ ပါးပြင်ထက်မှာစိုနေသည့် မျက်ရည် တွေကိုလည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်မြန်မြန်သုတ်အပြီးမှာ အိမ် ရှေ့သို့ရောက်သွားလေပြီ။

“ဟော! ဟိုမှာအငယ်မ ပြန်လာပါပြီဗျာ”

ညှော်ခန်းမှအကြည့်တွေ သူမထံပြုကျလာတာမို့ ခေါင်းငုံ့ကာ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်ပါ၏။ သူ့မျက်ဝန်းမှ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည့် အလင်းတန်းကို မကြည့်မိအောင်သတိထားနေရသည်။

ငယ့်အသည်းက မခိုင်ပါဘူး... ကိုကြီးရယ်။ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ ကိုကြီးကိုခေါင်းညိတ်ခဲ့မိတာဟာ စိတ်ကစားရုံသက် သက်မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ရင်ထဲက အလိုလိုဖြစ်တည်လာတဲ့ချစ်ခြင်း တွေကြောင့်ဆိုတာ ကိုကြီးလည်း သိနှင့်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငယ် ကိုကြီး

ကိုမေ့ပစ်ရတော့မယ်။ ကိုကြီး၊ ငယ်ကို ခါးခါးသီးသီးမုန်းတီးသွား
အောင် ငယ်ကြိုးစားအားတင်းပြီး ပြောရတော့မှာအမှန်ပါပဲ။

“သမီး... ငယ်၊ ထိုင်ဦးလေ၊ ဒီမှာသမီးရဲ့ကိုကြီးက သမီး
စာမေးပွဲအောင်တာကို ဝမ်းသာအားရလာပြောတာလေ”

မေမေကလက်ဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်တာမို့ သူ့မျက်စောင်းထိုး
ရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ မျက်နှာထက်မှာအပြုံးတစ်ခုကို တမင်
ဖန်တီးထားလိုက်ရသည်။ ကိုကြီးလည်း ပြုံးပျော်နေတာပါလား။

“သမီး D (၃)ခုတောင်ပါတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငယ်၊ဈေးသွားရင်းနဲ့ ဝင်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်မေမေ”

“ဒါနဲ့ ဝမ်းသာလုံးဆို့ပြီး ငိုခဲ့တယ်ဆိုပါတော့လေ”

သူ့စလိုက်တာကို လူကြီးတွေက တီးတိုးရယ်လိုက်ကြလေ၏။
ငယ်ငိုထားတာကိုလည်း သိနေတာပဲလားကိုကြီးရယ်။ ငယ်က
ဟန်မဆောင်တတ်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ငယ်သိပ်ချစ်နေရတဲ့ကိုကြီး
ရှေ့မှာဆို ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့။ တဆိတ်! ငယ်မျက်နှာကိုကြည့်မနေပါ
နဲ့လားနော်။

“ကိုကြီးကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

“ကိုယ်က ဘာမှမပင်ပန်းလိုက်ရပါဘူးငယ်ရဲ့၊ ငယ်ကိုယ်

တိုင်က ဇွဲရှိရှိနဲ့ကြိုးစားခဲ့လို ခုလိုအောင်မြင်ခဲ့တာပါ”

သူမ ခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်ပါ၏။ ညတုန်းကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း
ငယ်ကိုလာတောင်းတာလားကိုကြီးရယ်။ အိမ်မှာတော့ ပြဿနာ
တွေ အကြီးအကျယ်တက်နေပါပြီ။ ငယ်ဘက်မှာ ဘယ်သူမှရှိမနေ
ပါဘူး။ တစ်ယောက်ဆိုမှ တကယ့်ကိုတစ်ယောက်တည်း အားငယ်
နေရပါပြီ။

“သမီးကို ဦးဦးတို့က လာတောင်းကြတာပါ၊ငယ်... သမီး
သဘောထားကိုသိချင်လို့စောင့်နေကြတာ”

သူမ ယုံယုံလေးပြီးလိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေတာကို
မေ့ထားကာ အားတင်းပြောရပေတော့မည်။ ကိုကြီးခွင့်မလွှတ်နိုင်
ပေမယ့် နားလည်ပေးပါတော့ကိုကြီးရယ်။

“ငယ်မှာ... ငယ်မှာ ချစ်သူရှိပြီးသားပါရှင်”

“ဟင်! ”

“ဘယ်လို! ”

“ဟိုလေ... မေမေကလည်း သူနဲ့သဘောတူထားပြီးသားပါ

ဦးဦးရဲ့”

“သမီး... ငယ်”

“ငယ်၊ ကိုတင်ထွန်းအောင်ကိုပေးပြီးသားကတိကို မဖျက်ပါဘူးမေမေ။ ကိုကြီးက ငယ်ဘဝရဲ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးပါ။ . . ငယ်ကို အလင်းပြပေးခဲ့တဲ့ ဒီကျေးဇူးတွေကို ဘယ်တော့မှမေ့မသွားပါဘူး။ ကိုကြီးကို ငယ်၊ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး ချစ်ပါတယ်။ ကိုကြီးကို ငယ်ကန်တော့ပါရစေ”

“ငယ်. . . ကိုယ်”

သူနှုတ်မှ ဘာမှထွက်မလာနိုင်တော့ပေ။ ကြမ်းပြင်ထက်မှာ ပွဲပွဲလေးထိုင်ကာ ကန်တော့လိုက်သည့်ကောင်မလေးကို ငုံ့ကြည့်နေရင်း သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ မျက်ရည်ပူတွေ ကျလာရလေ၏။

ငယ်ရယ် . . . ရက်စက်လိုက်တာ၊ ပြောရက်လိုက်တာ။ ကိုယ့်ကိုချစ်ပါလျက်၊ ကိုယ်ကချစ်နေပါလျက်နဲ့ ဒီအတိုင်းဆုံးဖြတ်လိုက်ရသတဲ့လား။ မွေးစားမိဘတွေရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ဒီနည်းနဲ့ဆပ်မှပဲ ကျေလိမ့်မယ်လို့ထင်ထားသလားကွယ်။

သူမကန်တော့ပြီး ခါးပြန်မတ်လိုက်စဉ် သူ့က ထိုင်ခဲ့မှထွက်သွားလေ၏။ သူ့မိဘတွေလည်း တအံ့တဩဖြစ်နေရာမှ အမြန်ထလိုက်သွားလေတော့သည်။

“သား. . . နေဦးလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုယ်လုံးဝမကျေနပ်ဘူး ငယ်။ မင်း၊ ကိုယ့်ကိုဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ညကပဲအဖြေပေးခဲ့တာ အိပ်မက်တစ်ခုလိုမေ့လိုက်ရမှာလား။ မင်းရွေးချယ်လိုက်တဲ့လူက ကိုယ့်ထက် ဘာများသာနေလို့လဲငယ်။

ဖေဖေနဲ့မေမေရှေ့မှာ. . . ငယ်မိဘတွေရှေ့မှာ. . . ကိုယ့်ကိုအရှက်ရအောင်လုပ်လိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မျှော်လင့်မထားမိတာအမှန်ပဲ။

မင်းကိုစိတ်နာရမှာလားငယ်။ ဟင့်အင်း. . . ကိုယ်၊ မင်းကိုချစ်ခဲ့တာ စိတ်နာဖို့မှမဟုတ်ဘဲ။ မင်းအသည်းအတော်မာလှချည်းလားငယ်. . . ကိုယ့်ထက်လေးနှစ်ကျော်ငယ်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကစားသွားမယ်လို့ ထင်မှမထားမိဘဲ။

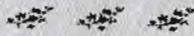
အသည်းခွဲတမ်းကစားတယ်ဆိုတာ ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေရဲ့ အပျော်သက်သက်ကစားနည်းတစ်ခုပါငယ်။ မင်းနှလုံးသားမှာနိုင်ရင်တော့ စိမ်ခေါ်ပြီးလုပ်သာဆက်လုပ်လိုက်ပါ။ ရလဒ်တစ်ခုရဲ့အဆုံးသတ်မှာ မျက်ရည်တွေကိုတော့ စတေးခံရမှာအမှန်ပဲ။

ဘုန်းလက်ျာကို မင်းလျှော့မတွက်ထားပါနဲ့ငယ်။ ကိုယ်က

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၀၀ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

အလွယ်တကူအလျော့ပေးတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
မင်းလည်းသိပါတယ်လေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၃)

မေမေ့ခြေထောက်အစုံကို အသေးသားကြည့်နေမိပါ၏။ ငိုရ
လွန်း၍ မျက်ရည်ပင်မကျတော့ပါချေ။ ပါးပြင်ထက်မှ မမကြီးရိုက်
လိုက်သည့်ဒဏ်ရာကို မေမေက ခပ်ဖွဖွပွတ်ပေးနေလေသည်။ အယ်
တော့မှ ပျောက်မသွားမယ့်ဒဏ်ရာက ရင်ထဲမှာရှိနေတာပါ မေမေ
ရယ်။

အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မေမေနှင့်သူမတို့နှစ်ဦးသာ ရှိနေပါ
လေ၏။ ဖေဖေက File တစ်ခုကိုယူလာပေးပြီး နောက်ထပ်ရောက်
မလာတော့ပါချေ။ ကြမ်းပြင်ထက်မှာ ထိုင်နေသည်မို့ ခြေထောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေ ကျဉ်တက်လာတာကိုတောင် ဂရုမပြုမိအား။ ငယ့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ ဘယ်သောအခါမျှ ရှိလာနိုင်မှာလဲ။

“သမီးအတင်းမေးလို့သာပြောလိုက်ရတာ။ မေမေက ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှဖွင့်မပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာသမီးရဲ့”

မေမေက တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်လေ၏။ သူမလက်ထဲသို့ File ကိုကမ်းပေးကာ ခေါင်းထက်မှဆံနွယ်တို့ကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးကို မေမေမွေးထားတဲ့သမီးအရင်းတွေ ထက်ပိုချစ်တာကိုတော့ သမီးယုံပါကွယ်”

သူမ ခေါင်းကိုသာညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ File ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ စာချုပ်တစ်ခုပေါ်မှ စာသားတွေကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ကိစ္စိမသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်း”

အထက်ပါအကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ကျွန်မဒေါ်မြပေတို့သည် အဘဦးအေးချို၏သမီးဖြစ်သူ မချိုသဲအား ယနေ့မှစ၍ ကိစ္စိမအမွေပေးအမွေခံသမီးတစ်ဦးအဖြစ် တရားဝင်မွေးကား

လိုက်ပါသည်။ ဤကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ မွေးဖွင်းမှ နောက်နောင် ပတ်သက်ဆက်နွယ်ခြင်းမရှိပါဟု ဝန်ခံကတိပြုအပ်ပါသည်။

စာချုပ်ကိုကိုင်ထားသည့်လက်တို့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေမှန်း သိသော်လည်း သူမ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေမိသည်။ အဖေကဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေရှိနေလို့ ငယ့်ကို သူစိမ်းတွေရဲ့လက်ထဲ ကိုထည့်ပေးခဲ့ရတာလဲ။

လသားအရွယ် လူမမယ်ကလေးတစ်ယောက် အသက်ဆက်ရှင်စေရလေအောင် အဖေတာဝန်မယူနိုင်ဘူးတဲ့လား။ ဒီစကားတွေကို အဖေသိရလေအောင် အဖေ့ကို ငယ်မေးလိုက်ချင်ပါတယ်လေ။

“သမီးဖေဖေက အတော့်ကိုဆိုးသွမ်းခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ မေမေနဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုပါတော့။ သူ့ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာတော့ မေမေ့ကိုဘာတစ်ခုမှမပြောခဲ့ပါဘူး။ သူတစ်နေ့နေပြန်လာခဲ့ဦးမှာပါလို့ပြောတော့ မေမေက ခုရှုပ်မှနောင်ရှင်းဆိုပြီး စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ သမီးကိုမွေးစားခဲ့တာလေ”

“အခု အဖေက ဘယ်မှာနေလဲဟင်။ ငယ်တွေ့ချင်လို့ပါ”

“မသိဘူး၊ သိအောင်လည်း မေမေ မစုံစမ်းပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် သမီးဟာ မေမေတို့သမီးဖြစ်နေပါပြီ။ သမီးကို မေမေတို့
ပိုင်တယ်။ ဒီအိမ်ကလွဲပြီး သမီး ဘယ်ကိုမှထွက်သွားဖို့မလိုပါဘူး။
မမကြီးက သူထင်ထားသလိုမဖြစ်လို့ သမီးကိုရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ရိုက်
လိုက်မိတာကို ငွေမယူပါနဲ့။ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွယ်”

မေမေပေါင်ပေါ်မှာ၊ ပါးအပ်လျက် သူမငြိမ်နေမိသည်။ မေ
မေ့ကိုတော့ ငယ်ချစ်ပါတယ်မေမေ။ ငယ်ကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆို
တာကိုလည်းယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ငယ်၊ ဒီအိမ်မှာမနေချင်တော့
တာအမှန်ပါ။ နေ့စဉ်ဆုံနေရမယ့် မမကြီးရဲ့မျက်နှာကို ငယ်၊ ရင်
မဆိုင်ရဲတော့ဘူး။ ငယ်... ဒီဇာနေ အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးသွား
လိုက်ချင်ပါပြီ။ တကယ်ပါ... မေမေ။

“အဖေ့ကို ငယ်၊ တွေ့ဖူးချင်တယ်”

“ဟင်း... သမီး၊ လေးတန်းနှစ်တန်းကတော့ သူ့စစ်ကိုင်း
မှာပဲ ဘုန်းကြီးဝတ်သွားပြီးလိုလို သတင်းကြားခဲ့တာပဲသမီးရယ်။
နောက်ပိုင်း ဘာမှမကြားရတော့တာ တကယ်ပါ”

“အဖေ့ကို တစ်ခါလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မြင်ခွင့်ရချင်ပါတယ်မေမေ
ငယ်၊ ရှိခိုးကန်တော့ချင်လို့ပါ”

“ဒီကနေ စိတ်နဲ့မှန်းပြီး ကန်တော့လည်းဖြစ်တာပါပဲသမီး
ရယ်။ ညဉ့်လည်းနက်လှပြီ... အိပ်တော့နော်”

မေမေက သူမနဖူးကိုငုံနမ်းကာ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှထွက်
သွားတော့၏။ ပြတင်းပေါက်အနားမှာရပ်၍ အပြင်ကိုကြည့်နေမိ
သည်။ ကောင်းကင်မှာ မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ လွင့်ပါလာပါရော
လား။ အငြိုးတကြီးရွာတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

မျက်ရည်တွေမကျပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ငယ်ငိုနေပါတယ်
ကိုကြီးရယ်။ ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီပေါ့။ ဗျည့်ကြည့်ချင်စိတ်မရှိအောင်
စိတ်နာသွားပြီပဲ။ ငယ်ကိုညာတယ်ဆိုပြီး သိပ်မှန်းလိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။
မှန်းလိုက်ပါကိုကြီးရယ်... မှန်းသာမှန်းလိုက်ပါ။ ငယ်က ကိုကြီး
အချစ်နဲ့မထိုက်တန်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကိုကြီးလေးခဲ့တဲ့
အမှန်းကို ငယ်၊ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပွေ့ပိုက်ထားလိုက်ပါမယ်။

တစ်နေ့နေ့တော့ ငယ်ကို၊ ကိုကြီးမေ့သွားမှာသေချာပါတယ်။
အဲဒီအခါ ‘သဲနုငယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် သတိ
တရလေးတောင် ရှိမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။’

ငယ်သိနေပါတယ်။ ကြုံပြီးသိနေခဲ့တာပါ။ တကယ်ဆို ငယ်နဲ့
ကိုကြီးတို့က ဆုံစရာဘာအကြောင်းမှမရှိပါဘူး။ ကံကြမ္မာက ငယ်

တို့နှစ်ယောက်ကို ဆုံစေခဲ့တယ်။

ဒီတော့... ငယ်တို့ ခဏလေးတော့ ပျော်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ရင်
ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေရှိခဲ့တယ်။ ကြည်နူးဝမ်းသာမှုတွေဖြစ်တည်
စေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့... တကယ့်ကို ခဏလေးပါပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ
ငယ်တို့ခွဲခွာဖို့ အကြောင်းတွေရှိလာခဲ့ပြီ။ ဥပေက္ခာပြုဖို့ဆိုတာ ငယ်
အတွက် အခက်ခဲဆုံးအလုပ်တစ်ခုပါပဲ။ လွယ်လွယ်နဲ့မေ့လို့ရပါ
မလား။

ဒီမှာဆက်နေသေးသရွေ့ ကိုကြီးနဲ့ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့
တွေ့နေရဦးမှာပါပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး ငယ်ဟန်ဆောင်နိုင်ပါ့မလား...
ဟင့်အင်း... ကိုကြီးရဲ့ဒေါသမျက်နှာကို ငယ်ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘူး။ ဘာ
တစ်ခုမှမပြောဘဲ မျိုသိပ်ခံစားနေရတဲ့ကိုကြီးရဲ့ခံစားချက်ကို ငယ်
နားလည်နေပါတယ်။ အသည်းတွေ တစ်စစကြွေကုန်ပြီလား...
ကိုကြီးရယ်။ ငယ်လည်း ထပ်ထူထပ်မျှခံစားနေရတာပါရှင်။

မိုးတွေ တဖွဲဖွဲနှင့်သည်းလာလေ၏။ ထွန်းထားသည့်မီးတွေ
ဖျတ်ခနဲငြိမ်းသွားတော့သည်။ လျှပ်ရောင်ဖြင့် လင်းခနဲမြင်နေရ
သည့်အပြင်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးကြည့်နေမိတာ တစ်ညလုံးပင်။ နာရီ
မှ မနက်လေးနာရီထိုးသံကို သဲ့သဲ့မျှကြားလိုက်ရလေ၏။ ဘာဆက်

လုပ်ရမလဲ။ ဘဝလမ်းကို ဘယ်လိုဆက်လျှောက်ရမလဲဟု ဆုံးဖြတ်
ချက်ချ၍မရသေး။

ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်တွေကိုသုတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲမှခြေသံ
ဖွဲ့လျက် ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးရေတွေက ဦးခေါင်းမှခြေဖျားထိတိုင်
ရွဲ့ရွဲ့စိုသွားလေ၏။ ဦးတည်ရာမဲ့ခြေလှမ်းတို့က မှုန်ပြပြအလင်း
အောက်မှာ ယိုင်ထိုးလျက်လျှောက်နေဆဲ။

Hand Phone မှ သံစုံမြည်လာသည်မို့ ခေါင်းအုံးကိုဖယ်၍
ကိုင်ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်မှ အရေးတကြီးအသံကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

“ဟဲလို! ဘုန်းလက်ျာပါ”

“သား... အန်တီက၊ ငယ့်မေမေပါ”

သူ့နှုတ်ဆိတ်သွားရလေ၏။ ဘာလုပ်ဖို့များ ဆက်တာပါလဲ။
ငယ်က သူ့ကိုချွန်ရစ်ခဲ့ပြီပဲ အန်တီ...။ ငယ်နဲ့ကျွန်တော် ဆုံစည်းဖို့
အကြောင်းက ရှိမနေတော့ပါဘူး။

“ငယ်... ငယ်၊ အိမ်ကထွက်သွားလို့”

“ဗျာ!”

“ညက... ညက၊ စုနဲ့အတော်စကားများကြတယ်သားရယ်။ သမီးကို စု၊ ရိုက်လိုက်သေးတယ်။ စာချုပ်ပြပါဆိုလို့အတင်းတောင်းဆိုတာနဲ့ အန်တီတို့ပြလိုက်ရတယ်”

“ငယ် ဘယ်ကိုသွားနိုင်မယ်ထင်ပါသလဲအန်တီ”

“မသိ... မသိပါဘူးကွယ်။ သားအန်ကယ်လည်း စိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာနေတယ်”

“စိတ်ကောက်ပြီး ခဏတဖြုတ်ထွက်သွားတာများလား... အန်တီ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သမီး တော်တော်စိတ်နာသွားတယ်ထင်ပါတယ်ကွယ်။ သူ့အဖေရင်း ဘယ်မှာနေသလဲမေးတော့ စစ်ကိုင်းမှာလို့ အန်တီပြောခဲ့သေးတယ်။ သမီးတော့ ဒုက္ခတွေနဲ့တွေ့ရတော့ မှာပဲ။ သားဆီများ လာသေးလားလို့ အန်တီစုံစမ်းကြည့်တာပါ”

“မလာပါဘူးအန်တီ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲကွယ်... ဒါပဲနော်”

ဘုရားရေ... ငယ်၊ အိမ်ကထွက်သွားတာဆိုပါလား။ ဘယ်

ကိုထွက်သွားနိုင်သလဲ... စဉ်းစားစမ်း။ သူ့အဖေ စစ်ကိုင်းမှာနေတယ်ဆိုတော့ စစ်ကိုင်းကိုလိုက်သွားနိုင်တာပေါ့...။ ဟုတ်တယ်၊ အဝေးပြေးကားဂိတ်တွေ၊ ဘူတာရုံတွေကိုလိုက်စုံစမ်းရမှာပေါ့။ သူ့ချက်ချင်းကားမောင်း၍ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ငယ်ရယ်... ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို စိတ်နာနာနဲ့ ပစ်စလက်ခတ်မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ ငယ်ဘေးနားမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကို သတိမရဘူးလား။ ငယ်ကိုဖေးမနိုင်တဲ့လူဆိုလို့ ဒီကမ္ဘာမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ... ငယ်ရယ်။

“ကိုးနာရီမှ ရထားဆိုက်မှာကွယ့်။ ကြာဦးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ရထားလက်မှတ်နှင့် မှတ်ပုံတင်ကို စာအုပ်ကြားထဲညှပ်၍ စကြိုရုံခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ရေတွေရွဲရွဲစိုနေသဖြင့် ချမ်းစိမ့်လာသည့်ဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေမိသည်။

ဘယ်ကိုပဲရောက်ရောက်၊ ဒီရန်ကုန်နဲ့ဝေးတဲ့နေရာကိုရောက်

သွားရင် ပြီးတာပါပဲလေ။ ဟိုနားတစ်စုဒီနားတစ်စုထိုင်နေကြသည့် ခရီးသည်တွေက သူမကိုအကဲခတ်နေကြလေ၏။ ဘာပစ္စည်းမှမပါဘဲ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ရွဲရွဲစိုနေသည့်မိန်းကလေးကို အထူးအဆန်းလိုက်နေမှာအမှန်ပါပဲ။

ငယ်သွားတော့မယ်ကိုကြီးရေ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်တော့မှပြန်ဆုံခြင်းမရှိတော့တဲ့နှုတ်ဆက်နည်းမျိုးနဲ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့တာပါ။ ငယ်တို့ဆုံစည်းခွင့်ရရက်က ဒီမှာပဲအဆုံးသတ်သွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဟိုအရင်လို ကိုကြီးရဲ့လက်ချောင်းလေးတွေကို တိတ်တိတ်လေး ခိုးကြည့်ခွင့်လည်းမရနိုင်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့... ကိုကြီးဆုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ ငယ်လက်ဖျားလေးတွေရဲ့နွေးထွေးမှုမျိုးကိုလည်း မတောင့်တရဲတော့ပါဘူး။ ခဏတာခိုဝင် မှီတွယ်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးကို တမ်းတခွင့် ငယ်မှာမရှိတော့တာအမှန်ပါ။ ပြီးခဲ့ပြီပဲ။

ဘဝမှာ လိုအပ်ချက်များစွာနဲ့ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးဆိုမှာ အချစ်ဆိုတာရှိနိုင်ပါ့မလား။ အားနည်းသိမ်ငယ်စိတ်တွေသာ ပြည့်နှက်နေခဲ့တဲ့ဒီရင်ထဲကို ခွန်အားတွေ စီးဆင်းစေခဲ့တာ သူ့ကြောင့်ပါပဲ။ တစ်ခါမှမမက်ခဲ့ဖူးတဲ့အိပ်မက်တွေ၊ တစ်ကြိမ်မှ မစဉ်းစားခဲ့မိတဲ့အတွေးတွေဖြစ်တည်ဖို့ကိုလည်း သူပဲ ဖန်ဆင်း

ပေးခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

ကြင်နာခြင်းတွေပြည့်လျှံနေတဲ့သူ့မျက်ဝန်းနဲ့ဆုံချိန်တိုင်း ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲနွေးသွားတဲ့ခံစားမှုကို 'အချစ်'လို့အမည်တပ်ခွင့်ရရင် ကိုကြီးကို၊ ငယ်ချစ်မိနေတာ သေချာသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့... ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုကြီးဘယ်တော့မှမသိစေရပါဘူး။

ကိုကြီးကို ငယ်သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒီစကားဟာ ငယ်နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ တည်သွားမယ့်စကားတစ်ခွန်းပါပဲ။ ကိုကြီးကတော့ ယုံမှမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ယေ့ကိုညာတတ်တဲ့ကောင်မလေးလို စတွေ့ကတည်းက ပြောခဲ့တာလေ။ အခုလည်း ငယ်ညာခဲ့မိတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... ချစ်လွန်းလို့ညာခဲ့မိတာကို ငယ်ကိုယ်ငယ်ပဲသိပါတယ် ကိုကြီးရယ်။

ခေါင်းငုံ့ငေးနေရင်းမှ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်လာသည့် ဖြူဖွေးသောခြေတစ်စုံကို မြင်လိုက်ရ၏။ ယောပုဆိုးအနက်ကွက်လေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဆောင့်ခနဲသွားမိသည်။ ဖျတ်ခနဲမျက်နှာကိုမော့ကြည့်လိုက်စဉ် သူမတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားရတော့၏။

“ဟင်!”

“ငယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ အိမ်မှာ လူကြီးတွေဘယ်
လောက်ထိစိတ်ပူနေလဲ မင်းမသိဘူးလား... ကိုယ်လည်း ဘယ်
လောက်ရင်ပူမလဲဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှမတွေးမိဘူးလားဟင်”

“ကိုကြီး... ငယ်... ငယ်”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ။ စစ်ကိုင်းမှာရှိမှန်းမရှိမှန်း မသေချာ
တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုသွားရှာမလို့လဲ။ ဒီမြို့ကလွဲပြီး မင်း
ဘယ်ကိုမှသွားဖူးတာမှမဟုတ်တာ။ မင်းဒုက္ခရောက်သွားမှာကို မစိုး
ရိမ်မိဘူးလား၊ ငယ်... ပြောပါဦး”

“ငယ်... ငယ်... ဖေဖေကိုမြင်ချင်တယ်။ ပြီးတော့”

“ကျွတ်! အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ငယ်ရာ။ ဘာလို့အဓိပ္ပာယ်မရှိ
တဲ့အလုပ်တွေကိုလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ ကြည့်ပါဦး... တစ်ကိုယ်
လုံးလည်း ရွံစိုနေတာပဲ။ လာ... အိမ်ပြန်ကြမယ်”

သူက သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲထူလိုက်လေ
၏။ ဟင့်အင်း... ငယ်ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး။ မကြီးနဲ့ရင်မဆိုင်ပါရစေ
နဲ့တော့။

“ငယ်၊ မလိုက်ပါရစေနဲ့”

“ငယ်နော်... ကိုယ်ကောင်းကောင်းခေါ်နေတာကို မလိုက်

ရင် ပွေ့ချီပြီးခေါ်သွားမှာ။ မလုပ်ရဲဘူးမထင်နဲ့”

“ငယ်... ငယ်၊ ဖေဖေကိုတွေ့ပြီးရင် ပြန်လာမှာပါ”

“မယ့်ဘူး”

“ငယ်ပြန်လာရင် ကိုထွန်း... ကိုထွန်းကိုပဲ”

“ကိုယ်သဘောမတူဘူး။ ဆက်မပြောနဲ့”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်
မြုပ်သွားရလေ၏။ အိပ်မက်လေလား... ဟင့်အင်း... ထိန်ထိန်
လင်းနေသည့် ဘူတာစင်္ကြံမှမီးရောင်။ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပေါက်နေ
တာကို အတိုင်းသားကြားနေရသည့်သူ့ရင်ခုန်သံတွေ၊ တင်းကျပ်
စွာပွေ့ဖက်ထားသည့် နွေးထွေးသည့်သူ့လက်များ၊ ဒါတွေဟာ
အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်နေတာပါပဲ။

“ငယ်သိထားဖို့က တစ်ခုတည်းပဲ။ ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူစိမ်း
တစ်ယောက်ကိုမှ ငယ်၊ လက်ထပ်ခွင့်မရှိဘူး။ ကိုယ့်တစ်ယောက်
တည်းကိုပဲ ငယ်၊ ချစ်ရမယ်။ ဒီစကားကို သေတဲ့အထိ စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်
ထားပါ၊ ငယ်”

စကားဆုံးသွားစဉ် သူမပါးပြင်ထက် ပင့်သက်ငွေ့ငွေ့စွဲထင်
၏။ ရှက်လိုက်တာနော်။ လူတွေကြည့်နေတော့မှာပဲ။ မသိမသိ

ရုန်းဖယ်မိသော်လည်း သူက တင်းကျပ်စွာဖက်ထားသောလက်တွေ
ကို လျော့မပေးပါချေ။

ကဲ! ခုမှပဲ သူကောင်းကောင်းဒဏ်ခတ်တာကို ခံရပါပေါ့
လား။

ကိုကြီး... သိပ်ဆိုးတယ်။

အင်း... ငယ်လည်း ဆိုးတာပါပဲနော်။

ပြီးပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC
.com

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဒါမောင်
21st October 2008
PM (9:00)